

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสีในวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน
A SUPPLEMENTARY READING BOOK ON COLORS IN THAI CULTURE
FOR CHINESE STUDENT

ผิง เหมา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2563

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสีในวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A SUPPLEMENTARY READING BOOK ON COLORS IN THAI CULTURE
FOR CHINESE STUDENT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF ARTS
(Thai)

Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

2020

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสีในวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน
ของ
ผิง เหมา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก	 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา)
	 กรรมการ
	(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

ชื่อเรื่อง	การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสี่ในวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน
ผู้วิจัย	ผิง เหม่า
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2563
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สี่ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมจำนวน 8 บท ประกอบด้วย บทที่ 1 สี่กับอาหาร บทที่ 2 สี่กับเครื่องแต่งกาย (ตอนที่ 1) บทที่ 3 สี่กับเครื่องแต่งกาย (ตอนที่ 2) บทที่ 4 สี่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ (ตอนที่ 1) บทที่ 5 สี่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ (ตอนที่ 2) บทที่ 6 สี่ในประเพณีไทย บทที่ 7 สี่กับสำนวนและบทที่ 8 คำเรียกสี่ จากนั้นผู้วิจัยได้นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาจนครบทุกบท และนำส่งผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมในด้านรูปเล่ม ด้านภาพประกอบ ด้านเนื้อหา และด้านคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ จากนั้นนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมไปทดลอง (try out) เพื่อแก้ไขปรับปรุงความเข้าใจด้านเนื้อหาและภาษากับนักศึกษาจีน 1 คนและ 3 คนตามลำดับ จากนั้นนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและนำไปใช้ (implement) กับกลุ่มเป้าหมาย 9 คน ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สี่ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีนมีค่าประสิทธิภาพ 87.6/86.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลคือ 0.81 แสดงว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สี่ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีนมีประสิทธิภาพ นักศึกษามีการพัฒนาจากการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติม และได้รับความรู้ความเข้าใจด้านภาษาและวัฒนธรรมไทยเกี่ยวกับเรื่องสี่มากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : หนังสืออ่านเพิ่มเติม, วัฒนธรรมไทย, สี่, นักศึกษาชาวจีน

Title	A SUPPLEMENTARY READING BOOK ON COLORS IN THAI CULTURE FOR CHINESE STUDENT
Author	PING MAO
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2020
Thesis Advisor	Assistant Professor Panupong Udomsilp , Ph.D.

The aim of this research is to create a Supplementary Reading Book, titled 'Colors in Thai Culture' for Chinese students in order to reach the Effectiveness Index Criteria of 80/80, as well as to develop the reading skills and understanding among Chinese students. The researcher divided the Supplementary Reading Book into eight chapters: Chapter One: Color and Food; Chapter Two: Color and Costumes (Part I); Chapter Three: Color and Costumes (Part II); Chapter Four: Color and Royal Institutions (Part I); Chapter Five: Color and Royal Institutions (Part II), Chapter Six: Color in Thai Tradition; Chapter Seven: Color and Idioms; and Chapter Eight: Color Terms. Then, the researcher handed this Supplementary Reading Book in the thesis advisor to check and edit the contents in all of the chapters, as based on the given advice. Also, this Supplementary Reading Book was given to three specialists in order to correct and edit the bindings, the illustrations, the contents, and the benefits of the book. After that, this book was used in a trial to improve the understanding of the content and language of one and three Chinese students consecutively. Later, it was presented to the thesis advisor and was implemented with the nine targeted groups. The findings showed that a Supplementary Reading Book for Chinese students with a performance value of 87.6/86.3, higher than the designated criteria of 80/80. It had an Effectiveness Index of 0.81. This means that the Supplementary Reading Book for Chinese students had efficiency as the students developed and improved themselves from reading this Supplementary Reading Book. As a result, they had a better understanding of Thai language and Thai culture in terms of color.

Keyword : Supplementary Reading Book, Thai Culture, Color, Chinese Students

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีโดยได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจากผู้ที่เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ ที่อาจารย์กรุณาเสียสละเวลาตรวจงานและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้ผู้วิจัย อีกทั้งให้ความอนุเคราะห์ชี้แนะแนวทางและให้คำแนะนำข้อเสนอนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนาและรองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร ที่สละเวลาเป็นคณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์เล่มนี้ อีกทั้งให้คำแนะนำต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งกับปริญญานิพนธ์ของผู้วิจัย ทำให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้ได้รับการพัฒนาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภัค มหาวรรการและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิอร พรอำไพสกุล อาจารย์ทั้ง 2 ท่านหวังดีกับลูกศิษย์ทุก ๆ คน คอยเอาใจใส่และดูแลลูกศิษย์ทั้งทางด้านการเรียนและการดำเนินชีวิต คอยให้กำลังใจผู้วิจัยโดยตลอด ทำให้ผู้วิจัยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรุณา เจริญสุขที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ ชี้แนะข้อบกพร่องและให้แนวทางแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อให้ผู้วิจัยปรับปรุงเครื่องมือให้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีคุณภาพ

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยที่ให้ความรู้ ความเมตตาแก่ผู้วิจัย และขอขอบคุณเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นปริญญานิพนธ์ 59 ที่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยและคอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

ขอขอบคุณนักศึกษาจีน ที่ช่วยเหลือและร่วมมือเป็นอย่างดีในการทดลองเครื่องมือในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

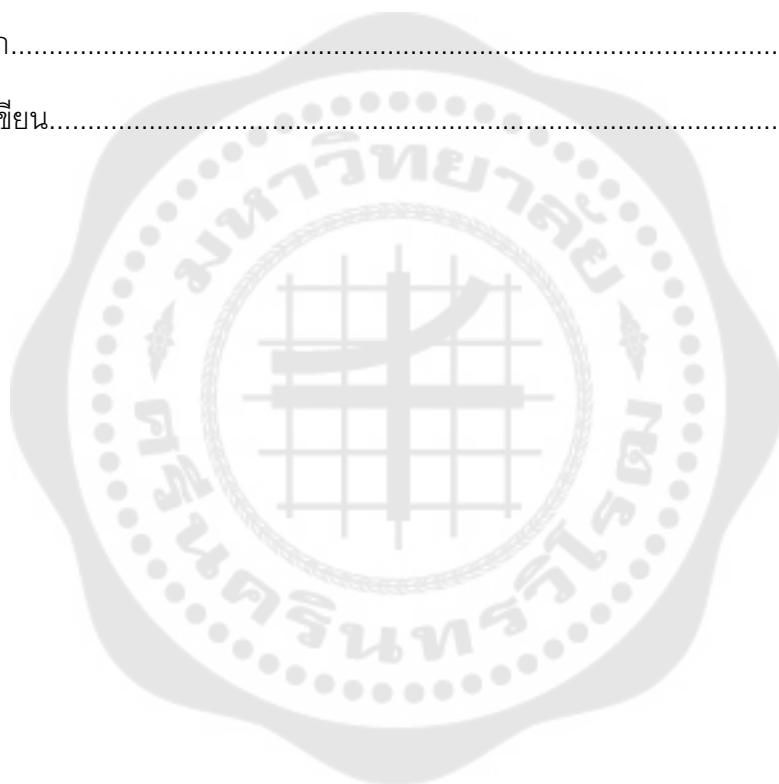
สุดท้ายขอกราบขอบคุณ คุณพ่อและคุณแม่ที่สนับสนุนทุกการตัดสินใจของผู้วิจัย ทั้งให้โอกาสทำให้ผู้วิจัยได้มาศึกษาต่อที่ประเทศไทย รวมทั้งให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา

ผิง เหม่า

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม Literature	7
1. การสอนภาษาและวัฒนธรรมให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ	7
2. หนังสืออ่านเพิ่มเติม	14
3. การศึกษาเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย	22
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	32
1. กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย	32
2. กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	33
บทที่ 4 ผลการศึกษา	51
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	51

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	63
สรุปผลการวิจัย.....	63
อภิปรายผล	67
ข้อเสนอแนะ	68
บรรณานุกรม	70
ภาคผนวก.....	74
ประวัติผู้เขียน.....	140

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงคะแนนการประเมินหนังสืออ่านเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ	36
ตาราง 2 แสดงการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของรองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย	37
ตาราง 3 แสดงการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร	39
ตาราง 4 แสดงการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข	40
ตาราง 5 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 1	41
ตาราง 6 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนของผู้ทดลองในการทดลองครั้งที่ 1	43
ตาราง 7 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังการทดลองครั้งที่ 1	44
ตาราง 8 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2	45
ตาราง 9 แสดงคะแนนของแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองครั้งที่ 2	46
ตาราง 10 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนของผู้ทดลองในการทดลองครั้งที่ 2	47
ตาราง 11 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังการทดลองครั้งที่ 2	48
ตาราง 12 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 3	49
ตาราง 13 แสดงคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย	50
ตาราง 14 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย	53
ตาราง 15 แสดงคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย	55
ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	57

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในชีวิตประจำวันเราต้องเกี่ยวข้องกับสีเป็นอย่างมาก ทุกสรรพสิ่งไม่ว่าจะเป็นอาหารการกิน เครื่องใช้ การแต่งกาย วัฒนธรรมและความเชื่อ มักเกี่ยวข้องกับสีทั้งสิ้น นับว่าสีมีบทบาทสำคัญในชีวิตมนุษย์มากเช่นกัน เราสามารถใช้สีตกแต่งสิ่งของต่างๆ เพื่อให้เกิดความสวยงาม เช่น การใช้สีในการตกแต่งอาหาร บ้านเรือน หรือการใช้สีในการออกแบบผลิตภัณฑ์ เพื่อเพิ่มสีสันให้ดึงดูดความสนใจผู้บริโภค สียังสามารถสื่อความหมายที่ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ได้ ดังเช่น สีแดงให้ความรู้สึกอบอุ่น ร้อนแรง แสดงสัญลักษณ์ของความกล้าหาญ ความเป็นนักสู้ สีเขียวให้ความรู้สึกร่มเย็น สดชื่น แสดงสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ สีทองสื่อสัญลักษณ์ว่า การมีคุณค่า ความสำคัญ ความสูงศักดิ์ และสีขาวสื่อสัญลักษณ์ว่าความสะอาดบริสุทธิ์ (อนันต์ ประภาโส, 2558, หน้า 15) โดยสรุปแล้ว สีมีบทบาทสำคัญในชีวิตเรา นอกจากใช้ตกแต่งสิ่งของให้เกิดความสวยงามแล้ว สียังมีอิทธิพลต่ออารมณ์ความรู้สึกและความเชื่อในวัฒนธรรมของมนุษย์อีกด้วย

ในสังคมปัจจุบันมีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ย่อมเป็นปัจจัยสำคัญที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมเรื่องสีและการสื่อความหมายที่หลากหลาย เนื่องจากคนแต่ละชาติมีภูมิหลังทางวัฒนธรรมและการนับถือศาสนาที่แตกต่างกัน จึงทำให้คนแต่ละชาติมีความเชื่อเรื่องสีที่ต่างกันไป ทุกคนมีวัฒนธรรมในการเลือกใช้สีที่แตกต่างกัน บางคนเลือกใช้สีตามขนบธรรมเนียมประเพณี เชื่อว่าเป็นโชคลางและเป็นมงคลต่อชีวิตของตนตามวัฒนธรรมอันมีลักษณะเฉพาะของตน

ในสังคมและวัฒนธรรมของคนจีน มีประวัติการใช้สีมายาวนาน ในวัฒนธรรมจีนโบราณมีการใช้สีพื้นฐาน 5 สี คือ สีน้ำเงิน สีแดง สีเหลือง สีขาวและสีดำ มีความนัยถึงธาตุทั้ง 5 ธาตุ คือ น้ำ ไฟ ไม้ โลหะ และดิน คนจีนมีความเชื่อในเรื่องสี คนจีนเชื่อว่าสีแดงเป็นสีที่เกี่ยวข้องกับไฟ เป็นสีแห่งความเป็นสิริมงคลและความโชคดี ปัจจุบัน สีแดงยังใช้ในงานมงคลต่างๆ อย่างในงานแต่งงานหรือในวันตรุษจีน คนจีนจะนิยมตกแต่งห้องและสวมเสื้อผ้าสีแดงหรือสีโทนร้อน ส่วนสีที่ไม่เป็นมงคลคือสีขาว เป็นสีแห่งความตายและความโศกเศร้า ซึ่งบางครั้งเรียกงานศพว่า งานสีขาว และในประเพณีของบางพื้นที่ เมื่อไปร่วมงานศพต้องใส่เสื้อผ้าขาว ส่วนสีเหลืองเป็นสีแห่งแผ่นดิน เป็นสีของจักรพรรดิจีนในชวงเวลาอันยาวนาน และเป็นสีที่ใช้ประดับพระราชวัง ยานพาหนะ เสื้อคลุมและเครื่องทรงขององค์จักรพรรดิ ซึ่งในสมัยโบราณสีเหลืองเป็นสีแห่งอำนาจ (Wang Xinyao, 2001, p. 64) ภายหลังวัฒนธรรมจีนได้รับอิทธิพลจากสังคมและวัฒนธรรมของชาวตะวันตก ทำให้การสื่อความหมายของสีเหลืองเกิดการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง เช่น สีเหลือง ตั้งแต่สมัยราชวงศ์สุย มี

แต่จักรพรรดิสามารถใส่เสื้อสีเหลืองได้ สามัญชนห้ามใส่เสื้อสีเหลือง สีเหลืองเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจและศูนย์กลาง แต่หลังได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของชาวตะวันตก สีเหลืองจึงเกิดความหมายใหม่ มีความหมายเปลี่ยนแปลงเชิงโลกีย์ ซึ่งความหมายของสีเหลืองที่ปัจจุบันนิยมใช้แตกต่างจากสมัยโบราณเป็นอย่างมาก (Gong Xue, 2015, p. 20)

ในสังคมไทย สีเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยอย่างหลากหลายเช่นกัน คนไทยมีการใช้สีเพื่อสื่อความหมายด้านศิลปะ เช่น ในการทอผ้า จิตรกรรมฝาผนัง เครื่องถ้วยชามเบญจรงค์ หัวเขน รวมทั้งงานสถาปัตยกรรมไทยที่มีการใช้สีล้วนจนมีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือไปทั่วโลก (พรทวี พึ่งรัมย์, 2551, p. 3) นักวิจัยชาวต่างชาติก็เห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีสีสัน สีเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยในหลายด้าน รวมถึงด้านโบราณคดี ศิลปะทางศาสนาพุทธ สถาบันพระมหากษัตริย์ การท่องเที่ยวและประเพณีไทย สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับสีและมีลักษณะเฉพาะของความเป็นชาติไทย ซึ่งสีในสังคมไทยจึงเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมไทย (Duan Yuanbing, 2015, p. 141)

ในวัฒนธรรมไทย สีมียุทธศาสตร์ในการสื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์ตามวัฒนธรรม ความเชื่อเรื่องโชคลาง และบอกเล่าเรื่องราวอีกด้วย เช่น การใช้สีในธงชาติไทย ธงชาติไทยเป็นสัญลักษณ์สูงสุดอย่างหนึ่งของประเทศไทย ประกอบด้วยแถบสี 3 สี คือ สีแดง สีขาวและสีน้ำเงิน สีที่ปรากฏในธงชาติไทยแต่ละสียังสื่อความหมายตามสังคมและวัฒนธรรมไทย สีแดง หมายถึงชาติ สีขาวหมายถึงศาสนา และสีน้ำเงินหมายถึงองค์พระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นสถาบันสำคัญของประเทศไทย (โกสุม สายใจ, 2540, หน้า 13)

นอกจากนี้ คนไทยยังมีความเชื่อในเรื่องสีประจำวัน เป็นวัฒนธรรมความเชื่อของไทยที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน สีประจำวันจันทร์คือสีเหลือง วันอังคารสีชมพู วันพุธสีเขียว วันพฤหัสบดีสีแสด วันศุกร์สีน้ำเงิน วันเสาร์สีดำ วันอาทิตย์สีแดง คนไทยเชื่อกันว่าใส่เสื้อตามสีประจำวันจะเป็นสิริมงคล ซึ่งเป็นความเชื่อที่สืบทอดกันมานาน เราจึงได้เห็นคนไทยพากันใส่เสื้อสีเดียวกันในวันสำคัญต่างๆ เช่น วันพ่อแห่งชาติ

ในวัฒนธรรมไทย มีการใช้สีธรรมชาติในการผสมอาหารและย้อมผ้า คนไทยโบราณรู้จักนำสิ่งที่มีอยู่ตามธรรมชาติรอบตัวมาใช้ผลิตเป็นสีต่างๆ อาจจะใช้สีตามธรรมชาติโดยตรงหรือผ่านกระบวนการสกัดโดยเทคโนโลยี วัสดุสำคัญที่ให้สีที่หลากหลาย เช่น สีเขียวมาจากใบเตย สีน้ำเงินอ่อนมาจากดอกอัญชัน สีเหลืองส้มมาจากหัวขมิ้น (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2560, หน้า 218) ซึ่งการสกัดสีจากธรรมชาติ สะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาของคนไทย

ในวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของคนไทยมีการใช้คำเรียกสีเป็นจำนวนมาก มีคำเรียกสีพื้นฐาน เช่น แดง ดำ เขียว มีคำเรียกสีที่เป็นคำขยายโดยเทียบกับแสง เช่น เขียวอ่อน หรือนำคำเรียกสีสองคำมารวมกันโดยให้สีหนึ่งเป็นสีหลักอีกสีหนึ่งเป็นสีรอง เช่น ฟ้ามอมเทา บางครั้งจะบอกความแตกต่างของสีเดียวกันโดยขยายด้วยสิ่งที่มีสีนั้นๆ เช่น เขียวขี้ม้า เขียวน้ำทะเล (ปรีชา ช่างขวัญยืน, 2560, หน้า 218) นอกจากคำเรียกสีแล้ว ในภาษาไทยยังมีสำนวนที่เกี่ยวข้องกับสี เช่น ข้าวแดงแกงร้อน ซึ่งเป็นสำนวนที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทย ประเทศไทยกับประเทศจีนมีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สีที่โดดเด่นในวัฒนธรรมก็จะแตกต่างกันและสื่อความหมายไม่เหมือนกัน ในวัฒนธรรมจีน มีวัฒนธรรมเกี่ยวกับเรื่องสีมาตั้งแต่โบราณ คนจีนจึงใคร่เรียนรู้ในเรื่องสีในบริบทวัฒนธรรมไทย

ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ การเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศไทย จะช่วยให้เกิดความเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมไทยไปด้วย ถ้าไม่มีความรู้ด้านวัฒนธรรม จะทำให้เกิดอุปสรรคในการทำความเข้าใจภาษาไทย เช่น ในภาษาไทยมีคำว่า ผ้าเหลือง เป็นคำศัพท์ที่มีวัฒนธรรมไทยแฝงอยู่ ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ทางวัฒนธรรมไทย จะไม่เข้าใจคำนี้มีความหมายว่า พระสงฆ์ เนื่องจากพระสงฆ์ของไทยต้องห่มผ้าสีเหลืองที่เรียกว่าจีวร เพราะฉะนั้นจึงใช้ผ้าเหลืองเรียกแทนพระสงฆ์ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมทางศาสนาของประเทศไทย การเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศไทย ภาษาเป้าหมาย จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษานั้นมากยิ่งขึ้น การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารเข้าใจความหมายตรงกัน จึงจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรมร่วมกัน เพื่อสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมนั้นๆ สอดคล้องกับ นวลทิพย์ เพิ่มเกษร (2547, หน้า 269) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนภาษาและวัฒนธรรมไว้ว่า

ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้อง เพราะเมื่อผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมไทย เช่น เข้าใจขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยมของคนไทยแล้ว ก็จะเข้าใจวิถีคิด การกระทำ ตลอดจนคำพูดที่ใช้ในการสื่อสารของคนไทยด้วย...นอกจากนี้ ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทย เพราะเมื่อผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมไทยขณะที่เรียนภาษาแล้ว เขาย่อมเข้าใจความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมของชาติตน ซึ่งส่งผลให้ผู้สอนและผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนวัฒนธรรมไทยไปด้วย นอกจากจะพัฒนาทักษะทางภาษาแล้ว ยังทำให้เข้าใจความหมายในบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศไทยได้ถูกต้องและเหมาะสมด้วย และยังช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยกับประเทศไทย และกระตุ้นให้

ผู้เรียนเกิดความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาไทย ตลอดจนทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สำหรับหลักสูตรภาษาไทยของประเทศจีน ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนวัฒนธรรมไทย โดยมีการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย มีการจัดรายวิชาวัฒนธรรมไทย และมีการใช้ตำราเรียนภาษาไทยพื้นฐานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย (Lin Xiumei, 2558, p. 39) ได้กล่าวถึงการจัดแบบเรียนภาษาไทยของจีนไว้ว่า “เราไม่เพียงแต่ให้ความสำคัญแก่ความรู้ทางภาษา เช่น การใช้คำ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำพ้อง ฯลฯ เท่านั้น หากสอดแทรกวัฒนธรรมหลากหลายสลับเข้าไปด้วย เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม” การเรียนรู้วัฒนธรรมไทย นอกจากมีส่วนช่วยในการเรียนภาษาไทย ยังมีส่วนช่วยในการส่งเสริมความเข้าใจและความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองประเทศ (Lin Xiumei, 2558, p. 39) ได้กล่าวถึงข้อเสนอแนะในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนในอนาคตว่า ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและประเทศไทยควรมีความร่วมมือให้มากขึ้น ควรเผยแพร่ความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรมไทยให้แก่ชาวจีน ตำราเรียนภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคมไทยค่อนข้างมาก และเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยหลายด้าน เช่น ในตำราเรียนภาษาไทยระดับอุดมศึกษา เล่มที่สอง เป็นตำราเรียนภาษาไทยที่เน้นเรื่องสังคมและวัฒนธรรมไทย มีวัตถุประสงค์คือเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างรอบด้าน เนื้อหาในตำราเรียนก็ได้ครอบคลุมหลายด้านของวัฒนธรรมไทย ได้แก่ ภูมิประเทศของไทย ศาสนา การคมนาคมในประเทศไทย อาหารไทย เป็นต้น และมีบทเรียนได้กล่าวถึงเรื่อง “สี” ในวัฒนธรรมไทยด้วย ในบทเรียนนี้ได้กล่าวถึงสีกับความเชื่อของคนไทย เนื้อหา รวมถึง การใส่เสื้อตามความเชื่อสีประจำวัน Lu Sheng (2555, p. 270) ได้กล่าวถึงสีกับความเชื่อในเรื่องสีของคนไทยไว้ดังนี้

การใช้สีในชีวิตประจำวันก็เป็นลักษณะอีกอย่างหนึ่งของคนไทยที่น่าสนใจด้วย เพราะการใช้สีประจำวันนั้น สะท้อนให้เห็นระบบความเชื่อของคนไทยที่มีต่อศาสนาต่างๆ ในสังคมได้อีกด้วย เช่น คนไทยจะเลือกเสื้อผ้ามาใส่ให้ตรงกับสีของเทวดาในแต่ละวัน ตามความเชื่อของศาสนาฮินดู เพราะให้เกิดความมงคล ไม่ว่าจะทำกิจการงานใดๆ ก็ประสบความสำเร็จราบรื่นและโชคดี เช่น วันอาทิตย์ใส่สีแดง วันจันทร์ใส่สีเหลือง วันอังคารใส่สีชมพู วันพุธใส่สีเขียว วันพฤหัสบดีใส่สีแสดหรือสีส้ม วันศุกร์ใส่สีฟ้า และวันเสาร์ใส่สีม่วง

ในตำราเรียนเล่มนี้ยังได้กล่าวถึงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สีเพื่อแสดงทัศนคติ หรือความเชื่อต่างๆ มีเนื้อหาดังนี้

การใช้สีในโอกาสต่าง ๆ นั้น คนไทยมักคำนึงถึงความเหมาะสมหรือกาลเทศะเป็นสำคัญ กล่าวคือ คนไทยรู้จักใช้สีเพื่อแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ทศนคติ หรือความเชื่อต่างๆ เช่น ใช้สีขาว แทนความบริสุทธิ์ สะอาด สดใส และความดี ใช้สีแดงแทนความร่ำร้อน ความมั่งคั่ง สีชีวิตชีวา หรือเป็นสีของเลือด ใช้สีน้ำเงินแทนความสูงศักดิ์ สง่างาม สุขภาพและถ่อมตน ทั้งสามสีนี้อาจเห็นได้จากสีของธงชาติไทย ซึ่งมี 3 สี คือ 1.สีขาว เป็นตัวแทนของศาสนาที่เป็นความดีหรือสิ่งบริสุทธิ์ 2.สีแดง เป็นตัวแทนของชาติ ซึ่งได้มาจากการเสียสละเลือดเนื้อชีวิตของพรพบุรุษ 3.สีน้ำเงิน เป็นตัวแทนของพระมหากษัตริย์ ซึ่งทรงเป็นประมุขและศูนย์รวมจิตใจของคนไทยทั้งประเทศ

นอกจากนี้ ในตำราเรียนเล่มเดียวกันยังได้กล่าวถึงการใช้สีในสถาบันการศึกษาและบริษัทต่างๆ เช่น สีประจำมหาวิทยาลัย เป็นการใช้สีเพื่อบ่งบอกถึงความหมายเฉพาะในวัฒนธรรมไทย และมีบทอ่านเสริมได้กล่าวถึงสีประจำพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ คนไทยใช้สีในหลายลักษณะ ในบทเรียนได้กล่าวถึงเรื่องสีไว้บางเรื่องเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าสีในวัฒนธรรมไทยน่าจะมีหลากหลายและเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทยในหลายมิติที่น่าสนใจ ผู้วิจัยจึงสนใจทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* เพื่อใช้พัฒนาทักษะการอ่านและเสริมความรู้ด้านวัฒนธรรมไทยให้แก่ผู้เรียนชาวจีนให้หลากหลายยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับนักศึกษาชาวจีน

ความสำคัญของการวิจัย

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ช่วยให้นักศึกษาชาวจีนพัฒนาทักษะการอ่าน และมีความรู้เข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชาวจีนที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีทั้งหมด 8 บท ดังนี้

บทที่ 1 สื่กับอาหาร

บทที่ 2 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1

บทที่ 3 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2

บทที่ 4 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1

บทที่ 5 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2

บทที่ 6 สื่ในประเทศไทย

บทที่ 7 สื่กับสำนวน

บทที่ 8 คำเรียกสี

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน

3.2 แบบทดสอบระหว่างเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* แบบปรนัย จำนวน 80 ข้อ

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* แบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

นิยามศัพท์เฉพาะ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ใช้เพื่อเสริมความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* ให้แก่นักศึกษาชาวจีน เพื่อให้ศึกษานำไปศึกษาด้วยตัวเองตามความสามารถของแต่ละคน

สีในวัฒนธรรมไทย หมายถึง สีในวัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวกับอาหาร เครื่องแต่งกาย สถาบันพระมหากษัตริย์ ประเพณีไทย สำนวนและคำเรียกสีในสังคมไทย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม Literature

สื่อในสังคมไทยสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมไทยและภูมิปัญญาของคนไทย การศึกษาเรื่องสื่อในสังคมไทย จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนชาวต่างชาติเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น การศึกษาเรื่องสื่อในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมข้อมูลและสร้างเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสื่อไปใช้สอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ และเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทักษะการอ่านสำหรับชาวต่างชาติอีกด้วย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน ได้แก่ การศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาและวัฒนธรรม สื่อในวัฒนธรรมไทย และการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

1. การสอนภาษาและวัฒนธรรมให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ
2. หนังสืออ่านเพิ่มเติม
3. สื่อในวัฒนธรรมไทย

1. การสอนภาษาและวัฒนธรรมให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ

ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ มีความมุ่งหมายที่จะสื่อสารและปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษานั้น ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ใช้ชีวิตในบริบทวัฒนธรรมและสังคมที่แตกต่างจากผู้เรียน การเรียนวัฒนธรรมของประเทศเจ้าของภาษา จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและความคิดของคนประเทศนั้นมากขึ้น และจะปฏิบัติตัวได้ถูกต้องในสังคมประเทศนั้น การสอนภาษาจึงควรสอนควบคู่วัฒนธรรมด้วย การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาและวัฒนธรรมให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ จะแบ่งเป็นประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

1.1 ความหมายของวัฒนธรรม

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 1059) ได้นิยามวัฒนธรรมไว้ว่า สิ่งที่ทำความเจริญงอกงามให้แก่หมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมในการแต่งกาย วิถีชีวิตของหมู่คณะ เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมชาวเขา

ประกาศรี สีสอไฟ (2550, หน้า 3) ได้กล่าวถึงวัฒนธรรม (Culture) เป็นศัพท์บัญญัติที่ พลตรี พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปพงศ์ประพันธ์ ทรงบัญญัติศัพท์จากภาษาอังกฤษสำหรับใช้ในภาคภาษาไทยจนเป็นที่นิยมใช้อย่างแพร่หลาย ตามมูลศัพท์หมายถึง ภูมิธรรมแห่งความเจริญงอกงาม ได้แก่ มรดกของสังคม ซึ่งเป็นสมบัติส่วนรวม มีทั้งของที่เป็นวัตถุ

ความรู้ ความเชื่อถือ ศิลปะ ศีลธรรม นิติธรรม ประเพณีและอุปนิสัย ประชาชาติทุกชาติมีสังคมมรดก (Social heritage) คือสมบัติที่ตกทอดมาจากชีวิตของประชาชนนั้นตามลำดับช่วงอายุคน วัฒนธรรมของแต่ละประชาชาติย่อมมีลักษณะเฉพาะของตน

วัฒนธรรม เป็นมรดกที่มนุษย์สืบทอดกันมาจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง วิถีชีวิตที่แตกต่างกันของแต่ละสังคม ทำให้แต่ละสังคมมีวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง และวัฒนธรรมได้ครอบคลุมถึงหลายด้านในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับ อวยพร พานิช (2550, หน้า 146) ที่ได้กล่าวถึงวัฒนธรรมไว้ว่า คำว่า “วัฒนธรรม” เป็นศัพท์ที่มีความหมายกว้าง อาจหมายถึง วิธีการดำเนินชีวิตพฤติกรรมและผลงานที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น ตลอดจนความคิด ความเชื่อ ความรู้ บางคำอาจหมายถึงสิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลง ปรับปรุงหรือผลิตขึ้น เพื่อความเจริญงอกงามในวิถีชีวิตมนุษย์ และเป็นสิ่งที่ปฏิบัติสืบทอดกันมา รวมถึงความคิดเห็น ความประพฤติ กิริยาอาการ ภาษา ศิลปะ ความเชื่อ ระเบียบประเพณี เป็นต้น

ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2535, หน้า 6) ได้สรุปความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรมหมายถึงทุกอย่างเกิดขึ้นจากพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งเป็นสมาชิกในสังคม และถ่ายทอดต่อเนื่องกันมาอย่างมีแบบแผนเป็นมรดกของสังคม

ในงานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรม นิติรัตน์ บุญเรือง (2559) ทำวิจัยเรื่อง **แบบเรียนภาษาไทยเชิงวัฒนธรรมเรื่อง “บัว” สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ** มีความมุ่งหมายคือ เพื่อสร้างแบบเรียนภาษาไทยเชิงวัฒนธรรมเรื่อง “บัว” สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติที่มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรม หมายถึง วิถีชีวิตในสังคมของกลุ่มคนที่เป็นแบบแผนการประพฤติ ปฏิบัติและการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดในสถานการณ์ต่างๆ สมาชิกในสังคมเดียวกันสามารถเข้าใจ ยอมรับ ซาบซึ้งและปฏิบัติร่วมกัน อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคมนั้นๆ ให้มีความเจริญงอกงาม และจะช่วยมนุษย์สามารถดำรงชีวิตอย่างมีสันติสุขและสันติภาพ

จากเนื้อความข้างต้น สรุปได้ว่า วัฒนธรรม คือ สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น หรือปรับปรุงขึ้น เพื่อการดำรงชีวิตและแสดงให้เห็นถึงความเจริญงอกงามของวิถีชีวิต วัฒนธรรมครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ เช่น ขนบธรรมเนียม ภาษา ความเชื่อ ศิลปะต่าง ๆ เป็นต้น เป็นสิ่งที่มนุษย์ถ่ายทอดกันจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่งและยึดถือเป็นแนวปฏิบัติในการดำรงชีวิต

1.2 การแบ่งประเภทวัฒนธรรม

วัฒนธรรมมีขอบเขตที่กว้างขวางมากและสามารถแบ่งได้เป็นหลายประเภท ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2535, หน้า 7) ได้แบ่งวัฒนธรรมในสังคมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. วัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรม เป็นวัฒนธรรมที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์
ได้แก่

-ที่อยู่อาศัย อาหารการกิน เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ซึ่งเป็นปัจจัย 4 ของ
มนุษย์ในการดำรงชีวิต

- เครื่องมือเครื่องใช้ เช่น ตะเกียบ ช้อน ส้อม
- สิ่งก่อสร้าง เช่น บ้านเรือน ปราสาทราชวัง โบสถ์
- ยานพาหนะ เช่น รถ เรือ เครื่องบิน
- งานศิลปะ เช่น ภาพวาด รูปปั้น ดนตรี ภาพยนตร์

2. วัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม (จิตใจ) เป็นสิ่งที่ทำให้ปัญญาหรือจิตใจมี
ความเจริญงอกงามหรือเป็นหลักในการดำรงชีวิต ได้แก่ การปฏิบัติทางศาสนา การปฏิบัติตาม
กฎหมายหรือขนบประเพณี เป็นต้น

ประกาศรี สีสหอำไพ (2550, หน้า 47-52) ได้แบ่งวัฒนธรรมออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. วัฒนธรรมทางวัตถุ คือ เครื่องใช้ที่คนไทยประดิษฐ์ขึ้นเป็นเครื่องอุปโภค
บริโภค ได้แก่ เครื่องแต่งกายแบบไทย บ้านไทย การจักสาน การแกะสลักไม้ การทอผ้า ฯลฯ

2. วัฒนธรรมทางศิลปกรรม คือ ความเจริญทางด้านศิลปะที่บรรพบุรุษไทย
แสดงอัจฉริยภาพในด้านจิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม นาฏศิลป์และดนตรี ฯลฯ

3. วัฒนธรรมทางจิตใจหรือวัฒนธรรมทางคตินิยม คือวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับ
ค่านิยม เช่น ความกตัญญู กตเวทิต่อบิดามารดา ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และ
พระมหากษัตริย์ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นต้น

4. วัฒนธรรมทางเนติธรรม โดยสรุปแล้วคือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับข้อควร
ปฏิบัติ การปกครองประเทศชาติ

5. วัฒนธรรมทางสหธรรม คือ การวางตัวรักษากิริยามารยาทให้เหมาะสมกับ
กาลเทศะและบุคคล ประพฤติปฏิบัติตนในพิธีการต่างๆถูกต้องตามขนบธรรมเนียมจารีตประเพณี
ไทย การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยตามโอกาสที่สมควร เป็นต้น

6. วัฒนธรรมทางภาษาและวรรณคดี เช่นวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับระดับภาษา
วราคม ทีสุกะ (2544, หน้า 63) กล่าวว่าสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
(สวช.)ได้กำหนดแบ่งวัฒนธรรมออกเป็น 5 สาขา ได้แก่ สาขาศิลปกรรม สาขามนุษยศาสตร์ สาขา
ช่างฝีมือ สาขากีฬาและนันทนาการ สาขาคหกรรม สรุปได้ดังนี้

สาขาศิลปกรรม ประกอบด้วยเรื่องเกี่ยวกับภาษา วรรณกรรม ละคร นาฏศิลป์ ดนตรี จิตรกรรม สถาปัตยกรรม ประติมากรรมและศิลปะการแสดงอื่นๆ

สาขามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วยเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณี กฎหมาย การปกครอง ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ปรัชญา

สาขาช่างฝีมือ ประกอบด้วยเรื่องการเย็บปักถักร้อย แกะสลัก การทอ จักสาน เครื่องถม เครื่องเงิน เครื่องทอง

สาขากีฬาและนันทนาการ ประกอบด้วยเรื่องมวยไทย กระบี่กระบอง ตะกร้อ การละเล่นพื้นเมือง ฯลฯ

สาขาคหกรรม ประกอบด้วยเรื่องระเบียบในเรื่องการกินอยู่ มารยาทในสังคม การแต่งกาย การตกแต่งเคหสถาน การดูแลเด็ก ฯลฯ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการแบ่งประเภทของวัฒนธรรม สามารถสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของวัฒนธรรม มีทั้งวัฒนธรรมทางวัตถุและวัฒนธรรมทางจิตใจ และสามารถแยกออกมาเป็นหลายสาขาและได้ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างของวิถีชีวิตมนุษย์ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปะ อาหารการกิน และภาษา เป็นต้น

1.3 ความสำคัญของวัฒนธรรมในการสอนภาษาให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ

ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น และได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ภาษาเป็นเครื่องมือในการบันทึกการถ่ายทอด วัฒนธรรม เราสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคมใดสังคมหนึ่งได้จากการศึกษาภาษาของสังคม นั้นๆ ในทางตรงกันข้าม วัฒนธรรมของสังคมก็มีผลต่อการใช้ภาษา มนุษย์ในแต่ละสังคมจะมีแบบแผนดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้เกิดวัฒนธรรมที่หลากหลาย อย่างที่ งามพิศ สัตย์สงวน (2543, หน้า 35) ได้กล่าวไว้ว่าวัฒนธรรมคือแบบแผนในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ความแตกต่างทางวัฒนธรรมในสังคมต่าง ๆ นั้น เป็นผลมาจากการมีวิถีชีวิตที่แตกต่างกันไป ทำให้เกิดเป็น วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมจีน วัฒนธรรมญี่ปุ่น และวัฒนธรรมอเมริกา เป็นต้น ซึ่งวัฒนธรรมของประเทศเป้าหมายเป็นสิ่งที่แปลกใหม่สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ทิพย์ สุดา นัยทรัพย์ (2535, หน้า 10) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม และแบ่งออกได้ดังนี้

1. ภาษาช่วยถ่ายทอดวัฒนธรรมไว้มิให้สูญหาย ภาษาบันทึกวัฒนธรรมต่างๆในอดีต เป็นลายลักษณ์อักษรในตำนาน พงศาวดารและวรรณคดีต่างๆ ทำให้เราได้ทราบถึงวัฒนธรรมที่มีมา

ตั้งแต่โบราณ เช่น สงกรานต์ ประเพณีแต่งงาน เเผศพ เป็นต้น และได้สืบทอดประเพณีเหล่านี้มาจนถึงปัจจุบัน

2. ภาษาเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของคนในชาติซึ่งบันทึกไว้ในวรรณกรรมลายลักษณ์และวรรณกรรมมุขปาฐะ อย่างเช่นศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงมหาราช สะท้อนให้เห็นถึงการดำรงชีวิตของคนสุโขทัย ลักษณะบ้านเมือง สภาพเศรษฐกิจ และสังคม

3. ภาษาแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางด้านวัฒนธรรมของแต่ละสังคมตามลำดับ เช่นอักษรไทยที่พ่อขุนรามคำแหงมหาราชทรงประดิษฐ์ขึ้นเมื่อ พ.ศ. 1826 ได้วิวัฒนาการมาเป็นตัวหนังสือที่เราใช้อยู่ทุกวันนี้

4. ภาษาเป็นเครื่องแสดงระดับวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษา ภาษาไทยมีการใช้ถ้อยคำให้เหมาะกับกาลเทศะและฐานะของบุคคล เช่นการใช้คำราชาศัพท์กับพระมหากษัตริย์ พระบรมวงศานุวงศ์

5. ถ้อยคำภาษาเป็นประวัติวัฒนธรรมประจำชาติ เช่นคำเรียกเวลา หุ้ม โมง เป็นคำสะท้อนวัฒนธรรมความเป็นอยู่ ในสมัยก่อน ตีฆ้องและกลองบอกเวลา กลางวันตีฆ้อง ซึ่งจะมีเสียงดังโม่ๆ และกลางคืนตีกลองซึ่งจะมีเสียงดังหุ้มๆ จึงใช้หุ้ม โมงในการบอกเวลา

6. ภาษาสะท้อนให้เห็นลักษณะความเป็นอยู่ของสังคมของชนชั้นนั้นๆ เช่นคำที่เกี่ยวข้องกับการปรุงอาหาร อย่าง คลุก ปิ้ง เผา ยำ ย่าง เป็นต้น คำเหล่านี้บ่งบอกถึงวัฒนธรรมทางอาหารการกินของชาตินั้นๆ

7. ภาษาเป็นเอกลักษณ์ของชาติซึ่งยึดเหนี่ยวคนทั้งชาติให้คำนึงถึงความเป็นชาติเดียวกัน ถ้าชาติใดรักษาวัฒนธรรมทางภาษาของตนไว้ไม่ได้ ภาษาถูกทำลายก็เหมือนชาติถูกทำลาย อย่างประเทศมอญที่เคยเป็นชาติที่รุ่งเรืองในอดีต ตอนนี้ใช้ภาษาและขนบธรรมเนียมอย่างพม่า ปัจจุบันภาษามอญเกือบสูญหายไปแล้ว

เนื้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างวัฒนธรรมกับภาษา สอดคล้องกับ สิริจิตต์ เดชอมรชัย (2556, หน้า 144) ที่ได้กล่าวถึงภาษาและวัฒนธรรมไว้ว่า

“ภาษากับวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ผสมผสานกลมกลืนกันอย่างใกล้ชิด ภาษาไม่ได้อยู่โดดๆ แต่จะต้องมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมของกลุ่มชนที่พูดภาษานั้นๆ รองรับอยู่ด้วยเสมอ ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ที่ต่างส่งเสริมซึ่งกันและกัน วัฒนธรรมคือสิ่งที่คนในสังคมทำหรือคิดโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ และไม่ว่าเราจะคิดเกี่ยวกับอะไรและคิดอย่างไร เราจะต้องใช้กระบวนการทางภาษาที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมทั้งสิ้น ระบบภาษาจึงทำให้เราเห็นวัฒนธรรม สังคมและการมองโลกของคน

ใช้ภาษานั้นๆด้วย เพราะในขณะที่เราถ่ายทอดความคิดด้วยภาษานั้นจะต้องมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปด้วยพร้อมๆกัน”

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม ประภาศรี สีหอำไพ (2550, หน้า 9) ก็ได้แสดงความคิดเห็นตรงกันว่า ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ที่ต่างส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพราะภาษาบันทึกวัฒนธรรมเก็บรวบรวมไว้ ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม สามารถสะท้อนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพราะฉะนั้น ภาษาจึงเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม จัดเป็นประเภทหนึ่งของวัฒนธรรม

เมื่อความข้างต้นที่กล่าวไว้ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมที่เกี่ยวเนื่องกันไม่สามารถแยกจากกันได้ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงการสอนวัฒนธรรมควบคู่ไปด้วย ดังที่ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2522, หน้า 49) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาจำเป็นต้องจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียน ซึ่งจะประกอบด้วยการสื่อสาร ความคิด หลักภาษา และวัฒนธรรม เนื่องจากภาษาเป็นสื่อสำหรับบันทึกประสบการณ์และวัฒนธรรมของคนในชุมชนเจ้าของภาษา เพราะฉะนั้น การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจึงต้องเน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษานั้นๆควบคู่กันไปด้วย

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532, หน้า 15; อ้างอิงจาก Allen and Vallette. 1979: 326) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้วัฒนธรรมสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติดังนี้

1. เพิ่มพูนความสำนึกในเรื่องของวัฒนธรรมเจ้าของภาษา
2. กระตุ้นให้เกิดความสนใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
3. มีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมของชนชาติอื่น
4. เป็นการพัฒนาความสามารถในการสื่อความหมายในวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

อย่างถูกต้องเหมาะสม

5. สามารถปรับปรุงตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ในสถานการณ์จริง
6. ปลูกฝังความเข้าใจในการตีความการอ้างอิงทางวัฒนธรรม ค่านิยม และทัศนคติ

ของเจ้าของภาษา

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้วัฒนธรรมมีประโยชน์หลายประการ สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนภาษาแล้ว ยังจะช่วยเพิ่มพูนความเข้าใจในเรื่องสังคมและวัฒนธรรมของประเทศเป้าหมาย ผู้เรียนจึงสามารถปฏิบัติตัวได้ถูกต้องตามบริบทสังคมและวัฒนธรรม การเรียนรู้วัฒนธรรมยังช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมและผู้คนในประเทศเป้าหมาย ทำให้ผู้เรียนมีความสำนึกในความหลากหลายของ

วัฒนธรรม และยอมรับความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมประเทศเป้าหมายกับวัฒนธรรมของประเทศตนเอง และมีความสนใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษามากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้สอนควรสอนความรู้ทางวัฒนธรรม ควรปลูกฝังให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่เขาคิด พูด และกระทำนั้น ซึ่งเหมาะสมในวัฒนธรรมของตนนั้น อาจจะไม่เหมาะสมในอีกวัฒนธรรม และควรยอมรับความแตกต่างที่เกิดขึ้นโดยไม่มีอคติหรือความลำเอียง ซึ่งการสอนความรู้ทางวัฒนธรรมก็เป็นการสอนให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมในด้านพุทธิพิสัยและจิตพิสัย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสำคัญของวัฒนธรรมในการสอนภาษาให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ ผู้วิจัยได้พบงานวิจัย Zhang Xian (2560) เรื่อง **การสร้างหนังสืออ่านประกอบภาษาและวัฒนธรรมไทย เรื่อง “ช้างไทย” สำหรับนักศึกษาจีน** มีความมุ่งหมาย เพื่อสร้างหนังสืออ่านประกอบภาษาและวัฒนธรรมไทยเรื่อง “ช้างไทย” สำหรับนักศึกษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 ผู้วิจัยได้นำสิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียนมาสร้างเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยแบ่งเนื้อหาเป็น 10 บท ได้กล่าวถึงสัญลักษณ์สำคัญเกี่ยวกับช้างไทย วันสำคัญเกี่ยวกับช้างไทย ช้างในภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านประกอบภาษาและวัฒนธรรมไทยเรื่อง “ช้างไทย” สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีประสิทธิภาพ 90.7/ 85.2 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงว่าหนังสืออ่านประกอบมีประสิทธิภาพ และในการอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยได้พบว่าหนังสืออ่านประกอบเล่มนี้มีประสิทธิภาพที่จะใช้สอนภาษาและวัฒนธรรมไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีนได้ เนื่องจากว่าเนื้อหาสาระทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรม มีความแตกต่างจากวัฒนธรรมของผู้เรียนเอง และผู้เรียนมีความรู้ในด้านนี้ค่อนข้างน้อย จึงทำให้ผู้เรียนได้เกิดความสนุกสนานและความสนใจในการอ่าน และมีผลต่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นเพราะผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมไทยควบคู่กันไป ภาษากับวัฒนธรรมสนับสนุนกัน การเข้าใจวัฒนธรรมส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษา

เจิ่น เก็ม ตู (2552) ได้สร้าง **ชุดการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับชาวเวียดนาม เรื่อง “วันสำคัญของไทย”** ได้กล่าวถึงความสำคัญของวัฒนธรรมในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้น มีความจำเป็นต้องเรียนวัฒนธรรมของประเทศภาษาเป้าหมายด้วย เพราะถ้าได้เรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศเป้าหมาย ผู้เรียนจะมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมประเทศเป้าหมายมากขึ้น และจะไม่ตีความข้อความต่างๆ ในภาษาเป้าหมายอย่างผิดพลาดโดยใช้ระบบความคิดและค่านิยมในวัฒนธรรมของตัวเอง อีกทั้งเข้าใจค่านิยมของวัฒนธรรมเป้าหมายมากขึ้น ซึ่งการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรม ไม่ได้ช่วยพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารเพียงอย่างเดียว

จากศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความสำคัญของวัฒนธรรมในการสอนภาษาให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ ผู้วิจัยพบว่า วัฒนธรรมของเจ้าของภาษามีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ ซึ่งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น มีความจำเป็นต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศเป้าหมายด้วย เนื่องจากภาษากับวัฒนธรรมเกื้อกูลกันไม่สามารถแยกจากกันได้ การเรียนรู้วัฒนธรรมจะช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน สร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมของประเทศเป้าหมาย นอกจากนี้แล้วยังเป็นแรงจูงใจอย่างดี ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนภาษา เพราะฉะนั้น การเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ต้องเรียนวัฒนธรรมควบคู่ไปด้วย

2. หนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมการอ่าน ขยายประสบการณ์ และหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่ผู้อ่าน มีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถด้านภาษา ผู้อ่านสามารถนำความรู้และความคิดในหนังสือไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตจริง มีนักการศึกษากล่าวถึงหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ดังนี้

2.1 ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติมคือหนังสือที่นำเนื้อหาในหลักสูตรหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาสร้างเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อเสริมความรู้ให้ผู้อ่าน ดังที่ ชีระชัย ปุณณโชติ (2532, p. 8) ได้กล่าวถึงหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า คือหนังสือที่นักเรียนอ่านแล้วจะได้ความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งลึกซึ้งและกว้างขวางยิ่งขึ้น เป็นการเสริมเนื้อหาที่มีอยู่ในหนังสือเรียน หนังสือชนิดนี้อาจเขียนขึ้นตามหลักสูตร หรือบางเล่มเป็นหนังสือที่มีจำหน่ายทั่วไป แต่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับหลักสูตร ก็อาจใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมได้ หนังสือแต่ละเล่มอาจใช้ได้ในระดับใดชั้นหนึ่ง หรืออาจใช้ได้หลายระดับชั้น มีความคิดเห็นตรงกับถวัลย์ มาศจรัส (2538, หน้า 20) ที่ได้กล่าวถึงความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า คือ หนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตรสำหรับให้นักเรียนอ่าน เพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองตามความเหมาะสมของวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล หนังสือประเภทนี้เคยเรียกว่า หนังสืออ่านประกอบ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเคยเรียกว่า หนังสืออ่านประกอบ ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้หนังสืออ่านเพิ่มเติมด้วยตัวเองได้ เพราะมีเนื้อหาและการใช้ภาษาที่เหมาะสมแก่ผู้อ่าน

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นวัสดุการอ่านประเภทหนึ่งซึ่งไม่ใช่แบบเรียน แต่เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่เด็กสามารถอ่าน เลือกอ่านได้ทั้งในและนอกเวลาเรียน จุดประสงค์ในการอ่านมีหลายประการ เช่น อ่านเพื่อค้นหาคำตอบ อ่านเพื่อขยายประสบการณ์ให้ลึกซึ้งเฉพาะเรื่อง

อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ หนังสือประเภทนี้ยังช่วยเสริมสร้างความสนใจในการอ่านได้อีกด้วย (บันลือ พุกกะวัน, 2536, หน้า 56) ซึ่งหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประโยชน์ในการเสริมความรู้และสร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้อ่าน สอดคล้องกับภิญญาพร นิตยะประภา (2534, หน้า 39) ได้กล่าวถึงหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า เป็นแบบเรียนอีกชนิดหนึ่ง ตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ แต่เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาสาระเพิ่มเติมไปจากหนังสือแบบเรียนหรือประกอบหนังสือแบบเรียนให้สมบูรณ์ขึ้น เป็นหนังสือที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง นอกจากจะให้ความรู้เพิ่มเติมแล้ว การเสนอเรื่องหรือการเขียนนำอ่านและอ่านเพลินกว่าหนังสือแบบเรียน

เนื้อความที่กล่าวข้างต้น สอดคล้องกับจินตนา ไบกาชุย (2536, หน้า 134) ที่กล่าวถึงความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า

คือหนังสือที่บรรจุความรู้ ซึ่งอาจจะเป็นความรู้ส่วนใดส่วนหนึ่งจากหลักสูตร หรือความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นประโยชน์เสริมประสบการณ์ให้แก่ผู้อ่าน ซึ่งเป็นนักเรียนวัยต่าง ๆ มีลักษณะแนวทางการเขียนทั้งในแง่ให้สาระประโยชน์โดยตรง ในลักษณะการเขียนแบบสารคดี และให้ความสนุกในลักษณะการเขียนแบบบันเทิงคดีปะปนอยู่ด้วย แต่เน้นหนักไปในแง่ให้สาระประโยชน์มากกว่าความบันเทิง การเน้นหนักในแง่ให้สาระประโยชน์ความรู้ จะเป็นจุดประสงค์สำคัญของการเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติม หนังสืออ่านเพิ่มเติมในสมัยก่อนมักเรียกชื่อว่า หนังสืออ่านประกอบ หนังสืออ่านประกอบการสอน เป็นต้น

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติม คือ หนังสือที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมความรู้ให้แก่ผู้อ่าน อาจจะเป็นความรู้ส่วนใดส่วนหนึ่งในหลักสูตรหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มีการใช้ภาษาและวิธีการนำเสนอเนื้อหาที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเองทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน จะช่วยผู้อ่านขยายประสบการณ์ และพัฒนาทักษะด้านภาษา นอกจากนี้ยังจะช่วยสร้างความเพลิดเพลินให้กับผู้อ่านอีกด้วย

2.2 ความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีบทบาทสำคัญสำหรับผู้อ่านในหลายประการ เป็นสื่อที่จะทำให้ผู้อ่านมีความรู้และประสบการณ์กว้างขวางมากขึ้น และเกิดพัฒนาการทางภาษาและสติปัญญา จนเกิดประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง ดังที่สมพร จารุณฏ (2534, หน้า 68-69) ได้กล่าวถึงบทบาทของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมเน้นพัฒนาการทางความรู้ ความคิดและสติปัญญา มีความสำคัญดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมความรู้ หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับความรู้หรือทักษะ ความคิด หลักการ หรือทฤษฎีเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านในการดำเนินชีวิต

2. ส่งเสริมสติปัญญา การอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติม จะส่งเสริมหรือเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้พัฒนาทักษะในการสังเกต ตีความ เปรียบเทียบ ใช้เหตุผล จำแนกแจกแจง วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า ตลอดจนสามารถนำความรู้และทักษะเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ

3. ส่งเสริมเจตคติที่เหมาะสม แนวความคิดที่สอดคล้องแทรกอยู่ในหนังสือ จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดเจตคติที่เหมาะสมในการนำความรู้ที่ได้อ่านไปใช้ตามแนวทางที่พึงประสงค์ จนให้เกิดประโยชน์แก่ตนและแก่ส่วนรวม

4. ส่งเสริมความเข้าใจ เนื่องจากหนังสืออ่านเพิ่มเติม มีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และเหมาะสมแก่ความรู้และประสบการณ์ทางด้านการใช้ภาษาของผู้อ่าน เสนอเนื้อหาตามลำดับขั้นตอนของความรู้ และตามพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้อ่าน มีตัวอย่างที่เหมาะสม และมีการใช้เทคนิควิธีหรือเครื่องส่งเสริมความเข้าใจอื่น ๆ เช่น การใช้ภาพประกอบ แผนภูมิ ตาราง อภิธานศัพท์ เป็นต้น จึงมีส่วนช่วยส่งเสริมความเข้าใจให้แก่ผู้อ่าน

5. ส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีเรื่องราว น่าสนใจ ทำให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญและประโยชน์ของเรื่องราวที่เสนอ จะกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

ถวัลย์ มาศจรัส (2538, p. 24) ได้กล่าวถึงความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้ของนักเรียน และจะช่วยเสริมทักษะในการอ่านและปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่ นักเรียน นอกจากนี้แล้ว บันลือ พุกกะวัน (2536, p. 56) ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า

1. หนังสืออ่านเพิ่มเติมจะช่วยขยายประสบการณ์เฉพาะเรื่องได้กว้างขวางและลึกซึ้ง และมีภาพประกอบ ช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้นอีกด้วย เนื่องจากแบบเรียนของวิชาต่าง ๆ อาจไม่สามารถสนองความต้องการในด้านความเข้าใจความหมายของเรื่องราวบางเรื่องได้รายละเอียดและกว้างขวางพอ จึงมีความจำเป็นในการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติม

2. ช่วยให้อ่านได้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ ตลอดจนการใช้ภาษาหลายรูปแบบ ช่วยเสริมสร้างทักษะในการอ่านที่ดี

3. การอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลิน สร้างนิสัยรักการอ่านได้มากกว่าแบบเรียนในด้านการบันเทิง และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

4. หนังสืออ่านเพิ่มเติมสามารถตอบสนองความต้องการในการอ่าน การฝึกทักษะผู้อ่านจะใช้เวลาอ่านอย่างมีอิสระ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และจะช่วยสร้างลักษณะนิสัยให้รักการค้นคว้า และพัฒนาการอ่านได้มากกว่า

5. ถ้าเนื้อหาในหนังสือเป็นเรื่องราว จะช่วยขัดเซยความรู้สึกรู้สึกความบกพร่องทางด้านจิตใจของผู้อ่าน

6. ช่วยให้อ่านได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมการค้นคว้า การจัดทำแบบฝึกหัดได้ดี

การอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมช่วยผู้เรียนเกิดนิสัยรักการอ่าน และได้รับความรู้มากมายที่สามารถใช้ในชีวิตจริง ดังที่ กิตติยา กิตติมงคล (2551) ได้ศึกษาเรื่อง **การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาภาษาไทย เรื่อง ประเพณีไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนานาชาติฮาร์โรว์ กรุงเทพมหานคร** ได้สรุปความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติมว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็นสื่อการสอนที่สำคัญทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน เป็นหนังสือที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดนิสัยรักการอ่านหนังสือที่มีประโยชน์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้มากขึ้น รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่างๆ ปลุกฝังให้มีความคิดสร้างสรรค์ ยังช่วยให้ผู้อ่านพัฒนาทั้งสติปัญญา อารมณ์และสังคมอีกด้วย อัจฉริยา วสุนันต์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง **หนังสืออ่านเพิ่มเติมวรรณคดีไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง รามเกียรติ์ สำหรับชาวต่างประเทศ** มีความคิดที่เกี่ยวกับความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติมตรงกัน สรุปได้ว่าเป็น ช่วยเสริมความรู้และประสบการณ์ให้แก่ผู้อ่าน ช่วยให้อ่านมีนิสัยรักการอ่าน มีความรู้กว้างขวางทันสมัย พัฒนาทักษะทางการอ่านให้ดียิ่งขึ้น เกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพัฒนาเพิ่มขึ้น

จากเนื้อความข้างต้น สามารถสรุปความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติมได้ว่า ช่วยเสริมความรู้ให้แก่ผู้อ่านและขยายประสบการณ์ให้ลึกซึ้งมากขึ้น พัฒนาทักษะทางภาษาให้ดียิ่งขึ้น สร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้อ่านจนเกิดนิสัยรักการอ่าน รู้จักแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองจากแหล่งความรู้ต่างๆ และช่วยส่งเสริมสติปัญญา รู้จักวิเคราะห์ สังเกต ใช้เหตุผล ฯลฯ จนให้เกิดประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต

2.3 ขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ต้องมีเกณฑ์และขั้นตอนที่ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อให้หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพและเหมาะสมแก่ผู้อ่าน ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมดังนี้ ธีระชัย ปุณณโชติ (2532, หน้า 9) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนหนังสือดังนี้

1. ศึกษาหาความรู้ที่เกี่ยวกับการเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติม เช่น ศึกษาหนังสือที่ได้รับรางวัลต่างๆ ศึกษาหาความรู้จากตำรา เอกสารต่างๆ ถามผู้รู้ หรือเข้าฟังสัมมนาที่เกี่ยวกับการเขียนหนังสือ เพื่อดูแนวการเขียนและการจัดทำ และศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

2. เขียนโครงร่าง (Plot) หรือหัวข้อรายละเอียดของเรื่องเนื้อเรื่องย่อและตั้งชื่อเรื่อง นำโครงร่างไปให้ผู้อื่นอ่านและวิจารณ์ แล้วปรับแก้ไขตามคำวิจารณ์

3. เขียนบทสคริปต์ (Script) คือ หลังจากได้โครงเรื่องแล้ว เขียนบอกขั้นตอนของเนื้อเรื่องและรูปภาพ เขียนบอกว่า ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย มีคำบรรยายอะไรบ้าง มีภาพประกอบอะไรบ้าง

4. ทำดัมมี่ (Dummy) คือการทำหนังสือจำลองของหนังสือที่เราจะทำขึ้นมา โดยนำรายละเอียดของบทสคริปต์มาเขียนและระบุภาพประกอบ ตั้งแต่หน้าปกถึงหน้าสุดท้าย การทดลองทำดัมมี่ก่อนนำไปพิมพ์เป็นเล่มจริง เพื่อดูว่าหนังสือเล่มนี้ มีความเหมาะสมดีเพียงใด

5. การจัดทำรูปเล่มจริง ๆ (Format) คือ การเรียงคำบรรยาย การวาดภาพ และการวางเนื้อหาให้เหมาะสม รวมถึงขนาดรูปเล่มมีความเหมาะสม

สำหรับขั้นตอนการทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม ถวัลย์ มาศจรัส (2538, หน้า 57) แนะนำให้เริ่มปฏิบัติตามขั้นตอนด้วยคำถามต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ปัจจุบันสอนกลุ่มประสบการณ์อะไร

ขั้นที่ 2 จะเขียนหนังสือเสริมการอ่านชั้นปีที่เท่าไร

ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องอะไร แล้วตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้

เขียนทำไม เพื่ออะไร

เนื้อหาเป็นอย่างไร

สาระที่ได้คืออะไร

รูปแบบการเขียนคืออะไร

ขั้นที่ 4 หาข้อมูลจากที่ไหน

ขั้นที่ 5 วางแผนการเขียนไว้อย่างไร

ขั้นที่ 6 จะลงมือเขียนเมื่อไร และกำหนดจะให้แล้วเสร็จเมื่อไร

ขั้นที่ 7 ลงมือเขียน

ทั้ง 7 ขั้นตอนนี้เป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงก่อนทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เพื่อเป็นแบบแผนในการปฏิบัติการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

เจียง ยู (2560) ได้ศึกษาเรื่อง **หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว** เรื่อง **“มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย”** สำหรับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามขั้นตอนดังนี้ คือ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของคนจีนในประเทศไทย วิธีการศึกษามีทั้งศึกษาจากหนังสือที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวและบริษัททัวร์ ผู้วิจัยจึงได้ข้อมูลในการคัดเลือกสถานที่ท่องเที่ยวที่คนจีนนิยม และได้กำหนดเนื้อหาในหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนชาวจีน ผู้วิจัยยังได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมจากเอกสาร งานวิจัยและหนังสือต่างๆ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง **มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย** สำหรับนักศึกษาจีนและนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

จากเนื้อความที่เกี่ยวกับขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่กล่าวไว้ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ก่อนที่จะสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้เขียนควรสำรวจก่อนว่า ผู้อ่านคือกลุ่มใด ต้องคำนึงถึงวัย ความสามารถด้านภาษาและประสบการณ์ของผู้อ่าน จะเขียนเรื่องอะไร ผู้อ่านอ่านจบแล้วต้องได้ความรู้เข้าใจแล้วไปศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง วางแผนและปฏิบัติการเขียนตามแต่ละขั้นตอน จัดทำรูปภาพและรูปแบบหนังสือให้น่าอ่าน

2.4 หลักเกณฑ์ในการตรวจประเมินหนังสืออ่านเพิ่มเติม

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ต้องมีเกณฑ์ในการประเมินความเหมาะสมของหนังสือ เพื่อให้หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน

สมพร จารุณัฐ (2534, หน้า 72-78) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ทั่วไปในการตรวจหนังสือเสริมประสบการณ์ไว้ว่า หลักเกณฑ์สำคัญมีดังนี้

1. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับเนื้อหา

1.1 เนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์ จุดประสงค์ที่กำหนดไว้ว่า จะให้ผู้อ่านได้ความรู้ ความคิด ทักษะอย่างไร เป็นเกณฑ์ในการตรวจสอบเนื้อหาสาระในหนังสือสอดคล้องกับจุดประสงค์หรือไม่

1.2 เนื้อหาถูกต้อง หนังสือที่ให้ความรู้ ความคิดรวบยอด หลักการ และทฤษฎีต่างๆ เนื้อหาสาระจะต้องถูกต้องและทันสมัย ไม่ขัดต่อวัฒนธรรมของสังคม

1.3 เนื้อหายากง่ายพอเหมาะ เนื้อหาต้องมีความยากง่ายเหมาะสมแก่วัย ประสบการณ์และความสามารถของผู้อ่าน

1.4 เนื้อหาสั้นยาวพอเหมาะ ความยาวของเนื้อหาสาระควรอยู่ในความยาวที่เหมาะสม ไม่ควรยากเกินจนเกิดความสับสน และไม่ควรรู้เกินไปจนลำบากแก่การตีความ

1.5 เนื้อหาประกอบด้วยตัวอย่างที่เหมาะสม ตัวอย่างที่ผู้เขียนเสนอควรมีความเหมาะสมแก่ผู้พิจารณา ประสพการณ์ของผู้อ่าน

2. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเสนอเนื้อหา

2.1 หลักเกณฑ์ส่งเสริมความเข้าใจ ประกอบด้วยโครงสร้างของข้อความ และโครงสร้างทางวิชาการ ส่วนโครงสร้างของข้อความในการเสนอเนื้อหา ผู้เขียนนำเสนอในโครงสร้างที่เหมาะสม จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย เช่น นำเสนอในลักษณะการเปรียบเทียบหรือการอธิบาย ส่วนโครงสร้างทางวิชาการ ศาสตร์สาขาแต่ละสาขามักจะมีโครงสร้างเฉพาะตัว ผู้เขียนควรนำเสนอเนื้อหาให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างเหมาะสม

2.2 หลักส่งเสริมการเรียนรู้การสอน ต้องมีการบอกจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่านให้ผู้ได้ทราบแต่ต้น จะเป็นการสะดวกแก่ผู้อ่านมาก ในหนังสือต้องมีบทนำเรื่อง จะช่วยให้ผู้อ่านได้ทราบก่อนลงมืออ่านว่าเรื่องที่อ่านนั้นเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง ต้องมีคำถามนำเรื่องหรือคำถามตามเรื่อง มีบทสรุปตอนท้ายเรื่อง มีการกำหนดหัวข้อที่เหมาะสม มีการกล่าวเน้นความสำคัญ มีการใช้ภาพประกอบ มีกิจกรรมท้ายบท มีการเสนอรายชื่อหนังสืออ้างอิงหรือสำหรับอ่านเพิ่มเติม มีการใช้เทคนิคเกี่ยวกับตัวอักษรและการจัดพิมพ์

3. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้ภาษา

3.1 ศัพท์ การใช้คำศัพท์มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่าน ผู้เขียนควรหลีกเลี่ยงการใช้ศัพท์ยาก จำเป็นต้องให้คำจำกัดความก่อน หรือมีรายการอธิบายความหมายของศัพท์เฉพาะในหนังสือ

3.2 การใช้ภาษา ผู้เขียนควรใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา ใช้ถ้อยคำที่มีความหมายถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย

3.3 การใช้คำหรือวลีเชื่อมประโยค ไม่ว่าจะเป็นคำวิเศษณ์ คำบุพบท หรือคำสันธาน การใช้วลีอย่างถูกต้องและถูกที่ จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความได้อย่างดี

4. หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับคุณประโยชน์ ผู้เขียนควรกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน จะให้ผู้อ่านได้พัฒนาความรู้ ความคิด เจตคติและค่านิยมไปถึงระดับใด

5. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับความน่าสนใจ หนังสือควรมีลักษณะที่ดึงดูดผู้อ่านให้ติดตามอ่าน

5.1 บอกความสำคัญของเรื่อง ผู้เขียนควรบอกให้ผู้อ่านทราบด้วยว่า เรื่องที่กำลังอ่านนั้น มีความสำคัญอย่างไรแก่ผู้อ่าน เช่น เป็นประโยชน์แก่การดำเนินชีวิต อย่างนี้จะทำให้ผู้อ่านศึกษาเรื่องนั้นๆ อย่างมีความหมายยิ่งขึ้น

5.2 สร้างความสัมพันธ์กับผู้อ่าน หนังสือที่ผู้เขียนสร้างขึ้น สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกใกล้ชิดกับผู้เขียน จะช่วยผู้อ่านศึกษาด้วยความสบายใจ วิธีการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อ่าน อย่างเช่น ผู้เขียนใช้วิธีดึงผู้อ่านเข้ามาร่วมเหตุการณ์หรือกิจกรรมประหนึ่งว่าผู้เขียนกับผู้อ่านกำลังศึกษาเรื่องราวไปด้วยกัน หรือผู้เขียนใช้วิธีใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 2 แทนตัวเองและผู้อ่าน

หนังสือ พุททชะวัน (2536, หน้า 79-82) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ทั่วไปในการพิจารณาหนังสือ ดังนี้

1. ลักษณะรูปเล่ม หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรมีขนาดหนังสือที่เหมาะสม ขนาด “10 X 13” นับว่าเป็นขนาดใหญ่สุด และขนาด “5 X 8” คือ ขนาดเล็กสุด มีการใช้สีที่หลากหลายเพื่อล่อให้ผู้อ่านสนใจ การเย็บเล่ม เข้าปก ควรมั่นคง แข็งแรง ทนต่อการใช้ การจัดหน้าในต้องกระจ่างชัดเจน มีช่องเว้น ดูสวยงาม ลักษณะตัวอักษรต้องเรียบ และไม่มีการพิมพ์ผิด

2. การวางโครงเรื่อง การวางโครงเรื่องต้องติดต่อสืบเนื่องเป็นเรื่องราว มีเหตุผลเป็นไปตามธรรมชาติ เรื่องราวต่าง ๆ ควรสัมพันธ์กับพื้นฐานประสบการณ์ของผู้อ่าน สิ่งที่อ่านนั้นควรเป็นเรื่องบ่งความรู้สึกเกิดอารมณ์ร่วม เป็นเรื่องที่อยากรู้ อยากเห็น

3. การใช้ภาษา ระดับภาษาต้องเข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัย เป็นภาษาที่นิยมใช้ในสังคม

4. ภาพ การใช้ภาพต้องตรงกับความจริง ไม่ขัดต่อความเป็นธรรมชาติของสิ่งนั้น รูปภาพต้องบอกเนื้อเรื่อง อธิบายเนื้อเรื่องได้แจ่มชัด ควรเป็นภาพสี จะช่วยเข้าใจและสนใจมากขึ้น

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม สุภัทญา อุดมโกชน (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ประเพณีไทยในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางเขน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีการจัดรูปเล่มที่เหมาะสม มีภาพประกอบเพื่อดึงดูดใจและช่วยสร้างความเข้าใจ ส่วนการวางโครงเรื่อง มีเนื้อหาที่สัมพันธ์กับพื้นฐานและประสบการณ์ของเด็ก การใช้ภาษาเหมาะกับวัยเด็ก เข้าใจง่าย วางภาพให้สอดคล้องกับเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมนี้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ มีคุณภาพในระดับดี ได้ส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการอ่าน จน

ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเพณีไทย ตลอดจนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน และผู้วิจัยยังพบว่า นักเรียนส่วนมากมีเจตคติต่อประเพณีไทยดีขึ้น จึงแสดงให้เห็น ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีประโยชน์ต่อผู้เรียน

3. การศึกษาเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย

สีมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เป็นอย่างมาก เช่น สีมียุทธศาสตร์สำคัญในการสร้างสรรค์งาน ศิลปะ เพื่อให้เกิดความสวยงาม แต่การใช้สีไม่ใช่แค่เสริมความสวยงามอย่างเดียว สีมียุทธศาสตร์ใน การสื่อความหมาย ใช้เป็นสัญลักษณ์ หรือใช้บอกเล่าเรื่องราว ทุกคนมีความนิยมในการเลือกใช้สี ตามความเชื่อ แต่เนื่องจากภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การใช้สีในการสื่อความหมายก็จะ เกิดความแตกต่างกัน เมืองไทยมีคตินิยมที่เกี่ยวกับสีอยู่เช่นเดียวกัน สีปรากฏในวัฒนธรรม ไทยในลักษณะต่างๆ และเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยในหลายด้าน สอดคล้องกับ ชาตยา อนุกุล (2552, หน้า 34) ได้กล่าวไว้ว่าในวัฒนธรรมไทย สีมียุทธศาสตร์เกี่ยวข้องกับทุกๆ ด้านในการดำเนิน ชีวิตของคนไทย เช่น การตกแต่งอาหาร การแต่งกาย การใช้สีในการตกแต่งวัด วัง เป็นต้น การใช้สี ของคนไทย เป็นผลที่สะท้อนมาจากความเชื่อ ศาสนา โหราศาสตร์ สะภาพแวดล้อม หรือสิ่งอื่นๆ ที่ เข้ามาเกี่ยวข้อง สีจึงเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมไทย

3.1 สีในอาหาร

สีที่ใช้ในการตกแต่งอาหาร จะเป็นสีที่มาจากธรรมชาติ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงภูมิ ปัญญาของบรรพบุรุษไทยที่รู้จักนำสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติที่อยู่รอบตัวมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ ดังที่ ทศนีย์ โรจนไพบูลย์ (2536, หน้า 41) ได้กล่าวไว้ว่าคนไทยรู้จักการใช้สีผสมอาหารให้มีสีสัน สวยงามชวนกินมานาน แต่ก่อนยังไม่มีเครื่องสีด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้กันอย่าง แพร่หลายดังปัจจุบัน สีที่ใช้ในอาหารไทย ไม่ว่าจะเป็นอาหารคาวหรืออาหารหวาน ล้วนได้มาจาก ธรรมชาติทั้งสิ้น ธรรมชาติในที่นี้ส่วนใหญ่จะเป็นพืช มีอยู่ส่วนน้อยที่เกิดจากสัตว์และเชื้อรา

การใช้สีในการตกแต่งอาหารเพื่อเสริมอาหารให้งดงาม ทำกันอย่างน้อยที่สุดก็ใน สมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ดังที่ ทศนีย์ โรจนไพบูลย์ (2536, หน้า 42) ได้กล่าวถึงภาพแห่งเครื่อง หวาน พระราชานิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยตอนหนึ่งความว่า

สังขยาหน้าตั้งไข่	ข้าวเหนียวใส่สีโลกแดง
เป็นนัยไม่เคลือบเคลง	แจ้งว่าเจ้าเศร้าโศกเหลือ
ซ่อม่วงเหมาะมีรส	หอมปรากฏกลโกสม
คิดสีสไบคลุม	หุ้มห่มม่วงดวงพุดตาน

พระราชนิพนธ์นี้ทรงพระราชนิพนธ์ในตอนปลายรัชสมัยของรัชกาลที่๑๑ จากหลักฐานชิ้นนี้แสดงให้เห็นว่าคนไทยใช้สีเสื้อมีแต่งอาหารหวานมาอย่างน้อยที่สุดก็ในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์

สีในอาหารที่ได้จากธรรมชาติ ทศนิยม โจนไฟบูลย์ (2536, หน้า 43-48) ได้รวบรวมมา มีดังต่อไปนี้

1. สีส้มเงินจากดอกอัญชัน และดอกอัญชันยังสามารถใช้ทำสีม่วงอีกด้วย
2. สีเหลืองจากขมิ้นชัน ขมิ้นอ้อย หย้าฝรั่ง เมล็ดคำแสด ลูกพุด ดอกกระดังงา
- ลูกตาลสุก และดอกคำฝอย ใช้เฉพาะกลีบดอก พักทอง
3. สีเขียวจากใบเตย มะตูม ผักชี พริก ผักชีฝรั่ง
4. สีส้มตาลจากน้ำตาลที่นำมาเคี่ยว
5. สีแดงจากกระเจี๊ยบ ข้าวแดง พริกแดง มะเขือเทศ
6. สีดำที่ได้จากถ่านกาบมะพร้าว ดอกดิน ถั่วดำ หมึกของปลาหมึก
7. สีม่วงจากลูกผักปลัง ดอกอัญชัน ข้าวเหนียวดำ

พรทิว พิงค์มี (2551, หน้า 7) ได้กล่าวถึงการกินตามสีอาหาร สามารถรักษาโรคและบำรุงร่างกายได้ โดยแบ่งกลุ่มสีผักและผลไม้ออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มสีขาวเช่นกระเทียม ขิง เมล็ดงา เป็นต้น เป็นกลุ่มอาหารที่ใช้ต้านไวรัส ควบคุมน้ำตาลในเลือด กลุ่มสีน้ำเงิน ม่วงแดง เช่นกะหล่ำปลีสีม่วง มันสีม่วง เผือก เป็นต้น จะช่วยชะลอสภาวะการเสื่อมของเซลล์ กลุ่มสีเหลืองส้ม เช่น ขนุน สับปะรด ช่วยกระตุ้นการกำจัดเซลล์มะเร็ง รักษาสายตา กลุ่มสีแดงเช่นชมพู กุ้ง ปู ช่วยชะลอความเสื่อมของกล้ามเนื้อหัวใจและหลอดเลือด กลุ่มสีเขียว เช่น ผักคะน้า ผักบุ้ง ช่วยลดการเสื่อมของจอประสาทตา ด้านการหนาและแข็งตัวของเส้นเลือด

3.2 สีกับเครื่องแต่งกาย

ที่ประเทศไทยมีภูมิปัญญาย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติมายาวนาน สีธรรมชาติที่ใช้ย้อมผ้าในภูมิปัญญาไทยดั้งเดิม ได้มาจากพืช สัตว์และแร่ธาตุ ส่วนใหญ่นิยมใช้สีที่ได้มาจากพืช กองบรรณาธิการ (2544, หน้า 18) ได้กล่าวถึงสีธรรมชาติที่ได้มาจากพืชไว้ว่า พืชทุกชนิด ตั้งแต่ต้นหญ้ารวมไปถึงต้นไม้ขนาดใหญ่ ทุกส่วน ไม่ว่าจะเป็นใบ ดอก ผล ลำต้น เปลือก แก่น ราก หัว หรือเหง้าในดิน สามารถนำย้อมสีธรรมชาติได้ และสีหลักๆที่ใช้ย้อมผ้าที่สืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน คือ สีดำที่ได้จากผลมะเกลือ สีน้ำเงินที่ได้จากต้นครามหรือฮ่อม สีเหลืองที่ได้จากแกลหรือขนุน และสีแดงที่ได้จากครั่ง

กรมหม่อนไหม (2559, หน้า 2 อ้างอิงจาก พระบรมหาราชวัง. 2484) ได้กล่าวไว้ว่า “...ถ้าจะย้อมให้เหลืองใช้แกล ถ้าจะย้อมให้เป็นสีกระดังงาใช้แกล้ง ถ้าจะให้แดงย้อมด้วยครั่ง ถ้า

จะให้ดำดองเอาไปย้อมด้วยลูกกระเจายซึ่งเป็นลูกไม้ชนิดหนึ่ง...” เป็นการบันทึกเรื่องสีสำหรับย้อมผ้าของไทย ซึ่งเป็นการบันทึกของสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

สำหรับสีของเครื่องแต่งกายนั้น คนไทยมีความเชื่อเรื่องสีประจำวัน เชื่อว่าแต่งกายตามสีประจำวัน จะเป็นมงคลแก่ตัวเอง เป็นความเชื่อที่มาจากศาสนาฮินดู สีประจำวันของไทยมาจากสีกายของเทวดา ใน 1 สัปดาห์มี 7 วัน เรียกชื่อวันตามลำดับ คือ อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์ ชื่อวันทั้ง 7 มาจากชื่อเทวดา 7 องค์ เป็นเทวดานพเคราะห์ ได้แก่ พระอาทิตย์ ตามตำนานว่ามีกายสีแดง พระจันทร์ มีกายสีเหลืองนวล พระอังคาร สีกายเป็นสีแก้วเพทาย บางแห่งก็ว่าเป็นสีชมพู พระพุธ สีกายเป็นสีแก้วมรกต พระพฤหัสบดี มีสีกายเป็นสีเสด พระศุกร์ มีสีกายเป็นสีคราม พระเสาร์ มีกายสีดำคล้ำ จึงมีสีประจำวันดังนี้

วันอาทิตย์	สีแดง
วันจันทร์	สีเหลือง
วันอังคาร	สีชมพู
วันพุธ	สีเขียว
วันพฤหัสบดี	สีเสด
วันศุกร์	สีน้ำเงิน
วันเสาร์	สีดำ

ในนวนิยายไทยเรื่อง สีแผ่นดิน ได้กล่าวถึงความเชื่อสีประจำวันด้วย ดังที่ คึกฤทธิ์ ปราโมช (2554, หน้า 42) ได้กล่าวถึง แม่พลอยสอนลูกให้แต่งตัวตามชาววังไว้ว่า วันจันทร์ นุ่งเหลืองอ่อนห่มน้ำเงินอ่อน วันอังคารนุ่งสีปูนหรือม่วงเม็ดมะปรางแล้วห่มโคก หรือถ้านุ่งโคกหรือเขียวอ่อนต้องห่มม่วงอ่อน วันพุธนุ่งสีถั่วก็ได้สีเหล็กก็ได้แล้วห่มจำปา วันพฤหัสบดีนุ่งเขียวไปไม้ห่มแดงเลือดนก หรือนุ่งเสดห่มเขียวอ่อน วันศุกร์นุ่งน้ำเงินแก่ห่มเหลือง วันเสาร์นุ่งเม็ดมะปรางห่มโคก หรือนุ่งผ้าลายพื้นม่วงก็ห่มโคกเหมือนกัน เวลาไว้ทุกข์ก็นุ่งผ้าลายพื้นม่วง แต่ต้องห่มสีนวล วันอาทิตย์จะแต่งเหมือนวันพฤหัสบดีได้ คือนุ่งเขียวห่มแดง หรือไม่ยั้งนั้นก็นุ่งผ้าลายพื้นสีลิ้นจี่หรือสีเลือดหมูแล้วห่มโคก

นอกจากนี้แล้ว พวงผกา คุโรวาท (2540, หน้า 172) ได้กล่าวถึงเรื่องสีประจำวันที่ปรากฏใน สวัสดิรักษาของสุนทรภู่ ดังนี้

อนึ่ง	ภูษาผ้าทรงนรงค์รบ	ให้มีครบเครื่องเสร็จทั้งเจ็ดสี
	วันอาทิตย์สีทิวโขดโฉลกดี	เอาเครื่องสีแดงทรงเป็นมงคล
	เครื่องวันจันทร์นั้นควรสีนวลขาว	จะยืนยาวชันษาสถาผล
	อังคารม่วงช่วงงามสีครามปน	เป็นมงคลขัตติยาเข้าราวี
	เครื่องวันพุธสุดดีด้วยสีแดง	กับเหลืองแปดปนประดับสลับสี
	วันพฤหัสบดีเครื่องเขียวเหลืองดี	วันศุกร์สีเมฆหมอกออกสงคราม
	วันเสาร์ทรงเครื่องดำจึงล้ำเลิศ	แสนประเสริฐเสี้ยนศึกจะนึกขาม
	หนึ่งพาสีขึ้นประดับงาม	ให้ต้องตามสีสันจึงกันภัย

คำกลอนนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระภูษาผ้าทางของพระมหากษัตริย์ สุนทรภู่แต่งถวาย สมเด็จพระเจ้าฟ้าอาภรณ์พระเจ้าลูกยาเธอ ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ซึ่งมีความเชื่อว่าแต่งตามสีจะช่วยให้เกิดสวัสดิมงคล คนธรรมดาสามัญก็นำมาใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มตามปกติด้วย

3.3 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์

สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นสถาบันที่สำคัญของประเทศไทย ในสังคมไทย คนไทยนิยมประดับธงประจำพระองค์ร่วมกับธงชาติไทย ธงประจำพระองค์มีลักษณะและการใช้สีพื้นธงที่ไม่เหมือนกัน ชัยพล ไชยพร (2558, หน้า 16) ได้กล่าวถึงลักษณะของธงประจำพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ไว้ว่า เป็นธงพื้นสีเหลือง มีอักษรพระปรมาภิไธย ซึ่งประกอบด้วย ภปร ภายใต้อุณาโลมและพระมหาพิชัยมงกุฎเปล่งรัศมี อักษรย่อ ภปร ย่อมาจาก ภูมิพลอดุลยเดช ปรมราชธิราช ในธงประจำพระองค์ อักษร ภ ปรากฏเป็นสีเหลือง หมายถึง สีประจำวันพระบรมราชสมภพ คือวันจันทร์ อักษร ป เป็นสีน้ำเงิน หมายถึงพระมหากษัตริย์ และอักษร ร สีขาวหมายถึง สีประจำพระชนมวารตามคัมภีร์มหาทักษา และ Lu Sheng (2555, p. 275) ได้กล่าวถึงสีของธงประจำพระองค์ไว้ว่า สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระราชสมภพวันศุกร์ ใช้ธงพื้นสีน้ำเงิน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี พระราชสมภพวันเสาร์ ใช้ธงพื้นสีม่วง สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี พระราชสมภพวันพฤหัสบดี ใช้ธงพื้นสีแดง ในวันสำคัญต่างๆ เช่นวันแม่แห่งชาติ ซึ่งคือวันเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ คนไทยจะนิยมใส่เสื้อสีฟ้า

นอกจากสีประจำพระองค์แล้ว สีน้ำเงินในธงชาติไทยก็หมายถึงสถาบันพระมหากษัตริย์เช่นกัน ธงชาติไทยเป็นสัญลักษณ์สำคัญที่สุดของประเทศไทย ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ธงชาติไทยมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้าง 6 ส่วน ยาว 9 ส่วน ด้านกว้างแบ่งเป็น 5 แถบตลอดความยาวของผืนธง ตรงกลางเป็นแถบสีน้ำเงินแกว่งกว้าง 2 ส่วน ต่อจากแถบสีน้ำเงินแกว่งออกไปทั้ง 2 ข้างเป็นแถบสีขาวกว้างข้างละ 1 ส่วน ต่อจากแถบสีขาว

ออกไปทั้ง 2 ข้างเป็นแถบสีแดงกว้างข้างละ 1 ส่วน ว. อำพรณ (2560, หน้า 91 อ้างอิงจาก พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว. 2461) ได้กล่าวถึงธงชาติไทยไว้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้พระราชทานนาม “ธงไตรรงค์” และทรงพระราชนิพนธ์ “เครื่องหมายแห่งไตรรงค์” ดังนี้

ขอรำพันบรรยาย	ความคิดเครื่องหมาย	แห่งสีทั้งสามงามนั้ด
ขาวคือบริสุทธิ์ศรีสวัสดิ์	หมายพระไตรรัตน์	และธรรมะคัมภีร์ไทย
แดงคือโลหิตเราไซ้	ซึ่งยอมสละได้	เพื่อรักษาศาสนา
น้ำเงินคือสีโสภาค	อันจอมประชา	ธ โปธาเป็นของส่วนองค์
จัดริ้วเข้าเป็นไตรรงค์	จึงเป็นสีธง	ที่รักแห่งเราชาวไทย
ทหารอดทนนำไป	ยังยุทธวิชัย	วิชิตก็ชูเกียรติสยามฯ

(พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว. 2461)

โดยสรุปแล้ว การใช้สีแดง สีขาว สีน้ำเงินสามสีนี้มีความหมายว่า สีแดง หมายถึง เลือดอันยอมสละให้แก่ชาติ หรือความเป็นชนชาติไทย ความเป็นแผ่นดินไทย สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์แห่งพระไตรรัตน์ และธรรมะอันเป็นหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา สีน้ำเงิน หมายถึง สีส่วนพระองค์ขององค์พระมหากษัตริย์ ซึ่งคำว่าไตรรงค์มาจากคำว่า ไตร แปลว่า สาม กับคำว่ารงค์ แปลว่า สี ธงไตรรงค์จึงหมายถึงธงสามสี

3.4 สีกับประเพณีไทย

สีได้ปรากฏในประเพณีไทยและสื่อสัญลักษณ์ด้วย เช่นประเพณีการบวชพระ สีขาวได้เกี่ยวข้องกับประเพณีการบวชพระเป็นอย่างมาก ดังที่ปฤณ อัครผลพานิช (2557, หน้า 71) ได้กล่าวถึงการแต่งกายของนาคว่า นาคจะแต่งกายด้วยเครื่องนุ่งห่มสีขาวทั้งชุด ซึ่งชุดนี้ประกอบด้วย เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว สบงสีขาว อังสะสีขาว เสื้อคลุมนาคและเข็มขัดนาค การแต่งตัวด้วยชุดสีขาวนี้ บ่งบอกถึงความบริสุทธิ์ทั้งกาย วาจาและใจ ส่วนเครื่องนุ่งห่มของภิกษุ สามเณร ซึ่งเรียกจีวร สีของจีวรนั้น มีสีที่ห้ามใช้ 7 สี คือ สีเขียวครามเหมือนดอกผักตบชวา สีเหลืองเหมือนดอกกรรณิการ สีหงสบาท(สีแดงเรื่อคล้ายเท้าหงส์) สีแดงเหมือนขบาศ สีแดงเข้มเหมือนหลังตะขาบ สีแดงคล้ายใบไม้แก่ ใกล้เคียงเหมือนสีดอกบัว และสีดำเหมือนลูกประคำดีควาย

ในประเพณีการแต่งงาน ลักษณะ ศกุนะสิงห์ (2556, หน้า 109) ได้กล่าวถึงสีที่แสดงความเป็นสิริมงคลในงานแต่งงานไว้ว่า ในงานแต่งงานนั้น มีประเพณีขบวนแห่ขันหมาก ฝ่ายเจ้าบ่าวจะนำต้นไม้อ้อย 2 ชนิดใช้ในขบวนแห่ขันหมาก คือต้นกล้วย 2 ต้นและ ต้นอ้อย 4 – 8 ต้น และจะผูกผ้าแดงหรือติดกระดาษแดง เพื่อแสดงความเป็นสิริมงคล

ส่วนประเพณีงานศพนั้น สีที่เกี่ยวข้องคือสีดำ แขนงที่ร่วมงานศพต้องแต่งตัวให้เหมาะสม ดังที่มะลิฉัตร เอื้ออนันท์ (2538, หน้า 54) ได้กล่าวถึงการแต่งสีต้องแต่งตามวัฒนธรรมและกาลเทศะว่า การแต่งกายต้องเหมาะสมต่อกาลเทศะ ดังนั้นความเหมาะสมและกฎระเบียบแต่งตามวัฒนธรรม จารีตและค่านิยมในสังคม อย่างเช่น การแต่งกายในการไว้ทุกข์ ต้องแต่งให้เหมาะสมกาลเทศะ และ ต้องให้ความสำคัญและระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะเป็นการให้เกียรติ ในสมัยก่อน สีของเสื้อในการไว้ทุกข์ยังบ่งบอกถึงฐานะด้วย ดังที่ พูนพิศมัย ดิศกุล (2545, หน้า 77) ได้กล่าวไว้ว่า สีที่ใช้ในการไว้ทุกข์ในสมัยก่อน มีอยู่หลายอย่างต่างชนิด คือ 1. สีดำ 2. สีขาว 3. มีม่วงแก่หรือสีน้ำเงินแก่ แต่ละสีมีการบอกถึงฐานะหรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้ไว้ทุกข์และผู้เสียชีวิต สีดำสำหรับผู้ใหญ่หรือผู้ที่มีอายุแก่กว่าผู้เสียชีวิต สีขาว สำหรับผู้เยาว์หรือผู้ที่มีอายุน้อยกว่าผู้เสียชีวิต ส่วนสีม่วงแก่หรือสีน้ำเงินแก่นั้นสำหรับผู้ที่มีได้เป็นญาติเกี่ยวดองกับผู้ตายแต่ประการใด ซึ่งตามข้างต้นที่กล่าวไว้ จะเห็นได้ว่าสีไว้ทุกข์มีอยู่ 3 สี และการแต่งกายด้วยสีที่แตกต่างกัน มีการบ่งบอกถึงฐานะหรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานศพกับผู้ตายด้วย เพราะฉะนั้น ต้องมีความรู้เรื่องราวที่เกี่ยวกับสีไว้ทุกข์จึงจะแต่งสีได้ถูกต้อง

เสฐียร โกเศศ (2551, หน้า 195) ได้กล่าวถึงสีไว้ทุกข์ว่า แต่ก่อน ถ้าคนที่จะแต่งกายเพื่อไว้ทุกข์เป็นคนในบ้าน จะสามารถแต่งกายด้วยสีดำ สีขาว สีน้ำเงินและสวมผ้าสีนกพิราบตามปกติไว้ทุกข์ก็สีดำ แต่ถ้าครอบครัวนี้เกี่ยวข้องกับจีน จะนุ่งขาวตลอดไปก็มี สีขาวใช้นุ่งในวันปลงศพ แต่ถ้าเป็นแขกมาเยี่ยมเคารพศพ มีทั้งนุ่งดำและน้ำเงิน และสำหรับญาติที่มีศักดิ์เป็นผู้น้อยกว่าผู้ตาย จะนุ่งขาว ถ้าเป็นญาติหรือแขกผู้ใหญ่ก็มักนุ่งดำ ส่วนคนอื่น ๆ ก็นุ่งน้ำเงิน แต่ที่นุ่งสีนกพิราบก็มี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแต่งกายด้วยสีที่แตกต่างกัน มีการบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานศพกับผู้เสียชีวิต

3.5 สีในภาษาไทย

วัฒนธรรมเรื่องสีเป็นสิ่งที่สืบทอดมาจากโบราณ และมีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตของมนุษย์ ในภาษาไทย จึงมีคำเรียกชื่อสี และมีสำนวนต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสีมากมาย ดังต่อไปนี้

3.5.1 สำนวนที่เกี่ยวกับสี

ในภาษาไทยมีสำนวนที่เกี่ยวกับสี ผู้วิจัยได้รวบรวมสำนวนที่เกี่ยวกับสีจากราชบัณฑิตยสถาน (2558) และศูนย์พัฒนาหนังสือ (2545) มีสำนวนดังต่อไปนี้

1. ก้นหม้อไม่ทันดำ หมายถึง อยู่กินกันฉันสามีภรรยาไม่นานก็ทะเลาะวิวาทหรือหย่าร้างกัน
2. ข้าวแดงแกงร้อน หมายถึง บุญคุณ
3. เขียวๆ อย่าเฉลียวว่าองค์อินทร์ หมายถึง เห็นอะไรอย่านึกกว่าดีไปหมด

4. เกาะชายผ้าเหลือง หมายถึง ได้นุญกุลเมื่อเห็นลูกบวชในพุทธศาสนา
5. คางเหลือง หมายถึง ป่วยหรือบาดเจ็บมากจนแทบเสียชีวิต มักใช้ว่า ไม่ตายก็คางเหลือง
6. กาคาบพริก หมายถึง ลักษณะที่คนผิวดำแดงแดงตัวด้วยผ้าสีแดง

สำนวนดังกล่าวนอกจากสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางภาษาแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมในด้านอื่น ๆ อีกด้วย เช่นสำนวน ข้าวแดงแกงร้อน แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมด้านการเกษตรของไทย ข้าวแดงคือข้าวกล้องพันธุ์ที่มีเยื่อหุ้มเมล็ดที่เป็นสีแดง ใช้แทนบุญคุณ

3.5.2 คำเรียกสี

ใจภักดี อ่อนงาม (2547, หน้า 44) ได้กล่าวถึงการเรียกชื่อสีว่าสีที่มีชื่อในปัจจุบันนี้มี 150 สี ในการเรียกชื่อสีอาจจะเรียกโดยใช้ชื่อสี ๒ สีควบคู่กัน ให้ชื่อสีเด่นอยู่ข้างหน้า เช่นสีน้ำเงินที่มีสีเขียวเจือ เรียกว่าน้ำเงินอมเขียว สีเทาที่มีสีออกปาทองน้ำเงินเรียกว่าสีเทาอมน้ำเงิน หรือสีเทาเย็น นอกจากนี้ยังมีการเรียกชื่อสีตามชื่อของสิ่งทีค้นเคย เช่นสีแดงอิฐ สีเขียวปีกแมลงทับ สีเขียวขี้ม้าและพรวีไล คาร์ร (2558, หน้า 23) ได้กล่าวไว้ว่า “สีไทยเป็นต้นทุนวัฒนธรรมที่แสดงถึงอัตลักษณ์เฉพาะ ภูมิปัญญาอันทรงคุณค่านี้มีทั้งเรื่องที่มาของชื่อสี”

เทพี จรัสจรัสเกียรติ (2559, หน้า 12-14) ได้กล่าวถึงการใช้ภาษาเรียกสี มีการแบ่งประเภทดังนี้

คำเรียกสีพื้นฐาน เช่น ฟ้ำ แดง ชมพู เหลือง ดำ ขาว เทา

คำเรียกสองสี เช่น สีเขียวอมฟ้า สีชมพูอ่อนเจือเทา

คำเรียกสีกับคำขยาย เพื่อระบุระดับความเข้มของสี เช่น สีชมพูอ่อน สีน้ำตาลเข้ม

คำเรียกสีพื้นฐานปรากฏร่วมกับคำเรียกสิ่งของเฉพาะ ซึ่งสามารถแบ่งได้ดังนี้

คำเรียกธรรมชาติ เช่น สีฟ้า สีทราย สีดิน

คำเรียกพืชและผลไม้ เช่น สีกุหลาบ สีเปลือกมังคุด สีทับทิม

คำเรียกสิ่งของ เช่น สีอิฐ สีถ่าน สีปูน

คำเรียกสัตว์หรืออวัยวะหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของสัตว์ เช่น สีงาช้าง สีเลือดหมู

คำที่ยืมมาจากต่างประเทศ เช่น สีพีช สีช็อคโกแลต สีมินท์

คำเรียกสีพื้นฐานปรากฏร่วมกับคำอื่น เพื่อแยกระดับความเข้มอ่อนของสี เช่น การระบุสีเหลืองปรากฏกับคำอื่นที่มีธรรมชาติเป็นสีเหลือง เช่น เหลืองขมิ้น เหลืองมะนาว

คำแสดงกลุ่มสีแต่ไม่ระบุชัดเจน บอกแต่เป็นสีเฉดใด เช่น โทนสีร้อน โทนสีเย็น

คำขยายใช้แทนการบอกลักษณะของสี เช่น สีเข้มขรึม สีหม่น สีอ่อนหวาน

คำเรียกสีในภาษาไทย ยังสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางภาษา และลักษณะของคนไทย เป็นอย่างดี ดังที่ พรทิพย์ ไชยรัตน์ (2544, หน้า 27) ได้กล่าวถึงคำเรียกสีว่า คำเรียกสีได้แสดงให้เห็นวัฒนธรรมและลักษณะนิสัยของคนไทยในอดีตจนถึงปัจจุบัน จากคำเรียกสี เราสามารถสังเกตได้ว่า คนไทยมีความละเอียดอ่อน ช่างสังเกต ในการจำแนกสิ่งที่เป็นสีและสามารถเลือกคำขึ้นมาใช้เรียกได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แล้วยังสามารถนำไปใช้สร้างสรรค์ความรู้สึกรักใคร่คิดได้อย่างดี โดยนำไปใช้ในการเปรียบเทียบ แสดงความรู้สึกคิด ท่านได้สรุปวัฒนธรรมและลักษณะนิสัยของคนไทยที่ปรากฏในคำเรียกชื่อสีได้ 9 ประการ ดังนี้

1. คำเรียกสีสะท้อนวัฒนธรรมการดำรงชีวิต แสดงให้เห็นถึงความผูกพันระหว่างคนไทยกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม เช่นคำว่าม่วงเปลือกมังคุด ขาวเหมือนหยวกกล้วย แสดงถึงการประกอบอาชีพปลูกผลไม้
2. คำเรียกสีสะท้อนลักษณะนิสัยของคนไทยคือ คนไทยชอบสิ่งที่สวยงาม มีค่า เช่นคำว่า เหลืองอำพัน เขียวมรกต น้ำเงินไพลิน
3. คำเรียกสีสะท้อนให้เห็นว่า คนไทยเป็นคนช่างสังเกต มีความละเอียดอ่อนในจิตใจ จึงทำให้มีการจำแนกคำเรียกสีอย่างมากมาย เช่นสีเขียว จำแนกได้เป็น สีเขียวเข้ม สีเขียวอ่อน สีเขียวมรกต สีเขียวขี้ม้า เป็นต้น
4. คำเรียกสีสะท้อนความรู้สึกที่มีต่อสีนั้น เช่นฟ้าใส แสดงความรู้สึกที่สดใสและร่าเริง ฟ้าหม่น แสดงความรู้สึกซึมเศร้า
5. คำเรียกสีที่ใช้ในการเปรียบเทียบสะท้อนความรู้สึกของคนไทยที่มีต่อสีนั้น เช่น ใจดำเหมือนอึกา แสดงให้เห็นว่าคนไทยมีความรู้สึกต่อสีดำว่าเป็นสีที่อัปมงคล
6. คำเรียกสีแสดงค่านิยมของคนไทยในยุคต่างๆ เช่นตอนที่ฟุตบอลโลกเป็นที่สนใจทำให้เกิดคำเรียกสีที่เป็นสีธงชาติ สีประจำชาติ สีเสื้อผ้าของชาตินั้นๆ เช่นฟ้าอาเจนติน่า หรือสีผิวของคนในประเทศนั้น เช่น ดำแถมเมรุ
7. คำเรียกสีแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางภาษาที่สืบทอดกันมา โดยที่ใช้เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งต่างๆ เช่น สีเหลือง หมายถึงศาสนาพุทธ ผ้าเหลืองใช้แทนเรียกพระสงฆ์หรือศาสนาพุทธ สีเหลืองแดงหมายถึงธรรมศาสตร์
8. คำเรียกสีแสดงลักษณะนิสัยของคนไทย คือมีการแบ่งสิ่งดี สิ่งเลว มีการยกย่องสิ่งดี มีราคา เช่น ผีวงมดั่งทองทา เป็นการแสดงความชื่นชมคนที่ถูกกล่าวถึง สำหรับคำที่ไม่ยกย่องผู้ที่กล่าวถึง เช่น ดำเป็นถ่าน

9. คำเรียกสีที่เป็นคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ แสดงให้เห็นว่าคนไทยได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศ และรู้จักนำมาปรับให้เหมาะสมและใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น สีบรอนซ์ทอง สีบรอนซ์เงิน เป็นต้น

ซึ่งการเรียกชื่อสีไทยแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาของคนไทย สอดคล้องกับ วิทยุ ลีสุวรรณ (2535, p. 170) ที่ได้กล่าวไว้ว่า “คนไทยมีกรรมวิธีแบบยลในการทำสีและเรียกขานชื่อสีที่หลากหลายได้อย่างไม่ซ้ำกัน สิ่งเหล่านี้เป็นผลงานทางภูมิปัญญาของคนไทยในอดีตที่น่าศึกษาและน่าชื่นชมอย่างยิ่ง”

พรทิ พึ่งรัศมี (2551, หน้า 11) ได้กล่าวถึงคำเรียกสีว่าคำเรียกสีบ่งบอกถึงความเจริญของชนชาติและกลุ่มชนภาษาไทยมีคำเรียกสีและอธิบายลักษณะสีมากมาย ตัวอย่างเช่น สีขาว มีคำขยายต่างๆ เช่น ขาวจั๊วะ และสีในจำพวกขาวมีหลายสี เช่น สีสังข์ ตัวอย่างเช่น สีดำ มีคำขยาย เช่น ดำเป็นเหนียง ดำปี้ และสีในจำพวกดำเช่น สีดินหม้อ ตัวอย่างเช่น สีเขียว มีคำขยายเช่น เขียวป้อ เขียวอ้อ สีในจำพวกเขียว เช่น สีขี้ม้า สีมรกต สีโคก

นอกจากนี้แล้วผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย พบว่า ในวัฒนธรรมไทย คนไทยมีความเชื่อในเรื่องสี ดังที่ เฉลิมชัย สุวรรณวัฒนา (2553) ได้ศึกษาเรื่อง **สีในวัฒนธรรมคติความเชื่อของไทย** มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสีในวัฒนธรรมคติความเชื่อของไทย และเพื่อศึกษารากวัฒนธรรมการใช้สีของคนไทยที่มีผลต่อการออกแบบ ขอบเขตของการศึกษา ผู้วิจัยได้แบ่งหมวดวัฒนธรรมเป็นหมวดต่าง ๆ ดังนี้ คือ หมวดศาสนา หมวดเครื่องแต่งกาย หมวดที่อยู่อาศัย หมวดวรรณกรรม หมวดอาหาร หมวดของใช้ในชีวิตประจำวัน หมวดศิลปะ และหมวดการละเล่น หลังจากได้ศึกษาเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องเสร็จ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเกี่ยวกับสีในวัฒนธรรมคติความเชื่อของไทยในแต่ละหมวดสร้างเป็นแบบสอบถาม และเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากรจำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า สีในวัฒนธรรมคติความเชื่อด้านศาสนา คนส่วนใหญ่เชื่อว่าสีมีความสำคัญในการปฏิบัติตนในทางศาสนา ด้านการแต่งกาย คนส่วนใหญ่เชื่อว่าสีมีความสำคัญในการแต่งกาย เช่นถ้าไปงานศพก็ต้องใส่ชุดสีดำ สีขาว หรือสีหม่น เพราะถ้าใส่ชุดสีฉูดฉาดก็จะดูว่าไม่ถูกกาลเทศะหรือไม่ให้เกียรติเจ้าภาพ ด้านที่อยู่อาศัย สีมีความสำคัญมากต่อที่อยู่อาศัย เพราะคนส่วนใหญ่เชื่อว่า สีของที่อยู่อาศัยทำให้ชีวิตดีขึ้น และเกิดความสบายใจ ทำให้บ้านดูกว้างขึ้นไม่คับแคบ ด้านศิลปะ สีก็มีความสำคัญมากเพราะงานศิลปะส่วนใหญ่จะเน้นที่สีเป็นหลัก และสีในงานศิลปะก็สามารถแสดงถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้ถ่ายทอดได้ และสีมีความสำคัญต่อของใช้ในชีวิตประจำวัน การละเล่น อาหารด้วย ส่วนด้านวรรณกรรม ผู้วิจัยสรุปว่า

ความเชื่อในเรื่องของวรรณกรรมเป็นความเชื่อที่อ้างถึงความเชื่อในด้านอื่น ๆ มาแต่งเป็นวรรณกรรม เช่นความเชื่อสี่ประจำวัน

พรพรรณ รัชตประภาญจน์ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง **ความเชื่อเรื่องสี่ในสังคมไทย** มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมาของความเชื่อในเรื่องสี่ในสังคมไทย เพื่อศึกษาอิทธิพลของความเชื่อเรื่องสี่ของคนไทยที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตในสังคมไทย เพื่อศึกษาอิทธิพลของความเชื่อเรื่องสี่ที่มีต่อพฤติกรรมของคนไทยในด้านต่าง ๆ ในปัจจุบัน การดำเนินการวิจัยประกอบด้วยการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกจากกลุ่มเป้าหมาย ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อเรื่องสี่เกิดจากการที่มนุษย์สังเกตว่าวัชระธรรมชาติมีสี่เฉพาะตามธรรมชาติ และมนุษย์ก็เชื่อว่ามีพลังลึกลับอยู่ในสิ่งธรรมชาติต่าง ๆ มนุษย์จึงคิดสร้างสรรค์นำเรื่องสี่มาสัมพันธ์กับความเชื่อดังกล่าว ทำให้นำความรู้เรื่องสี่มาใช้ประโยชน์ในวิถีชีวิต ในสังคมไทย คนไทยมีวัฒนธรรมความเชื่อเรื่องสี่มานาน สี่มีอิทธิพลในวิถีชีวิตเกือบทุกด้าน ตั้งแต่ปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต จนถึงศาสนา ความเชื่อ พิธีกรรม ประเพณี กีฬา การผลิตสิ่งต่าง ๆ และการใช้สี่เป็นสื่อสัญลักษณ์ ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า กลุ่มเป้าหมายมีความเชื่อเรื่องสี่แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความเชื่อว่าสี่มีพลังส่งเสริมทั้งด้านดีและร้ายแก่ผู้ใช้และมีพฤติกรรมเลือกใช้สี่โดยมีความเชื่อเกี่ยวกับโหราศาสตร์ โชคลาง เเคล็ด และอื่น ๆ กลุ่มนี้มีจำนวนคนมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่ไม่แน่ใจว่าตนมีความเชื่อเรื่องสี่หรือไม่ เพราะส่วนมากจะเลือกใช้สี่ตามค่านิยมทางสังคม และกลุ่มที่มีจำนวนคนน้อยที่สุด คือกลุ่มที่ไม่เชื่อ กลุ่มนี้เลือกใช้สี่ตามความชอบโดยที่ไม่มีความเชื่อใด ๆ

สามารถสรุปได้ว่า สี่ปรากฏในวัฒนธรรมไทย และเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทยในหลายด้าน รวมถึงด้านอาหารการกิน ด้านความเชื่อ ด้านเครื่องนุ่งห่ม ด้านการสื่อความหมายในสัญลักษณ์ ด้านคมนาคมในสังคม ด้านภาษา เป็นต้น และคนไทยส่วนมากมีความเชื่อในการเลือกใช้สี่

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้เข้าใจถึงความสำคัญของวัฒนธรรมในการสอนภาษาให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ วัฒนธรรมไทยที่เกี่ยวกับสี่ และวิธีการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้วิจัยจะนำไปเป็นแนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สี่ ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน เพื่อเสริมความรู้ และเสริมสร้างทักษะทางการอ่านให้นักศึกษาชาวจีน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย
2. กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. กำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชาวจีนที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 9 คน โดยใช้วิธีคัดเลือกแบบเจาะจง

2. กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 8 บท แบบทดสอบระหว่างเรียน แบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาจีน ทั้งหมด 8 บท ได้แก่

- บทที่ 1 สีกับอาหาร
- บทที่ 2 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1
- บทที่ 3 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2
- บทที่ 4 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1
- บทที่ 5 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2

บทที่ 6 สี่ในประเพณีไทย

บทที่ 7 สี่กับสำนวน

บทที่ 8 คำเรียกสี่

2.2 แบบทดสอบระหว่างเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ทั้งหมด 8 บท บทละ 10 ข้อ ข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

2.3 แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนที่ประกอบในหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน แบบปรนัย 4 ตัวเลือก ทั้งหมด 40 ข้อ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบคู่ขนาน

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน แบบทดสอบท้ายบทเรียนทุกบทในหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้หาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและตำราเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมไทย เอกสารเกี่ยวกับความเชื่อของคนไทยที่เกี่ยวกับสี่ในวัฒนธรรมไทย และศึกษาบทเรียนในตำราเรียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน เช่น *ตำราเรียนภาษาไทยระดับอุดมศึกษาเล่มที่ 2* ของมหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน เป็นตำราเรียนภาษาไทยที่เน้นเรื่องสังคมและวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสี่ในวัฒนธรรมไทยในเบื้องต้นมาจัดทำเป็นบทอ่าน 8 บท เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมไทย โดยมี 8 บท ดังนี้

บทที่ 1 สี่กับอาหาร

บทที่ 2 สี่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1

บทที่ 3 สี่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2

บทที่ 4 สี่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1

บทที่ 5 สี่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2

บทที่ 6 สี่ในประเพณีไทย

บทที่ 7 สักกับสำนวน

บทที่ 8 คำเรียกสี

1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติม หลักการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม และหลักการประเมินหนังสืออ่านเพิ่มเติม

1.4 สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยได้กำหนดองค์ประกอบของหนังสืออ่านเพิ่มเติมแต่ละบท ประกอบด้วย

1.4.1 บทอ่าน

1.4.2 คำศัพท์ท้ายบท

1.4.3 แบบฝึกหัด

1.4.3 แบบทดสอบ

1.4.4 บทอ่านเสริม

1.5 สร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมทั้งหมด 8 บท บทละ 10 ข้อ แบบปรนัย 4 ตัวเลือกตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ แนบไปพร้อมกับบทเรียนเพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญตรวจเพื่อแก้ไขและปรับปรุง

1.6 สร้างแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

1.7 นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทตรวจสอบคุณภาพเพื่อปรับปรุงแก้ไข

2. การประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ขั้นตอนของการประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน คือ นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทดลองกับนักศึกษาจีน 1 คน และทดลองกับนักศึกษาจีนอีก 3 คน อีกครั้งโดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบคุณภาพและปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาจนครบทุกบท

2.2 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติม แบบทดสอบระหว่างเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมในด้าน

รูปเล่ม ด้านภาพประกอบ ด้านเนื้อหา และด้านคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ และแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีดังนี้

รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรุณา เจริญสุข คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2.2.1 สร้างแบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (ประสาธน์ เจริญเฉลิม, 2556, p. 213) โดยมีรายละเอียดของระดับคะแนนดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก

คะแนน 4 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี

คะแนน 3 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ต้องปรับปรุงคุณภาพ

คะแนน 1 หมายถึง ไม่มีคุณภาพ

2.2.2 นำแบบประเมินคุณภาพที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจและปรับปรุงแก้ไข

2.2.3 นำแบบประเมินคุณภาพที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

2.2.4 นำผลจากการประเมินมาหาค่าเฉลี่ย เพื่อเป็นเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง หนังสือมีคุณภาพระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง หนังสือมีคุณภาพระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง หนังสือมีคุณภาพระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง หนังสือมีคุณภาพระดับต้องปรับปรุง

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง หนังสือไม่มีคุณภาพ

เกณฑ์ในการยอมรับว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพหรือไม่ ผู้วิจัยกำหนดให้มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

ตาราง 1 แสดงคะแนนการประเมินหนังสืออ่านเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน				
	ท่านที่	ท่านที่	ท่านที่	เฉลี่ย	ระดับของ
	1	2	3		คุณภาพ
1. ด้านรูปเล่ม	3.67	4.67	4	4.11	ดี
1.1 การออกแบบปกเหมาะสม	4	4	4	4	ดี
1.2 ขนาดรูปเล่มและจำนวนหน้าเหมาะสม	4	5	4	4.33	ดี
1.3 ลักษณะตัวอักษรเหมาะสม ชัดเจน	3	5	4	4	ดี
2. ด้านภาพประกอบ	3.75	5	4	4.25	ดี
2.1 การจัดวางภาพประกอบเหมาะสม	4	5	3	4	ดี
2.2 ภาพประกอบสวยงามและน่าสนใจ	4	5	4	4.33	ดี
2.3 ภาพประกอบช่วยส่งเสริมความเข้าใจเนื้อเรื่อง	4	5	5	4.67	ดีมาก
2.4 ภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหา	3	5	4	4	ดี
3. ด้านเนื้อหา	3	4.43	4.29	3.91	ดี
3.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	3	5	4	4	ดี
3.2 มีความถูกต้องและเหมาะสม	3	5	5	4.33	ดี
3.3 มีความชัดเจนของการอธิบายเนื้อหา	3	4	4	3.67	ดี
3.4 ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	3	4	5	4	ดี
3.5 ภาษาที่ใช้อ่านเข้าใจง่าย	3	4	4	3.67	ดี
3.6 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจน	3	4	4	3.67	ดี
3.7 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	3	5	4	4	ดี
4. ด้านคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ	4	4.67	4.33	4.33	ดี
4.1 ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมเรื่องสี่กั๊ก ผู้เรียน	4	5	4	4.33	ดี
4.2 ช่วยพัฒนาความรู้และทักษะการอ่านให้กับ ผู้เรียน	4	5	5	4.67	ดีมาก
4.3 ช่วยให้เกิดความสนุกสนานในการอ่าน	4	4	4	4	ดี
รวมเฉลี่ย	3.61	4.69	4.16	4.15	ดี

จากตาราง 1 คะแนนเฉลี่ยในการประเมินหนังสืออ่านเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ 4.15 สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีคุณภาพ

อยู่ในระดับดี ผู้วิจัยได้แก้ไขและปรับปรุงหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 2 แสดงการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของรองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของ ผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
5 (บทที่1)	คำว่า “ประเทศเมียร์มา”	ควรสะกดตาม ภาษาอังกฤษ	แก้เป็น ประเทศเมียนมาร์
6 (บทที่1)	ไม่มีคำอธิบายของคำว่า “กรอง”	ควรเพิ่มคำอธิบาย ของคำว่า “กรอง”	เพิ่มคำอธิบายของคำว่า “กรอง” ใน ตารางคำศัพท์ท้ายบท “กรอง ก. คัดเอาผงหรือกากออก จากน้ำหรือสิ่งที่เป็นน้ำ过滤”
28 (บทที่2)	ข้อดีของการใช้ผ้าอนามัย ธรรมชาติ มีทั้งหมด 3 ข้อ	ข้อดีของการใช้ผ้า อนามัยธรรมชาติ มี มากกว่านี้	เพิ่มเนื้อหาที่เกี่ยวกับข้อดีของการใช้ ผ้าอนามัยธรรมชาติดังนี้ ๔. ช่วยรักษาพันธุ์ไม้ไทยให้ยั่งยืน และหลากหลายขึ้น ๕. เป็นเครื่องมือสร้างความสัมพันธ์ ของคนในชุมชน จากการถ่ายทอด ความรู้ตั้งแต่พันธุ์ไม้ที่ใช้ย้อมสี กรรมวิธีการย้อม ฯลฯ
39 (บทที่3)	คำว่า “ย้งเง”	ควรใช้ภาษาเขียน	แก้เป็น “อย่างไร”
57 (บทที่4)	คำว่า “พระบรมวงศานุ วงศ์”	สะกดผิด	แก้เป็น พระบรมวงศานุวงศ์
76 (บทที่5)	คำว่า “ราชกาลที่ ๖”	สะกดผิด	แก้เป็น รัชกาลที่ ๖

ตาราง 2 (ต่อ)

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
98 (บทที่ 6)	แบบฝึกหัดท้ายบท ข้อที่ 3 ตัณกัถวและตัณอ้อย ที่ใช้ในชั้นหมาก ทำไมต้องผูกผ้าสีแดงหรือติดกระดาษแดง	ควรวเรียงลำดับประโยคใหม่	แก้เป็น 3.ทำไมต้องผูกผ้าสีแดงหรือติดกระดาษแดงที่ตัณกัถวและตัณอ้อยที่ใช้ในชั้นหมาก
110 (บทที่ 7)	ความหมายของคำว่า ชาย หมายถึง น.ชายผ้า ขอบหรือริมผ้าเหลือง	ควรรอธิบายความหมายของผ้าเหลืองด้วย	แก้เป็น ชาย หมายถึง น. ชายผ้า ขอบหรือริมผ้าสีเหลืองที่ใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มของพระภิกษุ

ตาราง 3 แสดงการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของ ผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
หน้าปก	ภาพประกอบเล็กไป	ควรขยายภาพให้มี ขนาดใหญ่ขึ้น และ เลือกภาพประกอบ ที่มีสีสันสดใส	ขยายภาพประกอบและเปลี่ยน ภาพประกอบให้มีสีสันมากขึ้น
48 (บทที่ 3)	แบบทดสอบข้อที่ 5 ตัวเลือกข้อสุดท้าย ข้อ “ง.” อยู่หน้าถัดไป	ไม่ควรแยกตัวเลือก เป็น 2 หน้า	แก้เป็น เอาตัวเลือก ง. มาไว้ในหน้า เดียวกันกับตัวเลือกข้ออื่นๆ
66 (บทที่ 4)	จงเติมคำในช่องว่าง ให้ได้ใจความ	คำว่า “จง” สะกด ผิด	แก้เป็นคำว่า “จง”
135 (บทที่ 8)	คำว่า “เสริม”	สะกดผิด	แก้เป็น “เสริม”

ตาราง 4 แสดงการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ	สิ่งที่แก้ไข
2 (บทที่1)	ภูมิปัญญาด้านการใช้สีธรรมชาติที่บรรพบุรุษไทยได้ส่งสมมาจากกระบวนการเรียนรู้	คำว่า “บรรพบุรุษ” ไม่ควรแยกคำ ควรอยู่บรรทัดเดียวกัน	ภูมิปัญญาการใช้สีธรรมชาติที่บรรพบุรุษไทยได้ส่งสมมาจากกระบวนการเรียนรู้
5 (บทที่1)	ข้อความเกร็ดความรู้ “ต้นตาลได้ปรากฏใน ตราประจำจังหวัด เพชรบุรี เพชรบุรีคู่กับเขาวัง” ไม่มีภาพประกอบ	ควรแสดงรูปตราประจำจังหวัด เพชรบุรี	เพิ่มภาพประกอบตราประจำจังหวัด เพชรบุรี
12 (บทที่1)	ตารางคำศัพท์ ไม่มี ความอธิบายของ ก. น. ว. ซึ่งเป็นคำบอกชนิด คำ	ควรเพิ่ม ความ อธิบายของคำบอก ชนิดของคำ	เพิ่มความอธิบายของ ก. น. ว. น. หมายถึง คำนาม 名词 ก. หมายถึง คำกริยา 动词 ว. หมายถึง วิเศษณ์ 副词
48 (บทที่3)	แบบทดสอบข้อที่ 4 ข้อใดเรียงลำดับการเกิดของพระพุทธได้ถูกต้อง ตัวเล็กคือ	ควรเพิ่มขีด “--” ระหว่างตัวเลข เพื่อให้เห็นชัดเจนมากยิ่งขึ้น	แก้เป็น ก. 1-2-3-4 ข. 2-1-3-4 ค. 3-2-1-4 ง. 4-3-1-2
	ก. 1 2 3 4 ข. 2 1 3 4 ค. 3 2 1 4 ง. 4 3 1 2		

2.3 ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน และนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่แก้ไขแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องเพื่อนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย

2.4 นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนไปทดลองครั้งที่ 1 กับกลุ่มทดลองจำนวน 1 คน เพื่อหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมและปรับปรุงแก้ไขหนังสืออ่านเพิ่มเติม

2.4.1 ทดลองครั้งที่ 1

ผู้ทดลองครั้งที่ 1 คือนักศึกษาจีนจำนวน 1 คน ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฉวี่จิ้งนอร์มอล (QuJing Normal University) ซึ่งเป็นนักศึกษาที่แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถานที่เก็บข้อมูลคือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4.2 ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างบททั้งหมด 8 บทและแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนทั้งหมด 2 ชุดไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง ระยะเวลาการทดลองตั้งแต่วันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2563 ถึง วันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2563 การใช้เวลาของแต่ละบทรวมเวลาการอ่านบทและทำแบบทดสอบระหว่างเรียน มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 1

ครั้ง	วัน/เดือน/ปี	เนื้อหา	การใช้เวลา
1	7 กรกฎาคม พ.ศ.2563	แบบทดสอบก่อนเรียน	30 นาที
		บทที่ 1 สีกับอาหาร	49 นาที
2	8 กรกฎาคม พ.ศ.2563	บทที่ 2 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1	28 นาที
3	9 กรกฎาคม พ.ศ.2563	บทที่ 3 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2	45 นาที
4	10 กรกฎาคม พ.ศ.2563	บทที่ 4 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1	50 นาที
5	11 กรกฎาคม พ.ศ.2563	บทที่ 5 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2	45 นาที
6	12 กรกฎาคม พ.ศ.2563	บทที่ 6 สีในประเพณีไทย	30 นาที
		บทที่ 7 สีกับสำนวน	35 นาที
7	13 กรกฎาคม พ.ศ.2563	บทที่ 8 คำเรียกสี	30 นาที
		แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	30 นาที

จากตารางแสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 1 ผู้วิจัยไม่ได้จำกัดเวลาในการอ่านบทอ่านและทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าเวลาที่ผู้ทดลองใช้ในการอ่านบทและทำแบบทดสอบของแต่ละบทไม่เท่ากัน ซึ่งขึ้นอยู่กับความยากง่ายและจำนวนมากน้อยของเนื้อหา เช่น บทที่ 4 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 เป็นบทที่เกี่ยวกับสี่ประจําธงพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ มีคำราชาศัพท์และเนื้อหาค่อนข้างยาก ซึ่งนักศึกษาไม่คุ้นเคยกับพระนามของพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ จึงทำให้ผู้ทดลองใช้เวลามากที่สุดในการอ่านและทำแบบทดสอบ และบทที่ 1 สื่กับอาหาร เป็นบทที่เกี่ยวกับการใช้สื่ที่ได้มาจากธรรมชาติในการตกแต่งสีอาหาร รวมทั้งอาหารคาวและอาหารหวาน บทนี้จึงมีเนื้อหามากที่สุด และผู้ทดลองใช้เวลาการอ่านค่อนข้างนาน ส่วนบทที่ใช้เวลาในการอ่านน้อยที่สุดคือบทที่ 2 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 ซึ่งเป็นบทที่มีเนื้อหาไม่มากเมื่อเปรียบเทียบกับบทอื่นๆ ผู้ทดลองจึงใช้เวลาน้อยที่สุด

2.4.3 ผลการทดลองครั้งที่ 1

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนและแบบทดสอบระหว่างเรียนทั้งหมด 8 บท โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.4.3.1 แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีทั้งหมด 40 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 2.5 คะแนน แบบทดสอบก่อนเรียน ผู้ทดลองได้คะแนน 45 คะแนนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ผู้ทดลองได้คะแนน 95 คะแนน มีผลต่าง 50 คะแนน

2.4.3.2 แบบทดสอบระหว่างเรียนของแต่ละบทมี 10 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 10 คะแนน ผู้ทดลองได้คะแนนดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนของผู้ทดลองในการทดลองครั้งที่ 1

บทที่	เนื้อหา	คะแนน	ระดับคุณภาพ
1	สื่กับอาหาร	100	ดีมาก
2	สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1	100	ดีมาก
3	สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2	90	ดีมาก
4	สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1	70	ปานกลาง
5	สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2	80	ดี
6	สีในประเพณีไทย	90	ดีมาก
7	สื่กับสำนวน	80	ดี
8	คำเรียกสี	90	ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย		87.5	ดี

จากตารางที่ 6 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนของผู้ทดลองในการทดลองครั้งที่ 1 สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีคุณภาพในระดับดี เนื่องจากผู้ทดลองได้ทำแบบทดสอบทันทีหลังจากอ่านบทอ่านเสร็จ จึงยังจำเนื้อหาได้ดี บทที่ 1 สื่กับอาหารและบทที่ 2 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 ผู้ทดลองได้คะแนนเต็ม เนื่องจากทั้งสองบทนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสีธรรมชาติ มีภาพประกอบของพืชที่ทำสีธรรมชาติและอาหารที่ทำจากสีธรรมชาติ นอกจากนี้ เนื้อหาในทั้งสองบทเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมบางประเด็นมีความคล้ายคลึงกันระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีน ทำให้ผู้ทดลองเข้าใจบทอ่านง่ายขึ้นและชัดเจนขึ้น ผู้ทดลองจึงทำได้คะแนนเต็ม ส่วนบทที่ 4 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 เป็นบทที่เกี่ยวข้องกับสีประจำพระองค์ บทนี้ผู้ทดลองได้คะแนนน้อยที่สุด จากการสัมภาษณ์ผู้ทดลอง ผู้ทดลองให้ความคิดเห็นว่า บทนี้ค่อนข้างยาก มีคำราชาศัพท์จำนวนมาก และค่อนข้างสับสนในการอ่านพระนาม เนื่องจากพระนามยาวและสะกดยาก ซึ่งผู้ทดลองอ่านบทเสร็จแล้วยังไม่สามารถจำได้ทันที และผู้ทดลองให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหา โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 7 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังการทดลองครั้งที่ 1

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้ ทดลอง	สิ่งที่แก้ไข
56 (บทที่4)	ธงประจำพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว	ควรเพิ่มคำอธิบายว่า รัชกาลที่เท่าไร จะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น	ธงประจำพระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 10)
57 (บทที่4)	ธงประจำพระองค์ พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร	ควรเพิ่มคำอธิบายว่า รัชกาลที่เท่าไร จะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น	ธงประจำพระองค์ พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร (รัชกาลที่ 9)
130 (บทที่8)	ไม่มีรูปของดอกอัญชัน	เพิ่มรูปประกอบของดอกอัญชัน	
130 (บทที่8)	ไม่มีรูปของลูกหว่า	เพิ่มรูปประกอบของลูกหว่า	

2.5 หลังจากทดลองครั้งที่ 1 และปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือแล้ว ผู้วิจัยนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมไปทดลองครั้งที่ 2 กับกลุ่มทดลองจำนวน 3 คน เพื่อหาคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม และปรับปรุงแก้ไขหนังสืออ่านเพิ่มเติม

2.5.1 กลุ่มทดลองครั้งที่ 2

กลุ่มทดลองครั้งที่ 2 คือนักศึกษาจีนจำนวน 3 คน ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศไหหลำ (Hainan College of Foreign Studies) ซึ่งเป็นนักศึกษาที่แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา สถานที่เก็บข้อมูลคือมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

2.5.2 ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งหมด 8 บทและแบบทดสอบระหว่างเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลอง ระยะเวลาการทดลองตั้งแต่วันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ถึง วันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2563 การใช้เวลาของแต่ละบทรวมเวลาการอ่านบทและทำแบบทดสอบ มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 8 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2

ครั้งที่	วันเดือนปี	เนื้อหา	การใช้เวลา(นาที)			เวลาเฉลี่ย (นาที)
			คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1	25 ส.ค. พ.ศ.2563	แบบทดสอบก่อนเรียน	45	40	38	41
2	26 ส.ค. พ.ศ.2563	บทที่ 1 สีกับอาหาร	50	50	45	48
3	27 ส.ค. พ.ศ.2563	บทที่ 2 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1	35	40	30	35
4	28 ส.ค. พ.ศ.2563	บทที่ 3 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2	52	45	45	47
5	29 ส.ค. พ.ศ.2563	บทที่ 4 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1	50	45	40	45
6	30 ส.ค. พ.ศ.2563	บทที่ 5 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2	40	40	35	38
7	02 ก.ย. พ.ศ.2563	บทที่ 6 สีในประเพณีไทย	38	40	35	37
8	04 ก.ย. พ.ศ.2563	บทที่ 7 สีกับสำนวน	45	40	32	39
9	05 ก.ย. พ.ศ.2563	บทที่ 8 คำเรียกสี	40	38	35	38
		แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	45	45	40	43

จากตารางแสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 2 ผู้วิจัยไม่ได้จำกัดเวลาในการอ่านบทอ่านและทำแบบทดสอบ และสังเกตได้ว่า เวลาที่ผู้ทดลองใช้ในการอ่านบทและทำแบบทดสอบของแต่ละบทไม่เท่ากัน ซึ่งขึ้นอยู่กับความสามารถการใช้ภาษาไทยของแต่ละคนในกลุ่มทดลอง ความยากง่ายและจำนวนมากน้อยของเนื้อหาในแต่ละบท เช่น จากการสัมภาษณ์ ผู้ทดลองคนที่ 3

มีความรู้คำศัพท์มากกว่าผู้ทดลองอีกสองคน การใช้เวลาในการอ่านบางบทจึงน้อยกว่าผู้ทดลองอีกสองคน สังเกตจากเวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการทดลอง บทที่ 1 สืบกับอาหาร เนื่องจากบทนี้ได้กล่าวถึงกลุ่มสีหลายกลุ่ม มีเนื้อหามากที่สุด ผู้ทดลองจึงใช้เวลามากที่สุดในการทำบทนี้ รองลงมาคือบทที่ 3 สืบกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2 เป็นบทที่เกี่ยวกับสีประจำวัน บทนี้กล่าวถึงตำนานของสีประจำวันซึ่งมีคำศัพท์ที่เกี่ยวกับศาสนา ซึ่งเป็นคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์ยากสำหรับผู้ทดลอง จึงทำให้ผู้ทดลองใช้เวลาค่อนข้างมาก ส่วนบทที่ 4 สืบกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 เป็นบทที่เกี่ยวกับสีประจำองค์ของพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับคำราชาศัพท์และพระนาม เป็นบทที่มีเนื้อหาค่อนข้างยากและนักศึกษาจีนไม่คุ้นเคยกับคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่แตกต่างกับวัฒนธรรมจีน จึงทำให้ผู้ทดลองใช้เวลาอ่านและทำแบบทดสอบท้ายบทมาก

2.4.3 ผลการทดลองครั้งที่ 2

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนและแบบทดสอบระหว่างเรียนทั้งหมด 8 บท โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.4.3.1 แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีทั้งหมด 40 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 2.5 คะแนน ผู้ทดลองได้คะแนนดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 แสดงคะแนนของแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองครั้งที่ 2

ผู้ทดลอง	คะแนนแบบทดสอบ ก่อนเรียน	คะแนนแบบทดสอบ หลังเรียน	ผลต่าง
คนที่ 1	27.5	80	52.5
คนที่ 2	35	82.5	47.5
คนที่ 3	50	95	45
คะแนนเฉลี่ย	37.5	85.8	48.3

จากตาราง 9 แสดงคะแนนของแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองครั้งที่ 2 พบว่า ผู้ทดลองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคือ 37.5 แสดงให้เห็นว่า ก่อน

การใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* กลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับสีในวัฒนธรรมไทย แต่หลังการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทดลองได้คะแนนแบบทดสอบโดยเฉลี่ยคือ 85.8 คะแนน มีผลต่างโดยเฉลี่ยคือ 48.3 คะแนน แสดงให้เห็นว่า กลุ่มทดลองได้รับความรู้เพิ่มเติม และมีความรู้และความเข้าใจในทุกบทเรียนได้ดีมากขึ้นหลังการศึกษาริ่หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* ด้วยตัวเอง

2.4.3.2 แบบทดสอบระหว่างเรียนของแต่ละบทมี 10 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน ข้อละ 10 คะแนน ผู้ทดลองได้คะแนนดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 10 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนของผู้ทดลองในการทดลองครั้งที่ 2

บทที่	ข้อบท	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คะแนนเฉลี่ย
1	สีกับอาหาร	90	100	90	93
2	สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1	100	100	100	100
3	สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2	70	70	90	77
4	สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1	70	80	80	73
5	สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2	80	90	100	90
6	สีในประเพณีไทย	90	80	90	87
7	สีกับสำนวน	80	80	80	80
8	คำเรียกสี	70	90	100	87
คะแนนเฉลี่ย		81	86	91	86

จากตาราง 10 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนของผู้ทดลองทั้ง 3 คนในการทดลองครั้งที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยคือ 86 คะแนน สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีคุณภาพในระดับดี และมีข้อสังเกตเห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนซึ่งเฉลี่ยร้อยละ 37.5 และเมื่ออ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมครบทุกบทแล้ว มีคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนเพิ่มขึ้น คะแนนเฉลี่ยคือร้อยละ 85.8 จากผลการทดลอง พบว่า บทที่ 2 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 ผู้ทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 100 คะแนน เนื่องจากบทนี้เป็นบทที่เกี่ยวกับการใช้สีธรรมชาติในการย้อมสีผ้า มีเนื้อหาที่เชื่อมโยงกับบทที่ 1 ที่เกี่ยวกับการใช้สีธรรมชาติในการตกแต่งอาหาร และมีเนื้อหาที่มีวัฒนธรรมใกล้เคียงกันระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรม

จีน ผู้ทดลองจึงได้คะแนนสูงที่สุดในบทอ่านทั้ง 8 บท และมี 2 บท ผู้ทดลองได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 80 คะแนน คือ บทที่ 3 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2 ผู้ทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 77 คะแนน และบทที่ 4 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 ผู้ทดลองได้คะแนนเฉลี่ย 73 คะแนน เนื่องจากบทที่ 4 มีคำราชาศัพท์ค่อนข้างมาก และมีเนื้อหาเกี่ยวกับการอ่านพระนามของพระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นเนื้อหาค่อนข้างยาก ผู้ทดลองจึงได้คะแนนน้อยที่สุด ส่วนบทที่ 3 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2 ในบทนี้ได้แนะนำความรู้ที่เกี่ยวกับที่มาของความเชื่อเรื่องสีประจำวันตามตำนาน มีคำศัพท์เกี่ยวกับศาสนา เช่น คำว่า “พระอิศวร” “ร่ายพระเวท” ซึ่งเป็นคำศัพท์ยากและนักศึกษาไม่คุ้นเคย เพราะฉะนั้นบทนี้จึงได้คะแนนเฉลี่ยน้อย

ตาราง 11 แสดงการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาหลังการทดลองครั้งที่ 2

หน้า	ก่อนแก้ไข	ข้อเสนอแนะของผู้ทดลอง	สิ่งที่แก้ไข
39 (บทที่3)	ไม่มี คำ อธิบาย ความหมายของคำว่า พระอิศวร	ควรเพิ่มคำอธิบาย ความหมาย	เพิ่มคำอธิบาย คือ น.หนึ่งในเทพ เจ้าสูงสุดสามองค์ตามความเชื่อใน ศาสนาฮินดู ภาษาจีนคือ “湿婆”
39 (บทที่3)	ไม่มี คำ อธิบาย ความหมายของคำว่า “ทรง”	ควรเพิ่มคำอธิบาย ความหมาย	เพิ่มคำอธิบายทรง คือ ก. ในราชา ศัพท์มีความหมายว่า ขี่ หรือ ถือน เป็นต้น ภาษาจีน คือ “骑 (皇室 用语) ”
40 (บทที่3)	ไม่มี คำ อธิบาย ความหมายของคำว่า “เวท”	ควรเพิ่มคำอธิบาย ความหมาย	เพิ่มคำอธิบายเวท คือ น. ถ้อยคำ ศักดิ์สิทธิ์ที่ผูกขึ้นเป็นมนตร์หรือ คาถาอาคม เมื่อนำมาเสกเป่าตาม วิธีที่กำหนดสามารถทำให้ได้ผล ร้ายหรือดีได้ หรือป้องกันอันตราย ต่าง ๆ ภาษาจีนคือ “咒语”

4. วิธีดำเนินการวิจัย

หลังจากนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนไปทดลองกับกลุ่มทดลอง 2 ครั้งเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือ จากนั้นนำเครื่องมือไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชาวจีนระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 9 คน

2. ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยได้นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งหมด 8 บท แบบทดสอบระหว่างเรียน แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย ระยะเวลาการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2563 ถึง วันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2563 การใช้เวลาของแต่ละบทรวมเวลาการอ่านบทและทำแบบทดสอบระหว่างเรียน เนื่องจากจำนวนผู้ทดลองค่อนข้างมาก ผู้วิจัยจึงได้จำกัดเวลาเพื่อควบคุมตัวแปร โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 12 แสดงระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองครั้งที่ 3

ครั้งที่	วันเดือนปี	เนื้อหา	กำหนดเวลา
1	30 ก.ย. พ.ศ.2563	แบบทดสอบก่อนเรียน	50 นาที
		บทที่ 1 สีกับอาหาร	60 นาที
2	02 ต.ค. พ.ศ. 2563	บทที่ 2 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1	60 นาที
		บทที่ 3 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2	60 นาที
3	03 ต.ค. พ.ศ. 2563	บทที่ 4 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1	60 นาที
		บทที่ 5 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2	60 นาที
4	04 ต.ค. พ.ศ. 2563	บทที่ 6 สีในประเพณีไทย	60 นาที
		บทที่ 7 สีกับสำนวน	60 นาที
5	05 ต.ค. พ.ศ. 2563	บทที่ 8 คำเรียกสี	60 นาที
		แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	50 นาที

3. ผลการทดลอง

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน แบบทดสอบระหว่างเรียนทั้ง 8 บทโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง 13 แสดงคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย

คนที่	ก่อนเรียน	ระหว่างเรียน								หลังเรียน
		บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8	
1	45	100	100	90	90	90	90	80	100	95
2	37.5	100	100	80	80	80	100	90	80	97.5
3	32.5	90	100	90	80	90	90	80	90	90
4	25	100	90	70	90	80	90	90	80	90
5	25	90	90	90	80	80	90	90	80	85
6	27.5	90	100	80	70	90	80	100	90	82.5
7	25	100	90	90	80	80	90	80	90	80
8	22.5	80	90	80	80	90	90	80	80	77.5
9	25	90	90	80	90	80	80	100	90	85

ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองกับกลุ่มเป้าหมายไปวิเคราะห์เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ในบทต่อไป

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้คะแนนที่ได้จากกลุ่มเป้าหมาย 9 คนในการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ทั้งหมด 8 บท รวมทั้งหมด 80 ข้อ และ คะแนนที่ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน 40 ข้อ โดยคำนวณเป็นข้อมูลทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ตามเกณฑ์ 80/80 และศึกษาผลสัมฤทธิ์โดยเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ดังนี้

N	แทน	จำนวนผู้ทดลองที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
$\sum x$	แทน	คะแนนรวมที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
$\sum F$	แทน	คะแนนรวมที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบระหว่างเรียน จำนวน 8 บทเพื่อหาประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่กลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเพื่อหาประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์หลังเรียน E_2
3. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มเป้าหมายที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล E.I.

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลรวมทั้งการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน และศึกษาผลสัมฤทธิ์ของตัวอย่างในการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2 (ประสาธน์ เนืองเฉลิม. 2556:214) มาปรับปรุงใช้ในการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม สูตรที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพมีดังนี้

สูตรที่ 1

$$E_1 = \frac{\sum x}{N} \times 100$$

เมื่อ

E_1	แทน	ประสิทธิภาพของการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
$\sum x$	แทน	คะแนนรวมที่ได้จากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบระหว่างเรียน
N	แทน	จำนวนผู้ทดลองที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย

สูตรที่ 2

$$E_2 = \frac{\sum f}{B} \times 100$$

เมื่อ

E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
$\sum f$	แทน	คะแนนรวมที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
N	แทน	จำนวนผู้ทดลองที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย

2. วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนจำนวน 8 บทเพื่อหาประสิทธิภาพ E_1

แบบทดสอบระหว่างเรียนมีทั้งหมด 8 บท แต่ละบทมีข้อสอบจำนวน 10 ข้อ ข้อละ 2.5 คะแนน คะแนนเต็ม 100 โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 14 แสดงคะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย

คนที่ N=9	คะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียน							
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8
1	100	100	90	90	90	90	80	100
2	100	100	80	80	80	100	90	80
3	90	100	90	80	90	90	80	90
4	100	90	70	90	80	90	90	80
5	90	90	90	80	80	90	90	80
6	90	100	80	70	90	80	100	90
7	100	90	90	80	80	90	80	90
8	80	90	80	80	90	90	80	80
9	90	90	80	90	80	80	100	90
Σx	840	850	750	740	760	800	790	780
$\bar{X}$	93.3	94.4	83.3	82.2	84.4	88.9	87.8	86.7
E_1	87.6							

จากตาราง 14 ผู้วิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สืในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน คือร้อยละ 87.6 ซึ่งผ่านเกณฑ์ประสิทธิภาพของกระบวนการที่กำหนดไว้ ($E_1=80$) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับต่อไปนี้

บทที่ 1 สืกับอาหาร	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 93.3
บทที่ 2 สืกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 94.4
บทที่ 3 สืกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 83.3

บทที่ 4 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 82.2
บทที่ 5 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2 ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 84.4
บทที่ 6 สื่ในประเพณีไทย	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 88.9
บทที่ 7 สื่กับสำนวน	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 87.8
บทที่ 8 คำเรียกสี	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 86.7

จากประสิทธิภาพของแต่ละบทข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของแต่ละบท รวมทั้งหมด 8 บทอยู่ระหว่างร้อยละ 82.2-94.4 ซึ่งแต่ละบทมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพของกระบวนการที่กำหนดไว้ ($E_1=80$) โดยมีค่าเฉลี่ยของประสิทธิภาพเท่ากับ 87.6 ($E_1=87.6$)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบระหว่างเรียนของแต่ละบทมีความแตกต่างกัน บทเรียนที่มีค่าประสิทธิภาพเกินร้อยละ 90 มีทั้งหมด 2 บท คือบทที่ 1 สื่กับอาหารและบทที่ 2 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 โดยบทที่ 2 มีค่าประสิทธิภาพสูงสุดคือร้อยละ 94.4 รองลงมาคือบทที่ 1 มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 93.3 เนื่องจากบทที่ 1 สื่กับอาหาร มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สีธรรมชาติในการทำสีอาหาร ทั้งอาหารคาวและอาหารหวาน อาหารการกินเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ อาหารที่ทำจากสีธรรมชาติในบทเรียนนี้ เป็นอาหารที่พบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน นักศึกษาจึงมีความสนใจในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก และบทเรียนนี้มีภาพประกอบค่อนข้างมาก ซึ่งจะช่วยนักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้นและง่ายขึ้น ส่วนบทที่ 2 มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้สีธรรมชาติในการย้อมสีผ้า เป็นบทเรียนที่ต่อเนื่องมาจากบทที่ 1 มีเนื้อหาที่เชื่อมโยงกันและมีจำนวนเนื้อหาไม่มาก บทนี้จึงมีค่าประสิทธิภาพสูงสุดและมีนักศึกษาได้คะแนนเต็ม 4 คน

ส่วนบทเรียนที่มีค่าประสิทธิภาพต่ำสุดคือบทที่ 4 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 มีค่าประสิทธิภาพร้อยละ 82.2 และมีนักศึกษา 1 คนได้ 70 คะแนน เนื่องจากบทเรียนนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งประจำพระองค์ของพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ มีคำราชาศัพท์จำนวนมาก คำราชาศัพท์จะค่อนข้างยากสำหรับนักศึกษาชาวจีน ทั้งในการอ่านคำและการทำความเข้าใจความหมายของคำ นักศึกษาจึงได้คะแนนต่ำสุดจากทั้งหมด 8 บท นอกจากนี้ ยังมีบทเรียนอีกหนึ่งบทมีนักศึกษา 1 คนได้ 70 คะแนนเช่นกัน คือบทที่ 3 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2 และได้ค่าประสิทธิภาพร้อยละ 83.3 เนื่องจากบทนี้มีเนื้อหาค่อนข้างยาก เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเรื่องสีประจำวันของคนไทยรวมถึงตำนานที่มาของความเชื่อเรื่องสีประจำวัน มีคำศัพท์ใหม่และคำศัพท์ที่เกี่ยวกับศาสนาจำนวนมาก และนักศึกษาไม่มีความรู้มาก่อน จึงเข้าใจเนื้อหาไม่ค่อยดีเท่ากับบทอื่น ๆ และในการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนจึงได้คะแนนต่ำกว่า

3. วิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนจำนวน 8 บทเพื่อหาประสิทธิภาพ E_2

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีข้อสอบทั้งหมด 40 ข้อ ข้อละ 2.5 คะแนน คะแนนเต็ม 100 คะแนน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 15 แสดงคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย

คนที่	แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน คะแนนเต็ม 100
	คะแนน
1	95
2	97.5
3	90
4	90
5	85
6	82.5
7	80
8	77.5
9	80
$\sum F$	777.5
$\bar{X}$	86.3
E_2	86.3

จากตาราง 15 แสดงคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน คือ ร้อยละ 86.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์หลังเรียนที่กำหนดไว้ $E_2=80$ จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า มีนักศึกษาจำนวน 4 คนได้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเท่ากับหรือสูงกว่า 90 คะแนน ซึ่งคนที่ได้คะแนนสูงสุดคือคนที่ 2 ได้คะแนน 97.5 คะแนน จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ได้คะแนนสูงที่สุด ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีใน*

วัฒนธรรมไทย ทั้ง 8 บทเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้นและความตั้งใจในการอ่านบทเรียนและทำแบบทดสอบ มีการจดคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจเพื่อนำไปหาความหมายเพิ่มเติมและขีดเส้นใต้เนื้อหาที่เป็นคำตอบของข้อสอบ ส่วนนักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 8 ได้ 77.5 คะแนนจากการวิเคราะห์ข้อสอบที่นักศึกษาทำ ผู้วิจัยพบว่า ข้อสอบที่นักศึกษาทำผิดส่วนมากจะเป็นข้อสอบวัดความจำ แสดงว่านักศึกษาจำเนื้อหาของบทเรียนไม่ได้และนักศึกษารอ่านคำถามไม่ละเอียด ไม่รอบคอบจึงทำให้ได้คะแนนแบบทดสอบต่ำ

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด $E_1/E_2 = 80/80$ โดยประสิทธิภาพคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน $E_1 = 87.6$ และประสิทธิภาพคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน $E_2 = 86.3$ สังเกตได้ว่า คะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบระหว่างเรียนสูงกว่าคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาทำแบบทดสอบระหว่างเรียนทันทีหลังจากอ่านบทเรียนเสร็จ ยังจำเนื้อหาและคำศัพท์ได้ดี และทำที่ละบท ซึ่งนักศึกษาจึงได้คะแนนแบบทดสอบระหว่างเรียนสูงกว่าเมื่อเทียบกับคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

4. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์จากคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

การวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนเล่มนี้ ผู้วิจัยจะวัดจากคะแนนที่ทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน เพื่อดูการพัฒนานักศึกษา โดยใช้ค่าดัชนีประสิทธิผล (ประสาท เนื่องเฉลิม. 2556: 218-220) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$E.I = \frac{P2 - P1}{Total - P1}$$

เมื่อ	E.I	แทน	ค่าดัชนีประสิทธิผล
	P1	แทน	ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
	P2	แทน	ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
	Total	แทน	ผลคูณของจำนวนนักศึกษากับคะแนนเต็ม

ดัชนีประสิทธิผลเป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่างจะมีค่าสูงเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้ ถ้าเป็นค่าลบแสดงว่าคะแนนผลสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งมีความหมายว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไม่มีประสิทธิภาพ

แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 40 ข้อ ข้อละ 2.5 คะแนน คะแนนเต็ม 100 คะแนน นักศึกษาได้คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนตามตารางดังนี้

ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

คนที่	แบบทดสอบก่อนเรียน	แบบทดสอบวัด	ผลต่าง
	คะแนนเต็ม 100 คะแนน	ผลสัมฤทธิ์หลังเรียน คะแนนเต็ม 100 คะแนน	
1	45	95	50
2	37.5	97.5	60
3	32.5	90	57.5
4	25	90	65
5	25	85	60
6	27.5	82.5	55
7	25	80	55
8	22.5	77.5	55
9	25	85	60
คะแนนรวม	265	782.5	517.5
E.I.	0.81		

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า คะแนนรวมของแบบทดสอบก่อนเรียนคือ 265 คะแนน คะแนนรวมของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนคือ 782.5 มีผลต่างกันคือ 517.5 คะแนน ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.81 แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาจากการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาได้คะแนนค่อนข้างต่ำจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน เนื่องจากนักศึกษาไม่มีความรู้หรือมีความรู้น้อยที่

เกี่ยวกับเรื่องสีในวัฒนธรรมไทยทั้ง 8 บท และนักศึกษามีความรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทั้ง 8 บทน้อย รวมทั้งขาดความเข้าใจความหมายคำศัพท์ ทำให้นักศึกษาไม่เข้าใจในคำถามที่อ่าน นักศึกษาจึงได้คะแนนน้อยในการทำแบบทดสอบก่อนเรียน หลังจากนักศึกษได้อ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน จึงทำให้มีการพัฒนามากขึ้นจากเดิม

จากการวิเคราะห์ข้อมูล นักศึกษาแต่ละคนมีคะแนนที่แตกต่างกัน แต่สูงกว่าการทดสอบก่อนเรียน นักศึกษาที่มีผลต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมากที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 4 ผลต่างคือ 65 คะแนน นักศึกษาได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 25 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนที่ค่อนข้างต่ำ แต่ระหว่างการทดลอง นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี มีความตั้งใจในการอ่านบทเรียนและทำแบบทดสอบ เพราะฉะนั้น ในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน นักศึกษาจึงได้คะแนนที่ดีขึ้นมาก คือ 90 คะแนน ส่วนนักศึกษาที่มีผลต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนน้อยที่สุดคือนักศึกษาคนที่ 1 ผลต่างคือ 50 คะแนน ในการทำแบบทดสอบก่อนเรียนนักศึกษาได้ 45 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนที่สูงสุดในทั้งหมด 9 คน และในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนนักศึกษาได้ 95 คะแนน เนื่องจากนักศึกษามีความรู้ด้านสีในวัฒนธรรมไทยมาบ้างแล้ว นักศึกษาจึงมีผลต่างของคะแนนน้อยกว่าเมื่อเทียบกับนักศึกษาคนอื่น ๆ นอกจากนี้ นักศึกษาคนที่ 8 ได้ 22.5 คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และได้ 77.5 คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ซึ่งเป็นคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่ต่ำสุดในทั้งหมด 9 คน และผลต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน คือ 55 คะแนน

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า นักศึกษาแต่ละคนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน เพียงแต่ผลต่างของคะแนนอาจจะไม่เท่ากัน บางคนมีผลต่างสูง เป็นเพราะก่อนเรียน นักศึกษาไม่มีความรู้หรือมีความรู้เกี่ยวกับสีในวัฒนธรรมไทย และมีความรู้ด้านศัพท์น้อย ทำให้นักศึกษาได้ทำทดสอบก่อนเรียนคะแนนน้อย แต่ระหว่างการทดลอง มีนักศึกษาหลายคนมีความตั้งใจในการอ่านบทและทำแบบทดสอบ จึงได้คะแนนหลังเรียนเพิ่มมากยิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน นักศึกษาที่มีผลต่างคะแนนไม่มาก บางคนเป็นเพราะว่ามีความรู้เกี่ยวกับสีในวัฒนธรรมไทยมาบ้างแล้ว แต่ก็มีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนเช่นกัน และนักศึกษาบางคนอ่านบทเรียนไม่ละเอียดและจำคำศัพท์และเนื้อหาไม่ค่อยได้ในการทำแบบทดสอบ จึงทำให้ได้คะแนนต่ำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีความสำคัญคือ ช่วยให้นักศึกษาชาวจีนพัฒนาทักษะการอ่านและมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น

เนื้อหาที่น่าสนใจมีเนื้อหาด้านวัฒนธรรมและการใช้ภาษาที่เกี่ยวกับสี หนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้ประกอบด้วยบทอ่านทั้งหมด 8 บท ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย หลังจากที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้ นักศึกษาให้ข้อมูลว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีเนื้อหาที่น่าสนใจ มีภาพประกอบจำนวนมาก ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนมากยิ่งขึ้น และเกิดการเปรียบเทียบวัฒนธรรมจีนกับวัฒนธรรมไทย จนทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้เพิ่มเติมและได้รับประโยชน์มากมายจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ ผู้วิจัยนำข้อมูลสรุปดังนี้

ด้านความรู้ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน ประกอบด้วยบทอ่านทั้งหมด 8 บท ผู้วิจัยได้นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับสีในวัฒนธรรมในหลากหลายด้าน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายและพบว่า นักศึกษาจีนได้รับความรู้เพิ่มเติมมากมายจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ นักศึกษาจีน Yang Han (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “หนูได้รับความรู้เพิ่มเติมมากมาย เช่นบทที่ 3 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2 เป็นบทที่เกี่ยวกับความเชื่อเรื่องสีประจำวันของคนไทย ซึ่งคนไทยเชื่อว่า ใส่เสื้อผ้าตามสีประจำวันจะทำให้เกิดความโชคดีและเป็นสิริมงคล ก่อนอ่านบทเรียนนี้ หนูทราบคนไทยมีความเชื่อเรื่องสีประจำวัน แต่ไม่ทราบอย่างชัดเจนว่า สีที่ตรงกับวันแต่ละวันมีสีอะไรบ้าง และไม่ทราบที่มาของความเชื่อนี้ แต่หลังจากอ่านบทนี้เสร็จ หนูได้รับความรู้ที่เกี่ยวกับความเชื่อเรื่องสีประจำวัน และได้เรียนรู้ว่า ชื่อของแต่ละวัน เกี่ยวข้องกับชื่อของดาวเคราะห์ด้วย นอกจากนี้แล้ว ยังได้เรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวกับศาสนาจำนวนมาก¹”

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาจีน Li Jiaying (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “หนูประทับใจในเนื้อหาของบทที่ 4 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 ในบทนี้หนูได้เรียนรู้สีของธงประจำพระองค์ของพระมหากษัตริย์และพระบรมวงศานุวงศ์ ในชีวิตประจำวัน หนูพบเห็นธงสีม่วง ธงสีเหลืองบ่อยมาก ทราบว่าเป็นธงที่เกี่ยวกับพระราชวงศ์ แต่ไม่ทราบว่า เป็นธงของพระองค์ใด หลังจากอ่านบทนี้เสร็จ หนูได้ความรู้สีของธงประจำพระองค์แต่ละท่าน และยังได้ทราบว่า สีธงเกี่ยวข้องกับความเชื่อสีประจำวันด้วย²

¹我学到了很多知识，例如第三课是关于泰国人每天幸运色的信仰，泰国人相信按照每天的幸运色穿衣服，会给自己带来好运。在学习这课之前，我知道泰国人幸运色的信仰，但是不知道具体每一天对应什么颜色，也不知道这个信仰的来源，学习这课后有了很多了解，还知道了一星期中的每一天还和星球名字相关，另外还学到了很多和宗教相关的单词แปลโดยผู้วิจัย

²我对第四课印象深刻，这课中我学到了皇室成员旗帜颜色，在日常生活中我经常在路边看到紫色、黄色的旗帜，知道与皇室相关，但是不知道是属于谁的旗帜，学习后知道了每位皇室成员对应的旗帜颜色，还知道了旗帜颜色与每天幸运色的信仰有关แปลโดยผู้วิจัย

นักศึกษาจีน Yi Yulin (2563: สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่า“หนูได้รับความรู้เกี่ยวกับสีในวัฒนธรรมไทยมากมาย เช่นในบทที่ 5 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2 ในบทนี้ หนูได้เรียนรู้สีที่เกี่ยวข้องกับสถาบันพระมหากษัตริย์อีกสีหนึ่ง ได้แก่ สีน้ำเงินที่อยู่บนธงชาติไทย ก่อนเรียนหนูมีความรู้เกี่ยวกับธงชาติไทยบ้าง ทราบว่าธงชาติไทยประกอบด้วยสีแดง สีขาว สีน้ำเงิน หลังจากอ่านบทนี้เสร็จ หนูได้ทราบความหมายของแถบสี 3 สีชัดเจนขึ้น แต่เพิ่งได้ทราบว่าธงชาติไทยมีอีกชื่อหนึ่งคือ ธงไตรรงค์ หมายถึงธง 3 สี³”

Duan Yongting (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “หนูเคยเรียนรู้สำนวนบางสำนวนในบทที่ 7 หนูเข้าใจความหมายของสำนวน แต่ความหมายของแต่ละคำในสำนวนไม่ชัดเจน เช่น สำนวนเกาะชายผ้าเหลือง หนูเข้าใจว่า ชายในสำนวนนี้หมายถึงผู้ชาย แต่หลังจากได้เรียนบทนี้ หนูเพิ่งรู้ว่าชายในสำนวนนี้หมายถึงชายผ้า⁴”

สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน ทำให้นักศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับสีมากยิ่งขึ้น

ด้านประโยชน์การนำไปใช้ ในหนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอเนื้อหาทั้งด้านภาษาและวัฒนธรรม จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่า หนังสือเล่มนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ผู้เรียนได้รับความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง Duan Yongting (2563: สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่า “หนูรู้สึกว่บทที่ 7 สีกับสำนวน เป็นประโยชน์ต่อหนูมากที่สุด ในชั้นเรียนหนูเคยเรียนรู้สำนวนไทยสำนวนที่เรียนปกติจะเป็นสำนวนที่เกี่ยวกับสัตว์ หลังจากอ่านบทนี้เสร็จ หนูได้เรียนรู้สำนวนที่เกี่ยวกับเรื่องสี และสำนวนเหล่านี้สามารถใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้การสื่อสารหลากหลายมากยิ่งขึ้น⁵”

Wang Mengying (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า“หนูได้รับประโยชน์จากการอ่านบทที่ 8 คำเรียกสี หนูได้เรียนรู้คำเรียกสีในภาษาไทย ก่อนอ่านบทนี้ หนูมีความรู้ด้านคำเรียกสีพื้นฐานบ้าง

³ 我学到了很多关于颜色的泰国文化，例如第五课，我学到了有关皇室的另一个颜色，就是泰国国旗上的蓝色，学习之前对泰国国旗也有一定了解，知道泰国国旗由红色、白色、蓝色组成。学习后更加清楚地知道了三个颜色的意义，并且第一次了解到了泰国国旗又叫做ธงไตรรงค์，意思为三个颜色的旗帜แปลโดยผู้วิจัย

⁴ 第七课有部分成语我之前学过，知道成语的含义，但是成语中每一个词的意思未能清楚掌握，例如 เกาะชายผ้าเหลือง 中，我一直以为ชาย是指ผู้ชาย，经过这节课学习，我才知道是指ชายผ้า。แปลโดยผู้วิจัย

⁵ 第七课的内容让我觉得受益匪浅，在课堂中我们学习过成语，平时学习的泰国成语大多和动物有关，现在学习到了很颜色有关的成语，感觉很有趣且很有用，可以用于日常交流中，增加自身表达的多样性。แปลโดยผู้วิจัย

แต่หลังจากอ่านบทนี้ หนูได้รู้ว่าคำเรียกสีมีความหลากหลาย และคำเรียกสีเหล่านี้สามารถมากใช้สื่อสารในชีวิตจริง ถือว่ามีประโยชน์มากสำหรับหนู⁶

สรุปได้ว่า ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการอ่านหนังสือเล่มนี้ และสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริง

ด้านความน่าสนใจของบทอ่าน จากการสัมภาษณ์ ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้น่าสนใจ เนื่องจากสีเป็นสิ่งที่สามารถพบเห็นได้บ่อยและใกล้ตัวผู้เรียน แต่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมไทยในหลากหลายด้าน Hong Ting (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “หนูรู้สึกว่างบทที่ 1 สีสักอาหารน่าสนใจมากที่สุด บทนี้หนูได้รับความรู้ที่เกี่ยวกับการใช้สีธรรมชาติในการทำอาหารอาหารการกินเป็นปัจจัยสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์และสำหรับตัวหนูเอง มีความสนใจในเรื่องอาหารการกินอยู่แล้ว หนูจึงรู้สึกบทนี้น่าสนใจมาก⁷”

Li Jiaying (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “หนูรู้สึกว่างบทที่ 7 สีสักสำนวนน่าสนใจที่สุด หนูได้เรียนรู้สำนวนที่เกี่ยวกับเรื่องสี ได้เรียนรู้วัฒนธรรมที่แฝงอยู่ในสำนวน ทำให้หนูเข้าใจสำนวนนี้มากยิ่งขึ้น และแต่ละสำนวนในบทนี้มีภาพวาดประกอบด้วย ดูนี้อ่านแล้วน่าสนใจ⁸”

สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีความสนใจในการอ่านหนังสือเล่มนี้ เนื่องจากเนื้อหาที่ผู้วิจัยนำเสนอเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสนใจและได้เพิ่มภาพวาดประกอบด้วย ทำให้บทอ่านมีสีสันน่าสนใจมากขึ้น

ด้านความเข้าใจความเหมือนและความต่างวัฒนธรรม จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนได้รับความรู้ใหม่ ขณะเดียวกันได้เกิดการเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมจีน Li Xuanqing (2563: สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่า “หนูรู้สึกว่างบทที่ 6 สีในประเพณีไทยไม่ค่อยยาก หนูได้ความรู้ที่เกี่ยวกับการใช้สีในประเพณีไทย รวมทั้งสีที่เป็นมงคลและอัปมงคล เช่นในประเพณีแต่งงานของคนไทยที่มีเชื้อสายจีน นิยมผูกผ้าแดงหรือติดกระดาษแดง เพื่อแสดงความยินดีมงคล เวลาอ่านบทนี้ หนูนึกถึงวัฒนธรรมจีน รู้สึกว่าวัฒนธรรมในบทนี้ มีความคล้ายคลึงกันกับวัฒนธรรมจีน จึงไม่ค่อยยากและรู้สึกสนุกมาก⁹”

⁶我觉得第八课的内容很有用，我学到了泰语中的颜色词，学习之前对基础色的了解比较多，学习之后了解到了颜色名称是非常丰富的，可以按照物品颜色特征细分出很多颜色词，让我们扩充了颜色词的词汇量，并且这些词都非常实用，可以用于日常交流中。แปลโดยผู้วิจัย

⁷我觉得第一课最有趣，这课中我学到了食物中的自然色，食物是我们人类生存的重要因素，而我自己对美食较为感兴趣，所以觉得这课很有意思。แปลโดยผู้วิจัย

⁸我觉得第七课最有趣，这课中我学到了和颜色有关的成语，并且学到了成语中蕴含的泰国文化，让我更加理解成语含义，并且每个成语都有图片，增加了课文色彩，让课文更有趣。แปลโดยผู้วิจัย

⁹我觉得第六课不太难，我学到了传统风俗中的颜色文化，有象征喜庆的不祥的颜色，和这课内容说到传统风俗，在课堂上了解过一部分，通过这次学习后了解到了很多细节知识，例如在结婚传统习俗中，在香蕉树和甘蔗上系红布或贴

Hong Ting (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “ก่อนอ่านบทที่ 1 กับอาหาร หนูเคยมีความรู้ ว่า ที่ประเทศจีน สามารถใช้แก้วมังกรทำสีแดง และใช้ผักปวยเล้งทำสีเขียว แต่หลังจากอ่านบทที่ 1 แล้ว หนูได้ความรู้เกี่ยวกับการใช้สีธรรมชาติในการทำอาหารไทย เนื่องจากความแตกต่างของ ภูมิอากาศ พืชที่ใช้ในการทำสีอาหารของประเทศไทยแตกต่างกับของประเทศจีน¹⁰”

สรุปได้ว่า ผู้เรียนเข้าใจบทอ่านและระหว่างการอ่านหนังสือ ผู้เรียนชอบใช้ความคิดจน เกิดการเปรียบเทียบและมีความเข้าใจความเหมือนและความต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับ วัฒนธรรมจีน

ด้านภาพประกอบ ผู้วิจัยได้เสริมภาพประกอบในบทอ่านและจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัย พบว่าผู้เรียนชอบภาพประกอบและเห็นว่าภาพประกอบทำให้เนื้อหาน่าสนใจขึ้นและทำให้ผู้เรียน เข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น Wang Yuxin (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “บทที่ 2 สึกกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 หนูได้เรียนรู้วัตถุดิบต่าง ๆ ที่ได้จากธรรมชาติในการทำสีย้อมผ้า ในบทเรียน มีพืชหลาย ชนิดหนูไม่เคยได้ยิน แต่มีชื่อที่เป็นภาษาจีนและภาพประกอบด้วย จึงทำให้เข้าใจง่ายขึ้น ในบทที่ 8 คำเรียกสีก็เช่นกัน คำเรียกสีบางคำหนูไม่รู้จึงสิ่งที่นำมาเปรียบเพื่อเรียกชื่อสี แต่มีภาพ ประกอบด้วย ทำให้หนูเข้าใจได้เร็วขึ้นและง่ายขึ้น¹¹”

Zhang Hao (2563: สัมภาษณ์) ให้ข้อมูลว่า “หนูชอบภาพวาดประกอบในบทที่ 7 สึกกับ ลำนวน เป็นภาพวาดการ์ตูนและได้สื่อความหมายอย่างชัดเจนถึงแต่ละลำนวน ทำให้หนูเห็นภาพ ชัดเจนมากยิ่งขึ้นและทำให้เนื้อเรื่องน่าสนใจขึ้น¹²”

สรุปได้ว่าภาพประกอบช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้เร็วขึ้นและง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังทำ ให้บทอ่านมีสีสันและน่าสนใจขึ้น

红纸，象征吉祥如意。并且在阅读过程中，我想到了中国文化，这课有些文化与中国文化相似，所以不难理解，且很有趣。แปลโดยผู้วิจัย

¹⁰ ใน學習本課 前知道在中國的飲食中，可以用火龍果提取紅色，菠菜可以提取綠色，學習了第一課後，了解到了泰國飲食中使用的自然提取色，由於地理環境差異，泰國用於染色的植物很多和中國的不一樣。แปลโดยผู้วิจัย

¹¹ 第二課中我學到了用於染布的天然染料，課文中的很多植物我都没見過，但是有中文解釋及圖片，也易于理解，同樣第八課也是，有一些顏色詞，我不知道用於比喻該顏色詞的物品是什麼，但是有圖片，我就能很快理解了。แปลโดยผู้วิจัย

¹² 我喜歡第七課里面的卡通插图，每一幅图都很好的诠释了成语的含义，让我对这个成语更有画面感，也让课文变得更有意思了。แปลโดยผู้วิจัย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ปริญญานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน เพื่อช่วยให้นักศึกษาชาวจีนพัฒนาทักษะการอ่าน และมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น มีการหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามเกณฑ์ $E_1/E_2=80/80$ และหาค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เพื่อศึกษาผลความก้าวหน้าของกลุ่มเป้าหมายที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอน ภาษาและวัฒนธรรมให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ วิธีการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมและเรื่องสีในวัฒนธรรมไทยเป็นต้น หลังจากนั้นได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน จำนวน 8 บท แบบทดสอบระหว่างเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 80 ข้อ แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนแบบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 40 ข้อ ต่อจากนั้น ผู้วิจัยนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของหนังสืออ่านเพิ่มเติมในด้านการจัดรูปเล่ม ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบและด้านคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เช่น การสะกดคำ การอธิบายคำศัพท์ให้ชัดเจนขึ้น การจัดเรียงเนื้อหาของบทอ่าน การขยายเพิ่มเนื้อหาให้บทอ่านมีเนื้อหาที่สมบูรณ์มากขึ้น และการเพิ่มรูปภาพประกอบเป็นต้น หลังแก้ไขแล้วผู้วิจัยนำหนังสืออ่านเพิ่มเติมไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มทดลอง (try out) จำนวน 2 ครั้งซึ่งครั้งแรกทดลองกับนักศึกษาชาวจีนจำนวน 1 คน และครั้งที่ 2 ทดลองกับนักศึกษาชาวจีนจำนวน 3 คน เพื่อปรับปรุงแก้ไขหนังสืออ่านเพิ่มเติมให้มีคุณภาพดีขึ้น หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมไปทดลองใช้ (implement) กับกลุ่มเป้าหมายซึ่งเป็นนักศึกษาชาวจีนจำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน และวัดผลการเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมของนักศึกษากลุ่มเป้าหมาย

ในการทดลองครั้งที่หนึ่ง ผู้ทดลอง คือนักศึกษาจีนจำนวน 1 คน ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฉวี่จิ้งนอร์มอล (QuJing Normal University) ซึ่งเป็นนักศึกษาที่แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการทดลองพบว่า คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนของผู้ทดลอง ก่อนใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนได้ร้อยละ 45 ผู้ทดลองมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาในหนังสืออ่านเพิ่มเติมน้อย แต่หลังการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมแล้ว ผู้ทดลองได้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้น เท่ากับร้อยละ 95 ผลต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนคือ 50 คะแนน แสดงให้เห็นว่า ผู้ทดลองมีความรู้และความเข้าใจมากขึ้น ส่วนแบบทดสอบระหว่างเรียน ผู้ทดลองได้คะแนนเฉลี่ยคือ 87.5 ซึ่งอยู่ในระดับดี บทที่ได้คะแนนสูงสุดคือ บทที่ 1 สีสักกับอาหาร และ บทที่ 2 สีสักกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 ผู้ทดลองได้คะแนนเต็ม เนื่องจากเป็นบทที่มีเนื้อหาไม่ยาก และมีภาพประกอบจำนวนมาก มีคำบรรยายภาพประกอบทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ผู้ทดลองจึงเข้าใจง่าย ส่วนบทที่ได้คะแนนน้อยที่สุดคือบทที่ 4 สีสักกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 เนื่องจากบทนี้เป็นบทที่มีเนื้อหาค่อนข้างยาก มีคำราชาศัพท์จำนวนมาก ผู้ทดลองจึงได้คะแนนน้อย และผู้ทดลองได้เสนอแนะว่า ควรเพิ่มภาพประกอบในการอธิบายคำศัพท์ เช่น สีสักหว่า ควรเพิ่มเติมคำอธิบายในเนื้อหาบางส่วนให้ชัดเจนขึ้นเป็นต้น ผู้วิจัยจึงปรับปรุงแก้ไขหนังสืออ่านเพิ่มเติมตามคำแนะนำของผู้ทดลองหลังจากปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการทดลองครั้งที่สอง ผู้ทดลองคือนักศึกษาชาวจีนจำนวน 3 คน ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศไหหลำ (Hainan College of Foreign Studies) ซึ่งเป็นนักศึกษาที่แลกเปลี่ยนมาเรียนภาษาไทยที่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จากผลการทดลองพบว่า ผู้ทดลองได้ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนเท่ากับร้อยละ 37.5 และได้ค่าเฉลี่ยคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเท่ากับร้อยละ 85.8 ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเท่ากับร้อยละ 48.3 ส่วนแบบทดสอบระหว่างเรียน ค่าเฉลี่ยของคะแนนคือร้อยละ 86 ซึ่งอยู่ในระดับดี ค่าเฉลี่ยคะแนนของแต่ละบทมีความแตกต่างกัน บทที่ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุดคือบทที่ 2 สีสักกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 ค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ที่ร้อยละ 100 ส่วนบทที่ได้ค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำสุดคือบทที่ 4 สีสักกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1 ค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ที่ร้อยละ 73 นอกจากนี้ ยังมีบทเรียนอีกหนึ่งบทได้ค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 80 ได้แก่บทที่ 3 สีสักกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ที่ร้อยละ 77 จากการสัมภาษณ์ กลุ่มทดลองเห็นว่า บทเรียนนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับตำนานความเชื่อเรื่องสีประจำวัน มีคำศัพท์ที่เกี่ยวกับศาสนาและวัฒนธรรมไทยที่นักศึกษาไม่

คุ้นเคยจำนวนมาก และนักศึกษาจีนส่วนมากไม่ค่อยมีความรู้ด้านศาสนา บทอ่านนี้จึงค่อนข้างยากสำหรับกลุ่มทดลอง กลุ่มทดลองจึงได้คะแนนเฉลี่ยเกือบต่ำสุด และได้ให้คำแนะนำว่า ควรเพิ่มเติมคำอธิบายภาษาจีนของคำศัพท์บางคำ เช่น คำว่า “พระอิศวร” “เวท” เป็นต้น ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงแก้ไขบทอ่านตามคำแนะนำของผู้ทดลองหลังจากปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทนิพนธ์

ในการทดลองกับกลุ่มเป้าหมายครั้งที่สาม ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของกลุ่มทดลองทั้ง 2 ครั้งแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทนิพนธ์เพื่อตรวจอีกครั้ง หลังจากให้นำหนังสืออ่านเพิ่มเติมไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาชาวจีนระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 9 คน จากผลการทดลองพบว่า แบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีค่าประสิทธิภาพกระบวนการ E_1 เท่ากับร้อยละ 87.6 และค่าประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์หลังเรียน E_2 เท่ากับร้อยละ 86.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ $E_1/E_2 = 80/80$ หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีทั้งหมด 8 บท แต่ละบทมีค่าประสิทธิภาพดังนี้

บทที่ 1 สื่กับอาหาร	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 93.3
บทที่ 2 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 94.4
บทที่ 3 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 83.3
บทที่ 4 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 82.2
บทที่ 5 สื่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 84.4
บทที่ 6 สี่ในประเพณีไทย	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 88.9
บทที่ 7 สื่กับสำนวน	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 87.8
บทที่ 8 คำเรียกสี่	ประสิทธิภาพ	ร้อยละ 86.7

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน ผู้วิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนอยู่ที่ร้อยละ 29.4 ซึ่งกลุ่มเป้าหมายได้คะแนนค่อนข้างต่ำจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน จากการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องสี่ในวัฒนธรรมไทย และมีวงศัพท์น้อย ไม่ค่อยเข้าใจคำถามในแบบทดสอบก่อนเรียน แต่หลังการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สี่ในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน นักศึกษาได้รับความรู้มากขึ้นและขยายวงศัพท์อย่างกว้างขวางมากขึ้น

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพ กระบวนการ E₁ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 87.6 คะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบระหว่างเรียนของแต่ละ บทมีค่าประสิทธิภาพที่แตกต่างกัน บทที่ได้ค่าประสิทธิภาพมากที่สุดคือ บทที่ 2 สื่กับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1 ค่าประสิทธิภาพอยู่ที่ร้อยละ 94.4 มีนักศึกษาจำนวน 4 คนได้คะแนนเต็ม เนื่องจาก บทที่ 2 มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการใช้สีธรรมชาติในการย้อมผ้า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าซึ่งเป็นสิ่งสวยงาม นักศึกษาเป็นกลุ่มผู้หญิงจึงสนใจเนื้อเรื่องเป็นพิเศษ อีกทั้งยังสนใจในวิธีการนำสีธรรมชาติมาเป็นสีย้อมผ้า ซึ่งมีสีสันสวยงามมีลักษณะเด่นแสดงลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมที่ อาจจะไม่มีพบในวัฒนธรรมจีน และในบทเรียนมีภาพประกอบจำนวนมาก มีการอธิบายภาพ นักศึกษาจึงเข้าใจ ส่วนบทที่มีค่าประสิทธิภาพสูงรองลงมาจากบทที่ 2 คือบทที่ 1 สื่กับอาหาร ค่า ประสิทธิภาพอยู่ที่ร้อยละ 93.3 มีนักศึกษาจำนวน 4 คนได้คะแนนเต็ม บทนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการ ใช้สีธรรมชาติในการทำอาหาร รวมทั้งอาหารคาวและอาหารหวาน ซึ่งเรื่องอาหารการกินเป็น สิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต นักศึกษาบางคนช่างสังเกต เคยได้เรียนรู้วัฒนธรรมด้านนี้จาก ประสบการณ์ในการดำรงชีวิต และบทนี้มีภาพประกอบจำนวนมาก ทำให้นักศึกษาเข้าใจบทนี้ง่าย ขึ้น

จากการวิเคราะห์ผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ซึ่งเป็น ประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์หลังเรียน E₂ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 86.3 ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า คะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบระหว่างเรียน เนื่องจากนักศึกษาทำแบบทดสอบระหว่างเรียนทันทีหลังจากอ่านบทเสร็จ ยังจำเนื้อหาและ คำศัพท์ได้ดี และทำที่ละบท ต่างจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ซึ่งเป็นการทำหลัง เรียนครบ 8 บทและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 8 บท ซึ่งนักศึกษา อาจจะจดจำเนื้อหาทั้งหมดไม่ได้ ประกอบกับเนื้อหาในบทเรียนบางบทมีคำศัพท์ค่อนข้างยาก จาก ผลคะแนนระหว่างเรียนพบว่า มีนักศึกษาจำนวน 4 คนได้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลัง เรียน 90 คะแนนหรือมากกว่า 90 คะแนน โดยที่มีคะแนนสูงสุดคือ 97.5 คะแนน จากการ สัมภาษณ์นักศึกษพบว่า นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาในหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สีในวัฒนธรรมไทย เป็นอย่างดี และมีความตั้งใจในการอ่านบทและการทำแบบทดสอบ มีการจดคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ เพื่อนำไปหาความหมายเพิ่มเติมและขีดเส้นใต้เนื้อหาที่เป็นคำตอบของข้อสอบ นักศึกษาจึงมี ความก้าวหน้าจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด คนที่มีผลต่างมากที่สุด ผลต่างของคะแนนแบบทดสอบ ก่อนเรียนและหลังเรียนคือ 65 คะแนน โดยได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 25 คะแนน ซึ่งเป็นคะแนนที่ค่อนข้างต่ำ แต่ระหว่างการทดลอง นักศึกษาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มี

ความตั้งใจในการอ่านบทและทำแบบทดสอบ จึงเห็นความก้าวหน้าของนักศึกษาจากคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนคือ 90 คะแนน ส่วนนักศึกษาที่มีผลต่างของคะแนนน้อยที่สุด ผลต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนคือ 50 โดยได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน 45 คะแนน ได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน 95 คะแนน ก็สื่อว่านักศึกษามีความก้าวหน้าเช่นเดียวกัน เมื่อวิเคราะห์การพัฒนาของนักศึกษาในภาพรวมของกลุ่มเป้าหมาย มีค่าดัชนีประสิทธิผลคือ 0.81 แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาจากการอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน

สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีค่าประสิทธิภาพ $E_1/E_2 = 87.6/86.3$ ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ $E_1/E_2 = 80/80$ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลคือ 0.81

อภิปรายผล

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยเห็นสีมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ในทุก ๆ ด้านในสังคมและวัฒนธรรมไทย ไม่ว่าจะเป็นอาหารการกิน การแต่งกาย ความเชื่อ สถาบันพระมหากษัตริย์ งานประเพณี และการใช้ภาษามักเกี่ยวข้องกับสีโดยตรงและยังมีคำศัพท์เฉพาะที่ใช้เรียกชื่อสีอีกจำนวนมากในวัฒนธรรมไทย สีจึงเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมไทย หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีความสำคัญคือ ช่วยให้นักศึกษาชาวจีนพัฒนาทักษะการอ่านและมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยเกี่ยวกับเรื่อง “สี” มากยิ่งขึ้น เนื่องจากภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด การสอนภาษาและวัฒนธรรมไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะฉะนั้น การจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยให้กับผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทย จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาไทยมากขึ้นและปฏิบัติตัวได้ถูกต้องในบริบทสังคมไทย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและการสัมภาษณ์นักศึกษาค้นที่ใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาได้รับความรู้ด้านวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้นและมีการพัฒนาด้านการใช้ภาษาจากการอ่านหนังสือ นักศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับคำเรียกสีเฉพาะเพิ่มมากขึ้นและเข้าใจวัฒนธรรม ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง “สี” เพิ่มมากขึ้น ในบทอ่านแต่ละบทมีเนื้อหาที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ความยากง่ายของเนื้อหาในหนังสือเหมาะกับระดับของผู้เรียน และนักศึกษาเข้าใจเนื้อหาในบางบทได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีความใกล้เคียงกันทางวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมจีนในบางประเด็น นอกจากนี้ เนื้อหาที่น่าสนใจเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัว

นักศึกษา นักศึกษาสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน แต่ก่อนอาจจะไม่ได้สนใจศึกษาให้ลึกซึ้ง หลังจากอ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้ นักศึกษารู้สึกมีส่วนร่วม เห็นความเชื่อมโยงกันระหว่างสิ่งที่เรียนมาจากหนังสืออ่านเพิ่มเติมและประสบการณ์ในชีวิตจริง และผู้วิจัยได้สอดแทรกวัฒนธรรมจีนที่เกี่ยวข้องในแต่ละบท ทำให้นักศึกษาเกิดความเพลิดเพลินในการอ่านและสนใจเนื้อหาสาระที่นำเสนอมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 :15) ได้กล่าวถึงประโยชน์หลายประการของการเรียนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ได้แก่ “สามารถเพิ่มพูนความสำนึกเรื่องของวัฒนธรรมเจ้าของภาษา กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ มีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมของชนชาติอื่น พัฒนาความสามารถในการสื่อความหมายกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม สามารถปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ในสถานการณ์จริงและปลูกฝังความเข้าใจในการตีความวัฒนธรรม ค่านิยมและทัศนคติของเจ้าของภาษา”

ส่วนเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย ได้ปรากฏในตำราเรียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน ซึ่งมี เนื้อหาสั้นๆ นักศึกษาที่ได้เรียนจะรับรู้วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับเรื่องสีมาค่อนข้างน้อย แต่หนังสืออ่านเพิ่มเติมมีส่วนช่วยขยายเนื้อหาเรื่องราวต่างๆ ทั้งคำศัพท์เฉพาะ วัฒนธรรมความเชื่อที่มีอยู่ในสังคมไทย จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมไทยได้เพิ่มมากขึ้น และยังมีภาพประกอบทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่กว้างขวางขึ้น จึงสามารถส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็วขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนขึ้นมา เพื่อเสริมความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น และจากผลการวิจัย ผู้วิจัยพบว่าการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีประโยชน์ในการช่วยเสริมความรู้ทางด้านวัฒนธรรมไทยให้กับผู้เรียนชาวจีน เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมและสังคมไทยมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. การเรียนรู้เรื่องภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศและการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยถือเป็นสิ่งจำเป็นของชาวต่างชาติที่สนใจศึกษาภาษาไทย ซึ่งรวมทั้งที่เรียนอยู่ในประเทศไทยและต่างประเทศ หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* เล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ผู้สนใจ สามารถนำไปต่อยอดหรือขยายความรู้ในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีน

2. งานวิจัยเรื่อง หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง *สีในวัฒนธรรมไทย* สำหรับนักศึกษาชาวจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถเป็นแนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในเรื่องอื่น ๆ และผู้ที่สอนภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักศึกษาต่างชาติ สามารถหยิบยกหนังสืออ่านเพิ่มเติมชุดนี้ ไปใช้ในชั้นเรียนได้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา เกิดความรู้และความเข้าใจด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมเฉพาะเรื่องสี ได้ด้วยเช่นกัน

บรรณานุกรม

- Duan Yuanbing. (2015). Thai culture in color. *Journal of Yunnan socialist college*, 2(141).
- Gong Xue. (2015). *Comparison of Basic Color Words in Chinese and Thai Languages and Teaching Strategies Study of Chinese Basic Color Words to Thai Students*. M.A.(Master of Teaching Chinese to Speakers of Other Languages). Wuhan: Huazhong University of Science and Technology.,
- Lin Xiumei. (2558). ภาษา วรรณคดีไทย และการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ : การเรียนรู้และสร้างสรรค์จากสังคมไทยสู่สังคมโลก ครั้งที่ 2. การประชุมวิชาการระดับชาติ วันที่ 25-26 มิถุนายน 2558 ณ โรงแรม Swissotel te Concorde Bangkok: กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย.
- Lu Sheng. (2555). ตำราเรียนภาษาไทยระดับอุดมศึกษา เล่มที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย.
- Wang Xinyao. (2001). Color and Culture. *Journal of Jiangnan University*, 18(5), 62-64.
- Zhang Xian. (2560). การสร้างหนังสืออ่านประกอบภาษาและวัฒนธรรมไทยเรื่อง "ช้างไทย" สำหรับนักศึกษาชาวจีน. ปรินซ์นิพนธ์ (ศศ.ม. (ภาษาไทย)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2560.,
- กรมหม่อมใหม่. (2559). *สี่ธรรมชาติ : กระบวนการและมาตรฐานการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : กรมหม่อมใหม่ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.
- กองบรรณาธิการ. (2544). ต้นไม้ให้สีเขียว. *เกษตรกรรมธรรมชาติ*, 3, 18-24.
- กิตติยา กิตติมงคล. (2551). การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมวิชาภาษาไทย เรื่อง ประเพณีไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนานาชาติฮาร์วาร์ด กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ (ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.,
- โกสุม สายใจ. (2540). *สีและการใช้สี* (พิมพ์ครั้งที่ 2. ed.): กรุงเทพฯ : โครงการตำราศิลปะ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช. (2554). *สีแผ่นดิน* (พิมพ์ครั้งที่ 15.. ed.): กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า 2000.
- งามพิศ สัตย์สงวน. (2543). *หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 4.. ed.): กรุงเทพฯ : ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา ไบกาชูป. (2536). *การเขียนสื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

- เจิ่น เกิม ตู. (2552). ชุดการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับชาวเวียดนาม เรื่อง "วันสำคัญของไทย". สารนิพนธ์ (ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2552.,
- เจียง ยู. (2560). หนังสืออ่านเพิ่มเติมภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่อง "มารยาททางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวไทย" สำหรับนักศึกษาชาวจีน. ปริญญาานิพนธ์ (ศศ.ม. (ภาษาไทย)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ใจภักดิ์ อ่อนงาม. (2547). สีกับการสร้างสรรค์งานศิลปะ = *Color and art creation*. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตพระนครใต้.
- เฉลิมชัย สุวรรณวัฒนา. (2553). สีในวัฒนธรรมคติความเชื่อของไทย. In ช. ชัยนันท์ (Ed.): มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชัชพล ไชยพร. (2558). พระทรงเป็นยิ่งกว่ามหากษัตริย์ (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี.
- ชาติชาย อนุกุล. (2552). วัฒนธรรมการใช้สีในสังคมไทย. *วารสารวิชาการวไลยอลงกรณ์*, 4(2), (ก.ค.-ธ.ค. 2552), หน้า 21-34.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2538). เทคนิคและตัวอย่างการเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านและหนังสืออ่านเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : มิติใหม่.
- ทัศนีย์ ไรจนไพบูลย์. (2536). อาหารสวยด้วยสีธรรมชาติ. *ฉลาดบริโภค ปีที่ 18*, ฉบับที่ 3 (ก.ย.-ธ.ค. 2536), หน้า 40-49.
- ทิพย์สุดา นัยทรัพย์. (2535). ภาษากับวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ กรมการฝึกหัดครู.
- เทพี จรัสจรวงเกียรติ. (2559). พิธีกรรมภาษา วรรณกรรม วัฒนธรรม และการสื่อสาร ครั้งที่ 2 : บทความคัดสรรใน การประชุมวิชาการระดับชาติ ระหว่างวันที่ 5-6 มิถุนายน 2557 ณ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
- ธีระชัย ปุณณโชติ. (2532). การสร้างผลงานทางวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวลทิพย์ เพิ่มเกษร. (2547). การสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยแก่ชาวต่างประเทศ. *วรรณวิทัศน์ ปีที่ 4*, (พ.ย. 2547), หน้า 268-278.

- นิติรัตน์ บุญเรือง. (2559). *แบบเรียนภาษาไทยเชิงวัฒนธรรมเรื่อง"บัว" สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ*. สารนิพนธ์ (ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2559.,
- บันลือ พุกษะวัน. (2536). *วรรณกรรมกับเด็ก* (พิมพ์ครั้งที่ 4.. ed.): กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2550). *วัฒนธรรมทางภาษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3, ฉบับปรับปรุงเพิ่มเติม.. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2556). *วิจัยการเรียนรู้การสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีชา ช้างขวัญยืน. (2560). *มโนทัศน์วัฒนธรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปฤณ อัครผลพานิช. (2557). *คู่มือบวชพระ* (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): กรุงเทพฯ : อมรินทร์ธรรมะ.
- พรทิวี พึ่งรัมย์. (2551). *สีและการเห็นสี = Color and color vision* (พิมพ์ครั้งที่ 1.. ed.): กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ ไชยรัตน์. (2544). *คำเรียกสี:สะท้อนวัฒนธรรมและลักษณะนิสัยของคนไทย. จุลสารลายไทย*.
- พรพรรณ รัชตประภาญจน์. (2545). *ความเชื่อเรื่องสีในสังคมไทย*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรวิไล คาร์. (2558). *"สีไทยโทน"เสน่ห์ไทยเพิ่มมูลค่าธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์บันดาลไทย กระทรวงวัฒนธรรม.
- พวงผกา คุโรวาท. (2540). *คู่มือประวัติเครื่องแต่งกาย* (พิมพ์ครั้งที่ 5, [ฉบับปรับปรุงแก้ไขและเพิ่มเติม]. ed.): กรุงเทพฯ : รวมสาส์น 1977.
- พูนพิศมัย ดิสกุล. (2545). *ประเพณีพิธีไทย*. กรุงเทพฯ : บรรกิต 1991.
- ปัญญาพร นิตยะประภา. (2534). *การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- มะลิฉัตร เอื้ออนันท์. (2538). *จิตวิทยาในการใช้สีเพื่ออิทธิพลการ. วารสารศิลปกรรมศาสตร์ ปีที่ 3, ฉบับที่ 2(6) (ก.ค.-ธ.ค. 2538), หน้า 51-54.*
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2558). *ภาษีศ คำพังเพย สำนวนไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน* (พิมพ์ครั้งที่ 16, (แก้ไขเพิ่มเติม). ed.): กรุงเทพฯ : สำนักงานราชบัณฑิตยสถาน.

ลักษณะ ศกุนะสิงห์. (2556). *ความเชื่อและประเพณี : เกิด แต่งงาน ตาย*. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.

ว. อำพรธณ. (2560). *10 ทศวรรษธงชาติไทย : (พ.ศ. 2460-พ.ศ. 2560)*. กรุงเทพฯ : แสงดาว.

วราคม ที่สุกะ. (2544). *สังคมและวัฒนธรรมไทย = Thai society and culture*: กรุงเทพฯ : พัฒนา
ศึกษา.

วิบูลย์ ลิ้มสุวรรณ. (2535). *สี่ไทย ภูมิปัญญาของช่างไทยในอดีต*. สารคดี, 8(94), 168-176.

ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. (2522). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก.

ศูนย์พัฒนาหนังสือ. (2545). *สำนวนไทย*. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.

สมพร จารุณภู. (2534). *การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรม
วิชาการ.

สิริจิตต์ เดชอมรชัย. (2556). *การสอนภาษาฝรั่งเศสในฐานะภาษาต่างประเทศ : แนวคิดและวิธีการ*.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุกัญญา อุดมโภชนี. (2553). *การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง
ประเพณีไทยในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
รัตนโกสินทร์สมโภชบางเขน กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ (กศ.ม. (การมัธยมศึกษา)) --
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2553.,

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
มัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสฐียร โกเศศ. (2551). *ประเพณีเกี่ยวกับชีวิต* (พิมพ์ครั้งที่ 4.. ed.): กรุงเทพฯ : ศยาม.

อนันต์ ประภาโส. (2558). *ทฤษฎีสี่ ปทุมธานี : สิบประภา*.

อวยพร พานิช. (2550). *ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร* (พิมพ์ครั้งที่ 5.. ed.): กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉริยา วสุนันต์. (2560). *หนังสืออ่านเพิ่มเติมวรรณคดีไทยเพื่อการท่องเที่ยวเรื่องรามเกียรติ์ สำหรับ
ชาวต่างประเทศ*. ปริญญานิพนธ์ (ศศ.ม. (ภาษาไทย)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
2560.,

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สืบวัฒนธรรมไทย
สำหรับนักศึกษาชาวจีน มี 3 ท่าน ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรุณา เจริญสุข
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่ อว 8718/962

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 พฤษภาคม 2563

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

เนื่องด้วย นางสาว Ping Mao นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สโนว์แดนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สโนว์แดนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาว Ping Mao และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ 02 649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 063 817 6901

ที่ อว 8718/962

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 พฤษภาคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เนื่องด้วย นางสาว Ping Mao นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สี่ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หทัยรัตน์ ทับพร เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สี่ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาว Ping Mao และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

นิตย ๕.

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ 02 649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 063 817 6901

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 15644

ที่ อว 8718.1/963

วันที่ 7 พฤษภาคม 2563

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาว Ping Mao นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สี่ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ นิสิตขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สี่ในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป และสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ โทร. 063 817 6901

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาว Ping mao และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

แบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติม

เรื่อง สืบวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน

(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

**แบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติม
เรื่องสีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง : โปรดประเมินและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยขอความกรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความคิดเห็น" ตามความคิดเห็นของท่าน ซึ่งกำหนดเกณฑ์ตัดสินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก

คะแนน 4 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี

คะแนน 3 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีคุณภาพน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีต้องปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านรูปเล่ม					
1.1 การออกแบบปกเหมาะสม		✓			
1.2 ขนาดรูปเล่มและจำนวนหน้าเหมาะสม		✓			
1.3 ลักษณะตัวอักษรเหมาะสม ชัดเจน			✓		
2. ด้านภาพประกอบ					
2.1 การจัดวางภาพประกอบเหมาะสม		✓			
2.2 ภาพประกอบสวยงามและน่าสนใจ		✓			
2.3 ภาพประกอบช่วยส่งเสริมความเข้าใจเนื้อเรื่อง		✓			
2.4 ภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหา			✓		
3. ด้านเนื้อหา					
3.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์			✓		
3.2 มีความถูกต้องและเหมาะสม			✓		
3.3 มีความชัดเจนของการอธิบายเนื้อหา			✓		
3.4 ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน			✓		

3.5 ภาษาที่ใช้อ่านเข้าใจง่าย			✓		
3.6 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจน			✓		
3.7 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์			✓		
4. ด้านคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ					
4.1 ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมเรื่องสี่ แก่ผู้เรียน		✓			
4.2 ช่วยพัฒนาความรู้และทักษะการอ่านให้กับผู้เรียน		✓			
4.3 ช่วยให้เกิดความสนุกสนานในการอ่าน		✓			

ข้อเสนอแนะ

บทเรียนนี้ ... นี 28

ลงชื่อ ผู้เชี่ยวชาญ
()
20 / 11 / 2563

**แบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติม
เรื่องสีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง : โปรดประเมินและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยขอความกรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความคิดเห็น" ตามความคิดเห็นของท่าน ซึ่งกำหนดเกณฑ์ตัดสินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก

คะแนน 4 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี

คะแนน 3 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีคุณภาพน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีต้องปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านรูปเล่ม					
1.1 การออกแบบปกเหมาะสม		✓			
1.2 ขนาดรูปเล่มและจำนวนหน้าเหมาะสม	✓				
1.3 ลักษณะตัวอักษรเหมาะสม ชัดเจน	✓				
2. ด้านภาพประกอบ					
2.1 การจัดวางภาพประกอบเหมาะสม	✓				
2.2 ภาพประกอบสวยงามและน่าสนใจ	✓				
2.3 ภาพประกอบช่วยส่งเสริมความเข้าใจเนื้อเรื่อง	✓				
2.4 ภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหา	✓				
3. ด้านเนื้อหา					
3.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
3.2 มีความถูกต้องและเหมาะสม	✓				
3.3 มีความชัดเจนของการอธิบายเนื้อหา		✓			
3.4 ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน		✓			

3.5 ภาษาที่ใช้อ่านเข้าใจง่าย		✓			
3.6 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจน		✓			
3.7 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	✓				
4. ด้านคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ					
4.1 ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมเรื่องสี แก่ผู้เรียน	✓				
4.2 ช่วยพัฒนาความรู้และทักษะการอ่านให้กับผู้เรียน	✓				
4.3 ช่วยให้เกิดความสนุกสนานในการอ่าน		✓			

ข้อเสนอแนะ

- ภาพรวมของหนังสือดีมาก แต่มีข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้นดังนี้
- ปกหนังสือ ควรขยายภาพประกอบให้มีความใหญ่ขึ้น และเลือกภาพประกอบที่มีสีสันสดใสจะดีกว่า
 - แบบฝึกหัด หน้า 47 ควรเลือกคำที่จะมาเขียนและแปลเป็นภาษาถิ่นให้เกี่ยวข้องกับตัวและเครื่องแต่งกาย จะดีกว่า
 - จะวางเรื่องกรมเรียนสะกดคำ
 ลงชื่อ นางสาว ทิพย์ ผู้เชี่ยวชาญ
 เช่น หน้า 66-100 "ต้องเขียน "จง" (พศ.ดร.นภัสวดี กับพร.)
 หน้า 70, 102, 120, 135
 "เสริม" ต้องเขียน "เสริม"

**แบบประเมินคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติม
เรื่องสีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

คำชี้แจง : โปรดประเมินและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องสีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน โดยขอความกรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ระดับความคิดเห็น" ตามความคิดเห็นของท่าน ซึ่งกำหนดเกณฑ์ตัดสินเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก

คะแนน 4 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี

คะแนน 3 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีคุณภาพน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีต้องปรับปรุง

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านรูปเล่ม					
1.1 การออกแบบปกเหมาะสม		✓			
1.2 ขนาดรูปเล่มและจำนวนหน้าเหมาะสม		✓			
1.3 ลักษณะตัวอักษรเหมาะสม ชัดเจน		✓			
2. ด้านภาพประกอบ					
2.1 การจัดวางภาพประกอบเหมาะสม			✓		
2.2 ภาพประกอบสวยงามและน่าสนใจ		✓			
2.3 ภาพประกอบช่วยส่งเสริมความเข้าใจเนื้อเรื่อง	✓				
2.4 ภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหา		✓			
3. ด้านเนื้อหา					
3.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์		✓			
3.2 มีความถูกต้องและเหมาะสม	✓				
3.3 มีความชัดเจนของการอธิบายเนื้อหา		✓			
3.4 ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	✓				

3.5 ภาษาที่ใช้อ่านเข้าใจง่าย		✓			
3.6 ภาษาที่ใช้สื่อความหมายได้ชัดเจน		✓			
3.7 แบบทดสอบสอดคล้องกับวัตถุประสงค์		✓			
4. ด้านคุณค่าประโยชน์ที่ได้รับ					
4.1 ให้ความรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมเรื่องสี่ แก่ผู้เรียน		✓			
4.2 ช่วยพัฒนาความรู้และทักษะการอ่านให้กับผู้เรียน	✓				
4.3 ช่วยให้เกิดความสนุกสนานในการอ่าน		✓			

ข้อเสนอแนะ

* ต้องระวังให้มากเรื่องกรร=กดทับผล *

- ตรวจสอบเฉลย ในข้อสอบก่อนเริ่มให้ได้ว่าเฉลยถูกหรือไม่ ภาวลาอ้งดอยในเล่ม
- ตรวจสอบ กรรวันบรรดคำ กรรตัดคำ ให้ชัดเจน จงทำให้อ่านเร็วในวงขึ้น

ลงชื่อ อรอน อีสาน ผู้เชี่ยวชาญ
(สส.ดร.อรอน ตรีสุภัท)

_____/_____/_____

ภาคผนวก ค
หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สืบวัฒนธรรมไทย
สำหรับนักศึกษาชาวจีน

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สีในวัฒนธรรมไทย
สำหรับนักศึกษาชาวจีน

คำนำ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น ต้องเรียนควบคู่กับวัฒนธรรมไปด้วยและการอ่านเป็นทักษะสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สีในวัฒนธรรมไทย สำหรับนักศึกษาชาวจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสีในวัฒนธรรมไทยให้กับนักศึกษาชาวจีน ผู้อ่านจะได้เข้าใจวัฒนธรรมไทยและสังคมไทยมากยิ่งขึ้น และปฏิบัติตัวได้ถูกต้องในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย และขณะเดียวกัน การอ่านหนังสือเล่มนี้ยังจะช่วยให้นักศึกษาชาวจีนพัฒนาทักษะการอ่านอีกด้วย

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้ ประกอบด้วยบทเรียนจำนวน 8 บท ดังนี้

บทที่ 1 สีกับอาหาร

บทที่ 2 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 1

บทที่ 3 สีกับเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 2

บทที่ 4 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1

บทที่ 5 สีกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2

บทที่ 6 สีในประเพณีไทย

บทที่ 7 สีกับสำนวน

บทที่ 8 คำเรียกสี

แต่ละบทประกอบด้วยบทอ่าน ภาพประกอบ คำศัพท์ แบบฝึกหัด แบบทดสอบท้ายบท และบทอ่านเสริม หลังจากอ่านจบบทที่ 8 แล้วจะมีแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของผู้อ่าน หวังว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน และจะทำให้ผู้อ่านได้เกิดความสุขสนทนและความสนใจในการอ่าน

บทที่๑๑

สีกับอาหาร

อาหารไทย ไม่ว่าจะเป็นอาหารคาวหรืออาหารหวาน ถ้าเพิ่มให้มีสีสันหลากหลาย เห็นแล้วรู้สึกน่ารับประทานมากยิ่งขึ้น สีที่ใช้ในการปรุงแต่งสีอาหารจะเป็นสีที่ได้มาจากธรรมชาติ ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ มีพืชนานาพันธุ์ที่เป็นอาหารและมีพืชหลายชนิดให้สีธรรมชาติสำหรับปรุงแต่งสีอาหาร การใช้สีธรรมชาติจากพืชเพื่อเพิ่มสีสันและเพิ่มกลิ่นให้อาหาร แสดงให้เห็นถึง**ภูมิปัญญา**ของคนไทย สะท้อนให้เห็นว่า**บรรพบุรุษ**ไทยรู้จักนำสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติที่อยู่รอบตัวมาใช้ประโยชน์ ภูมิปัญญาด้านการใช้สีธรรมชาติที่บรรพบุรุษไทยได้**สั่งสม**มาจากการเรียนรู้ ทดลองพัฒนาจากธรรมชาติ สร้างสรรค์ขึ้นและสืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่อง คนไทยรู้จักการใช้สีผสมอาหารให้มีสีสันสวยงามน่ากิน ในสมัยก่อนยังไม่มี**สังเคราะห์**สีด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้กันอย่าง**แพร่หลาย**ในปัจจุบัน สีที่ใช้ผสมอาหารไทย ไม่ว่าจะเป็นอาหารคาวหรืออาหารหวาน ล้วนได้มาจากธรรมชาติทั้งสิ้น สีธรรมชาติ ส่วนใหญ่จะเป็นสีที่ได้มาจากพืช

หมวดสีเหลือง

1. ขมิ้นชัน

ชื่อภาษาไทย : ขมิ้นชัน

ชื่อภาษาจีน : 姜黄

2. ขมิ้นอ้อย

ชื่อภาษาไทย : ขมิ้นอ้อย

ชื่อภาษาจีน : 莪术

ขมิ้นมีลักษณะคล้ายกับขิง เป็นพืชในวงศ์ขิง และเป็นพืชที่ชอบขึ้นในพื้นที่ชุ่มชื้นและแดดรำไร มีมากในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และพื้นที่บางส่วนของประเทศจีน เช่น ยูนนาน กวางสี ฮกเกี้ยน ไต้หวัน

ขมิ้นอ้อยกับขมิ้นชันมีความแตกต่างเล็กน้อย ขมิ้นอ้อยมีเหง้าขนาดใหญ่กว่า เนื้อในสีเหลืองอ่อนกว่า เหง้ามักไหลพันผิวดิน กลิ่นฉุนน้อยกว่า

การสกัดสีจากขมิ้น จะใช้เหง้าของขมิ้น โดยนำเหง้าขมิ้นล้างให้สะอาดแล้ว ปอกเปลือก บดให้ละเอียดและเติมน้ำพอประมาณ แล้วจึงคั้นและกรองเอากากออกจนเหลือน้ำขมิ้นสีเหลืองเข้ม และสามารถนำไปปรุงแต่งสีอาหาร

อาหารที่ใช้ขมิ้นแต่งสีเหลือง ส่วนมากจะเป็นอาหารคาว โดยเฉพาะอาหารใน จังหวัดทางภาคใต้ เช่น แกงเหลือง ส่วนภาคอื่นๆ จะใช้แต่งสีเหลืองในแกงกะหรี่ ข้าว หมกไก่ ไก่ย่าง ผักดองและแต่งสีข้าวเหนียว นอกจากนี้ ยังใช้แต่งสีเนยด้วย

3. ข้าวหมกไก่

4. ข้าวเหนียว 5 สี

5. แกงเหลือง

6. ต้นตาล

ชื่อภาษาไทย : ตาล

ชื่อภาษาจีน : 糖棕

ส่วนที่ใช้สกัดสีคือผลแก่สุกของลูกตาล ปอกเปลือกผลลูกตาลออกจะเห็น เส้นใยสีเหลือง**หุ้มเมล็ด**อยู่ ใช้มีดควั่นเนื้อที่เป็นสีเหลืองออกแล้วเทลงในถุงผ้า ผูกปากให้แน่นและใช้ของหนักๆ ทบให้น้ำ**ซึม**ออกจากถุงผ้าจนน้ำแห้ง จึงได้เนื้อลูกตาลสี เหลือง เพื่อนำไปใช้ทำขนมตาลและแต่งสีเหลือง

อาหารที่ใช้ผลตาลแต่งสีเหลืองจะเป็นอาหารหวาน เช่น ขนมขี้หนู ขนมตาล บัวลอยและใช้แต่งสีไอศกรีมด้วย

7. ขนมขี้หนู

8. บัวลอย

9. ขนมตาล

เกร็ดความรู้

ต้นตาลเป็นพืชที่มีมากในแถบประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ประเทศไทย ประเทศลาว ประเทศกัมพูชา ประเทศเมียนมา ในประเทศไทย จังหวัด เพชรบุรีเป็นหนึ่งในจังหวัดที่มีต้นตาลมากที่สุด เพราะฉะนั้น ต้นตาลจึงกลายเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด เพชรบุรีคู่กับเขาวัง และได้ปรากฏในตราและธงประจำ จังหวัดเพชรบุรีจนถึงปัจจุบันนี้

ตราจังหวัดเพชรบุรี

พืชที่ใช้แต่งอาหารให้มีสีเหลืองนั้น นอกจากได้มาจากขมิ้นและตาลแล้ว ยังสามารถสกัดจากคำฝอย(红花) โดยใช้กลีบในการทำสี หนุ่ฝั่วนั้น(藏红花) โดยใช้ปลายเกสรตัวเมียแห้งในการทำสี ฟักทอง(南瓜) โดยใช้ผลในการทำสี และพุทจีน(梔子) ส่วนที่ใช้ในการทำสีคือผลแก่

หมวดสีเขียว

ชื่อภาษาไทย : เตยหอม

ชื่อภาษาจีน : 香兰叶

เตยหอมเป็นพืชที่ขึ้นอยู่ในพื้นที่เขตร้อน ประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นิยมนำสีและกลิ่นของเตยหอมใช้ทำ

10. ใบเตย ขนมหวาน

ส่วนที่นำมาใช้ทำสีคือใบสด ล้างใบให้สะอาด หั่นให้เป็นชิ้นเล็กๆ บดหรือโขลกให้ละเอียด และเติมน้ำเล็กน้อย ใช้ผ้าขาวบางกรองเหลือแต่น้ำสีเขียวที่มีกลิ่นหอม เพื่อที่จะนำไปใช้แต่งสีและกลิ่นของอาหารหวาน เช่น ลอดช่อง ขนมหั่น ขนมเปียก ปูน กวนกะทิ สลิม ขนมใบเตย นอกจากแต่งสีขนมหวานแล้ว ยังสามารถทำเป็นเครื่องดื่มได้ เช่น น้ำใบเตย

11. ลอดช่อง

12. น้ำใบเตย

13. ขนมใบเตย

14. ขนมชั้น

ขนมชั้นเป็นขนมไทยโบราณที่ใช้ในงานพิธีมงคล โดยคนไทยมีความเชื่อว่า จะต้องหยอดขนมให้ได้ 9 ชั้น จึงจะเป็นสิริมงคลเจริญก้าวหน้า

ชื่อภาษาไทย : ย่านาง

ชื่อภาษาอังกฤษ : Tiliacora triandra

15. ย่านาง

ย่านางเป็นพืชที่ขึ้นในประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะประเทศไทย กับประเทศลาว ส่วนที่ใช้สกัดคือใบสด ล้างใบสดให้สะอาด โขลกให้ละเอียดและเติมน้ำเล็กน้อย แล้วกรองผ่านผ้าขาวบาง จะได้น้ำสีเขียว เพื่อแต่งสีและกลั่นอาหาร

อาหารที่ใช้ใบย่านาง จะเป็นอาหารคาว นอกจากช่วยแต่งอาหารให้เป็นสีเขียว เข้มแล้ว ยังช่วยให้น้ำแกงข้นอีกด้วย เช่น ต้มเปรอะหน่อไม้

16. ต้มเปรอะ

หมวดสีแดง

17. กระเจี๊ยบ

ชื่อภาษาไทย : กระเจี๊ยบ

ชื่อภาษาจีน : 玫瑰茄

กระเจี๊ยบเป็นพืชที่นิยมปลูกในเขตร้อน ส่วนที่นำมาสกัดสีคือกลีบเลี้ยงที่แห้งแล้ว นำกลีบเลี้ยงแห้งล้างให้สะอาดแล้วต้มกับน้ำร้อน จะได้น้ำกระเจี๊ยบสีแดงเข้ม รสเปรี้ยว กระเจี๊ยบนิยมใช้แต่งสีของน้ำหวาน ไวน์ นอกจากนี้ ยังสามารถนำมาทำเป็นแยมกระเจี๊ยบ กระเจี๊ยบเชื่อมได้

18. พิกข้าว

ชื่อภาษาไทย : พิกข้าว

ชื่อภาษาจีน : 木鳖果

พิกข้าวเป็นพืชที่มีถิ่นกำเนิดที่ประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ประเทศไทย ลาว กัมพูชา เวียดนาม นอกจากนี้ ที่ประเทศจีนตอนใต้ เช่น กวางตุ้ง กวางสีก็มีพิกข้าว ส่วนที่สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตสีผสมอาหารได้คือน้ำและเยื่อหุ้มเมล็ดพิกข้าว นำพิกข้าวล้างให้สะอาด หั่นผลพิกข้าว ปอกเปลือกและเอาเมล็ดออกโดยเก็บส่วนที่เป็นเนื้อและเยื่อหุ้มเมล็ดไว้ อบแห้งแล้วบดให้ละเอียด หลังจากนั้นเติมน้ำเข้าไปและกรองเอาส่วนเยื่อทิ้งไป จึงได้น้ำสีส้มแดงเพื่อใช้ในการตกแต่งอาหาร เช่น ตกแต่งข้าวเหนียว ทำวุ้นให้มีสีส้มแดง

ชื่อภาษาไทย : บีตรูต (ผักกาดแดง)

ชื่อภาษาจีน : 甜菜头

19. บีตรูต

บีตรูตสามารถนำไปใช้แต่งสีอาหารคาวและอาหารหวาน ส่วนที่ใช้คือ หัว นำหัวบีตรูตล้างให้สะอาดแล้วหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ปั่นหรือตำให้ละเอียด กรองด้วยผ้าขาวบาง จึงได้น้ำสีแดง เพื่อนำไปแต่งสีอาหาร เช่น ขนมบัวลอย ทับทิมกรอบ

ชื่อภาษาไทย : ข้าวแดงเมืองจีน (อั้งค์กั)

ชื่อภาษาจีน : 红曲米

20. ข้าวแดงเมืองจีน

ส่วนที่ใช้ทำสีของข้าวแดงเมืองจีนคือ เมล็ดของข้าวแดง บดให้ละเอียดแล้วผสมกับอาหารที่จะแต่งสีแดง คนไทยเชื้อสายจีนใช้ข้าวแดงทำเต้าหู้ยี้ชนิดแดงเป็นจำนวนมาก บางคนใช้ในการทำหมูแดงอีกด้วย

21. เต้าหู้ยี้

หมวดสีม่วง

22. ดอกอัญชัน

ชื่อภาษาไทย : ดอกอัญชัน

ชื่อภาษาจีน : 蝶豆花

ดอกอัญชันเป็นพืชที่ปลูกในเขตร้อน ส่วนที่ใช้ทำสีธรรมชาติคือ ดอก โดยนำกลีบดอกอัญชันตำให้ละเอียดและเติมน้ำเล็กน้อย แล้วกรองด้วยผ้าขาวบาง จึงได้น้ำสีน้ำเงินออกม่วงๆ ดอกอัญชันคนไทยนิยมใช้แต่งขนมหวานและเครื่องดื่ม เช่น ขนมเรไร ขนมขี้หนู ขนมชั้น ซ่าหริ่ม ขนมช่อม่วง นอกจากนี้ คนไทยยังนิยมทำเป็นน้ำอัญชัน

23. ขนมช่อม่วง

24. น้ำอัญชัน

25. ข้าวเหนียวดำ

ชื่อภาษาไทย : ข้าวเหนียวดำ

ชื่อภาษาจีน : 黑糯米

คนไทยนิยมนำข้าวเหนียวดำแต่งสีขนมหวาน โดยนำเมล็ดข้าวเหนียวดำมาต้มจนได้น้ำสีม่วงดำ แล้วผสมกับแป้งที่จะทำขนม ขนมที่ใช้ข้าวเหนียวดำแต่งสี เช่น แป้งจี่ ถั่วแปบ

 หมวดสีดำ

ชื่อภาษาไทย : มะพร้าว

ชื่อภาษาจีน : 椰子

26. มะพร้าว

ต้นมะพร้าวเป็นพืชที่ขึ้นในเขตร้อน และดินที่เหมาะสมกับการปลูกต้นมะพร้าวคือดินตามเกาะต่างๆที่ติดทะเล หรือดินใกล้แม่น้ำ ประเทศไทยมีแม่น้ำสำคัญคือแม่น้ำเจ้าพระยาและยังมีแม่น้ำย่อยอีกหลายสาย มีเกาะใหญ่เกาะเล็กเป็นจำนวนมาก ประเทศไทยจึงมีมะพร้าวมากมาย ส่วนที่จะใช้ทำให้ได้สีดำคือกากมะพร้าว โดยนำกากมะพร้าวมาเผาจนเป็นถ่านแดงแล้วรืบน้ำดับ จะได้ถ่านสีดำ บดให้ละเอียดและเติมน้ำ สุดท้ายใช้ผ้าขาวบางกรองจึงได้น้ำสีดำ เพื่อใช้ผสมอาหาร เช่น ขนมเปียกปูน

27. ขนมเปียกปูน

ชื่อภาษาไทย : ดอกดิน

ชื่อภาษาจีน : 野菰

วิธีใช้ดอกดินแต่งสีอาหารหวาน คือ นำดอกดินมาสับรวมกับแป้งข้าวเหนียว แป้งข้าวเจ้า และกะทิ เพื่อใช้แต่งสีดำในขนมบางชนิด เช่น ขนมดอกดิน

28. ดอกดิน

คำศัพท์บทที่ ๑

น. หมายถึง คำนาม 名词
 ก. หมายถึง คำกริยา 动词
 ว. หมายถึง วิเศษณ์ 副词

คำศัพท์	คำอธิบายภาษาไทย	คำอธิบายภาษาจีน
พันธุ์	น. พวกพืช เชื้อสาย	品种, 物种
ภูมิปัญญา	น. พื้นความรู้ความสามารถ	智慧
บรรพบุรุษ	น. ผู้เป็นต้นวงศ์ตระกูลซึ่งมีผู้สืบสายโลหิตมา บุคคลที่นับตั้งแต่ปู่ย่าตายายขึ้นไป	祖先
สั่งสม	ก. รวบรวมให้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ	积累
สังเคราะห์	ว. ที่สร้างขึ้นโดยกรรมวิธีทางเคมี	合成
แพร่หลาย	ก. กระจายออกไปให้มาก ทั่วถึง	普及, 普遍
วงศ์	น. เชื้อสาย เหล่ากอ ตระกูล	宗族, 科
รำไร	ว. เล็กน้อย	稀少
เหง้า	น. ลำต้นที่อยู่ใต้ดินของพืชบางชนิด	根
ฉุน	ว. แรง กล้า (ใช้แก่กลิ่นและรส)	浓烈, 浓郁
สกัด	ก. แคะหรือแยกเอาออกมา	分离
คั้น	ก. บีบขยำโดยแรงเพื่อให้ของเหลวที่มีอยู่ออกมา	榨, 挤
กาก	น. สิ่งที่เหลือเมื่อคั้นหรือคัดเอาส่วนดีออกแล้ว	残渣
หุ้ม	ก. สิ่งหนึ่งโอบคลุมอีกสิ่งหนึ่ง	包裹
เมล็ด	น. ส่วนภายในของผลไม้ที่เพาะเป็นต้นขึ้น	种子

ซึม	ก.น้ำไหลไปตามรูเล็กๆ อย่างช้าๆ	渗透
กลีบ	น. ส่วนของดอกไม้ที่เรียงชิดกันหรือซ้อนกัน	花瓣
เกสร	น. ส่วนในสุดของกลีบ เป็นส่วนสืบพันธุ์ของดอกไม้	花蕊
โขลก	ก.ตำให้เข้ากัน หรือให้เหนียว	春碎, 捣烂
กรอง	ก. ใช้เครื่องกรองมีผ้าเป็นต้น คัดเอาผงหรือกากออกจากน้ำหรือสิ่งที่เป็นน้ำ	过滤
แยม	น. อาหารทำโดยการเคี่ยวผลไม้กับน้ำตาลจนข้น	酱
เชื่อม	ก. ทำของหวานอย่างหนึ่ง	蜜饯
ถิ่นกำเนิด	น. สถานที่เกิด, มีขึ้น	发源地
กาบ	น. เปลือกหุ้มชั้นนอกของผล ช่อดอก หรือลำต้นของต้นไม้บางชนิด ลอกออกได้	(植物)外壳

แบบฝึกหัด

อ่านบทอ่านแล้วตอบคำถามดังต่อไปนี้

1. สัตว์ชนิดใดได้จากวัตถุบะไร

2. พี่แต่ละชนิดจะใช้ส่วนที่ต่างกันในการสกัดสี ในบทอ่านได้กล่าวถึงส่วนใดบ้าง

3. ทำไมขนมชั้นจึงเป็นขนมมงคล

4. ในการสกัดสีจากขมิ้นนั้น มีขั้นตอนอะไรบ้าง

5. ต้นตาลปรากฏในตราของจังหวัดใด

แบบทดสอบระหว่างเรียนบทที่ ๑

ให้นักบาท (x) ข้อที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

1. สีสรรชาติในการตกแต่งอาหาร ส่วนใหญ่ได้จากอะไร

- ก. พืช
- ข. สัตว์
- ค. เชื้อรา
- ง. แร่ธาตุ

2. ส่วนใดของขมิ้นใช้ในการสกัดสี

- ก. กาบ
- ข. เหง้า
- ค. เปลือก
- ง. เมล็ด

3. สีเหลืองในแกงกะหรี่ มาจากพืชชนิดใด

- ก. ย่านาง
- ข. อัญชัน
- ค. ขมิ้น
- ง. ตาล

4. พืชใดไม่สามารถสกัดสีเหลือง

- ก. พุดจีน
- ข. หญ้าฝรั่น
- ค. คำฝอย
- ง. กระเจียว

5. ขนมหิดเป็นขนมมงคล

- ก. ขนมหั้
- ข. ขนมหู้
- ค. ขนมหู้
- ง. หู้

6. ะเจียบใช้สวณดสกัต

- ก. สก
- ข. สก
- ค. สก
- ง. สก

7. น้ำตามรูปนี้ คือน้ำอะไร

- ก. น้ำระเจียบ
- ข. น้ำบะเตย
- ค. น้ำอัญ
- ง. น้ำกัฮวย

8. คนไทยนิยมนำกบมะพร้าวทำสิด

- ก. สิด
- ข. สิด
- ค. สิด
- ง. สิด

9. ข้าวใดเป็นพืชที่ใช้ผสมสีเด้าหู้

- ก. ะเจียบ
- ข. พักข้าว
- ค. ข้าวเหนียวดำ
- ง. ข้าวแดงเมืองจีน

10. สีอาหารรูปนี้ มาจากพืชชนิดใด

ก. หญ้าฝรั่ง

ข. ตาล

ค. ย่านาง

ง. อัญชัน

บทอ่านเสริม

ข้าวเหนียว 5 สีของจีน

ในวัฒนธรรมจีน บางพื้นที่มีวัฒนธรรมการกินข้าวเหนียวแต่งสี เช่นเขตปกครองตนเองกวางสีจ้วงที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศจีนกับมณฑลยูนนานที่ตั้งอยู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีน มีชนกลุ่มน้อยหลายชนเผ่าอาศัยอยู่ทั้งสองมณฑลนี้ ชาวจ้วงเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีอยู่ในมณฑลกวางสีกับมณฑลยูนนาน มีประชากรมากที่สุดในบรรดาชนกลุ่มน้อยของจีน ชาวจ้วงมีวัฒนธรรมในการกินข้าวเหนียวแต่งสี แต่จะนิยมกินในเทศกาลพิเศษ เช่น เทศกาลขับร้องลำนำเพลงของชาวจ้วง หรือในภาษาจีน คือ ชันเยว่ซัน (三月三) แปลตามตัวหนังสือภาษาจีนก็คือ “วันที่สาม เดือนสาม” ตามปฏิทินจันทรคติจีน เทศกาลเซ็งเม้ง เทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง เมื่อถึงเทศกาลเหล่านี้ ชาวจ้วงทุกบ้านเรือนจะนิยมทำข้าวเหนียว 5 สี ประกอบด้วย สีดำ สีแดง สีเหลือง สีขาว สีม่วง การทำข้าวเหนียว 5 สีนั้น นอกจากรับประทานเองแล้ว ยังใช้เลี้ยงแขกและเซ่นไหว้บรรพบุรุษ เชื่อกันว่าการกินข้าวเหนียว 5 สี จะทำให้มีสิริมงคลโชคดีสมดังปรารถนาและรักษาสุขภาพให้แข็งแรง การย้อมสีข้าวเหนียวนั้น ชาวจ้วงใช้พืชแตกต่างจากคนไทย ชาวจ้วงจะใช้พืชที่ขึ้นอยู่ในพื้นที่รอบตัว เช่น ใบเมเปิ้ลผสมเป็นสีแดง วัสดุเตยเรีย(wisteria)ผสมสีม่วง ฮ่วยฮวยและดอกไม้จีนผสมสีเหลือง ในการย้อมสีธรรมชาตินั้น แต่ละกลุ่มจะนำสิ่งที่มียูตามธรรมชาติที่อยู่รอบตัวมาใช้ผลิตสีต่างๆ นับว่า ชาวจ้วงมีภูมิปัญญาน่าสนใจในการเลือกใช้สีจากธรรมชาติเหล่านี้

บรรณานุกรม

- กองบรรณาธิการ. (2544). 30 ต้นไม้ ให้สีผสมอาหาร. เกษตรกรรมธรรมชาติ ฉบับที่ 3, (2544), หน้า 14-17.
- ทัศนีย์ ใจจนโพบูลย์. (2536). อาหารสวยด้วยสีธรรมชาติ. ฉลาดบริโภค ปีที่ 18, ฉบับที่ 3 (ก.ย.-ธ.ค. 2536), หน้า 40-49.
- ประไพภัทร คลังทรัพย์. (2536). สมุนไพรที่ใช้แต่งสีอาหาร. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. ปีที่ 8, ฉบับที่ 3(ก.ย.-ธ.ค. 2536), หน้า 72-76.
- พินิจ จันทร. (2553). เคล็ดลับ(ไม่)ลับการทำและใช้สีผสมอาหาร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เมธาวินี.

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	รูปภาพ	ที่มาของรูปภาพ
ภาพประกอบที่ 1	ขมิ้นชัน	https://www.sanook.com/health/8537/ สืบค้นเมื่อวันที่ 19 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 2	ขมิ้นอ้อย	http://www.thaicrudedrug.com/main.php?action=viewpage&pid=151 สืบค้นเมื่อวันที่ 19 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 3	ข้าวหมกไก่	รูปภาพถ่ายโดยผู้วิจัย วันที่ 19 มี.ค. 2562 ณ ฟอรัญทาวน์
ภาพประกอบที่ 4	ข้าวเหนียว 5 สี	รูปภาพถ่ายโดยผู้วิจัย วันที่ 19 มี.ค. 2562 ณ ตลาดรถไฟรัชดา
ภาพประกอบที่ 5	แกงเห็ด	https://sites.google.com/site/kunthidasri0_2_4_/xahar-phakhti/kaeng-heluxng-pla สืบค้นเมื่อวันที่ 19 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 6	ต้นตาล	https://puechkaset.com/ตาลโตนด สืบค้นเมื่อวันที่ 19 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 7	ขนมขี้หนู	http://patampatan.com/ขนมขี้หนูลูกตาล สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 8	บัวลอย	https://www.youtube.com/watch?v=QZs_rihVMUg สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 9	ขนมตาล	https://www.baantip.com/2016/11/10/ขนมตาลโรยมะพร้าวอัมพวา/ สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 10	ใบเตย	https://th.wikipedia.org/wiki/เตยหอม#/ สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 11	ลอดช่อง	รูปภาพถ่ายโดยผู้วิจัย วันที่ 19 มี.ค. 2562 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ภาพประกอบที่ 12	น้ำใบเตย	https://cooking.kapook.com/view214322.html สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 13	ขนมใบเตย	รูปภาพถ่ายโดยผู้วิจัย วันที่ 1 ก.ย. 2562 ณ ไอคอนสยาม
ภาพประกอบที่ 14	ขนมขี้มัน	https://www.youtube.com/watch?v=4ZfTX_vell สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 15	ย่านาง	https://th.wikipedia.org/wiki/ย่านาง สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 16	ต้มเปรอะ	https://www.youtube.com/watch?v=ExleliX_a2A สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 17	กระเจียว	https://th.wikipedia.org/wiki/กระเจียวเปรี้ยว สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 18	ผักข้าว	https://th.wikipedia.org/wiki/ผักข้าว สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 19	บัตูต	https://th.wikipedia.org/wiki/บัตูต สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 20	ข้าวแดงเมืองจีน	https://en.wikipedia.org/wiki/Red_yeast_rice สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 21	เต้าหู้	https://puechkaset.com/เต้าหู้/ สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562

ภาพประกอบที่ 22	ดอกอัญชัน	https://treatthai.com/ดอกอัญชัน/ สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 23	ขนมขอม่วง	รูปภาพถ่ายโดยผู้วิจัย วันที่ 1 ก.ย. 2562 ณ ไคคอนสยาม
ภาพประกอบที่ 24	น้ำอัญชัน	รูปภาพถ่ายโดยผู้วิจัย วันที่ 1 ก.ย. 2562 ณ ไคคอนสยาม
ภาพประกอบที่ 25	ข้าวเหนียวดำ	https://food.ltn.com.tw/article/7371/2 สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 26	มะพร้าว	https://kknews.cc/zh-hk/food/4vxjpl3.html สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 27	ขนมเปียกปูน	รูปภาพถ่ายโดยผู้วิจัย วันที่ 11 ต.ค. 2562 ณ พระราม 9
ภาพประกอบที่ 28	ดอกดิน	https://www.baanlaesuan.com/plants/annual/136443.html สืบค้นเมื่อวันที่ 21 มี.ค. 2562

เฉลยแบบทดสอบท้ายบท

1. ก 2. ง 3. ค 4. ง 5. ก 6. ค 7. ข 8. ก 9. ง 10. ง

บทที่ ๗

สี่กั๊กสำนวน

ข้าวแดงแกงร้อน

ความหมายของคำศัพท์

ข้าวแดง	หมายถึง	เปรียบข้าวหอมมือ ซึ่งมีสีแดงคล้ำ
แกงร้อน	หมายถึง	กับข้าว แกงที่ร้อนๆอยู่

ความหมายของสำนวน

ข้าวแดงแกงร้อน	หมายถึง	บุญคุณ
----------------	---------	--------

ที่มาของสำนวน

ในสมัยก่อนยังไม่มีโรงสีข้าวที่ใช้เครื่องจักรในการสีข้าว คนทั่วไปจะกินข้าวหอมมือ เมล็ดข้าวจะมีสีเข้มๆไม่ใช่สีขาว อาจจะมีปลอกรำสีแดงติดอยู่ จึงเรียกว่าข้าวแดง หรือข้าวหอมมือ ส่วนข้าวขาวนั้น คือข้าวที่ขัดจนเป็นเมล็ดข้าวสีขาว คนชั้นสูงที่มีฐานะดีจึงจะนิยมกินข้าวขาวกัน ส่วนแกงร้อนนั้น หมายถึงกับข้าวที่เป็นแกงและยังร้อนๆอยู่ ขณะกินพร้อมข้าว

1. ข้าวแดงแกงร้อน

สำนวนนี้ใช้สอนผู้คนให้รู้จักบุญคุณของผู้อื่น เมื่อได้กินข้าวแดงและกับข้าวของผู้ใด ผู้นั้นก็จะมีบุญคุณต่อเรา ต้องคิดถึงบุญคุณของผู้ที่อุปการะเลี้ยงดูมา

สำนวนข้าวแดงแกงร้อน แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมการกินข้าวของคนไทย ข้าวเป็นอาหารหลักที่สำคัญสำหรับคนไทย เป็นอาหารที่คนไทยกินทุกวันทุกมื้อ ผูกพันกับวิถีชีวิตของ

คนไทยเป็นอย่างมาก ขณะกินข้าวนั้น จะกินพร้อมกับกับข้าว แกงเป็น 1 ในกับข้าวหลักของคนไทย การหุงข้าวต้มแกงเป็นวัฒนธรรมอาหารการกินของคนไทย

ตัวอย่างการใช้สำนวน

พวกเราต้องสำนึกถึงบุญคุณของพ่อแม่ และพยายามตอบแทนข้าวแดงแกงร้อนของพ่อแม่ที่เลี้ยงดูเรามา

กันหม้อไม่ทันดำ

ความหมายของคำศัพท์

กันหม้อ	หมายถึง	น. ส่วนล่างของหม้อ
ไม่ทัน	หมายถึง	ว. ยังไม่ได้ตั้งตัวตั้งใจ ทำให้พลาดไป
ดำ	หมายถึง	ว. สืจากเขม่าไฟที่จับกันหม้อ

ความหมายของสำนวน

กันหม้อไม่ทันดำ	หมายถึง	สามีภรรยาอยู่กินกันไม่นานก็ทะเลาะวิวาทหรือหย่าร้างกัน
-----------------	---------	---

ที่มาของสำนวน

ในสมัยก่อน ยังไม่มีเตาแก๊สหรือหม้อไฟฟ้า ผู้คนจะใช้ฟืนเป็นเชื้อเพลิงในการหุงข้าวต้มแกงต่างๆ เพราะฉะนั้น ต้องตั้งหม้อบนเตาฟืน เวลาหุงข้าวด้วยฟืนก็จะมีควัน และเวลานาน จะกลายเป็นเขม่าสีดำที่ติดกันหม้อ สามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานกัน สร้างครอบครัวกันใหม่ๆ ยังใช้หม้อใหม่อยู่ ถ้าอยู่กินกันนานๆ หม้อใหม่ก็กลายเป็นหม้อเก่าที่ติดเขม่าดำ แต่ถ้าอยู่กินกันไม่นานก็หย่าร้างกัน หม้อหุงข้าวที่ยังใช้ไม่นานจึงไม่ทันดำ

2. กันหม้อไม่ทันดำ

สำนวนนี้สะท้อนให้เห็นถึงวิธีการหุงข้าวต้มแกงของคนไทยในสมัยก่อน คนไทยเป็นคนช่างสังเกต ได้สังเกตว่าการใช้ฟืนเป็นเชื้อเพลิง จะเกิดควัน เวลานานไปจึงกลายเป็นเขม่าเกาะตามกันหม้อ และนำเรื่องที่เกิดขึ้นมาเปรียบเทียบกับเวลาที่คู่สามีภรรยาอยู่ด้วยกัน

ตัวอย่างการใช้สำนวน

สามีภรรยาคู่นี้ อยู่กินกันกันหม้อยังไม่ทันดำก็หย่าร้างกันแล้ว

เขี้ยวๆ อย่าเจลียว่าพระอินทร์

ความหมายของคำศัพท์

เขี้ยวๆ	หมายถึง	ว. มีสีอย่างสีใบไม้สด
อย่า	หมายถึง	ว. คำประกอบกริยาบอกความห้ามหรือไม่ยอมให้ทำการต่าง ๆ
เจลีย	หมายถึง	ก. นึกะแวงขึ้นมา
ว่า	หมายถึง	ก. ใช้เป็นสันธานเชื่อมประโยค
พระอินทร์	หมายถึง	น. ชื่อเทวราชผู้เป็นใหญ่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์และชั้นจาตุมหาราช (因陀罗)

ความหมายของสำนวน

เขี้ยวๆ อย่าเจลียว่าพระอินทร์	หมายถึง	เห็นอะไรก็นึกว่าดีไปหมด
-------------------------------	---------	-------------------------

ที่มาของสำนวน

องค์อินทร์ หมายถึงพระอินทร์ เป็นเทวดาที่มีกายสีเขียวตามความเชื่อ ในพุทธศาสนา พระอินทร์มีหน้าที่ดูแล**สรวงสวรรค์** สร้างแต่**คุณงาม ความดี** และมีหน้าที่สำคัญคือ คอยดูแลและปกป้องพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น อย่าเห็นอะไรก็นึกว่าดีอย่างพระอินทร์

3. เขี้ยวๆ อย่าเจลียว่าองค์อินทร์

ในสำนวนนี้ พระอินทร์เป็นสัญลักษณ์แห่งความดี เนื่องจากพระอินทร์เป็นเทวดาองค์สำคัญในวัฒนธรรมไทย มีกายสีเขียวและสร้างแต่ความดี สำนวนนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของพระอินทร์ และความเชื่อทางศาสนาของคนไทย

ตัวอย่างการใช้สำนวน

คบเพื่อนต้องดูให้ดีๆ เห็นเขี้ยวๆอย่าเจลียว่าพระอินทร์

เกาะชายผ้าเหลือง

ความหมายของคำศัพท์

เกาะ	หมายถึง	ก. จับหรือยึดสิ่งใดไว้เพื่อยึดให้มั่นคง
ชาย	หมายถึง	น. ชายผ้า ขอบหรือริมผ้าสีเหลืองที่ใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มของพระภิกษุ
ผ้าเหลือง	หมายถึง	น. จีวร

ความหมายของสำนวน

เกาะชายผ้าเหลือง	หมายถึง	ได้บุญกุศลเมื่อลูกบวชในพุทธศาสนา
------------------	---------	----------------------------------

ที่มาของสำนวน

ผ้าเหลืองคือผ้าสีเหลืองที่พระสงฆ์**นุ่งห่ม** เรียกว่าจีวร ในวัฒนธรรมไทย คำนี้มีความหมายว่า พระสงฆ์ หรือผู้ที่บวชเป็นพระในพุทธศาสนาในสังคมไทย

ในวัฒนธรรมไทยมีความเชื่อว่าครอบครัวใดมี**บุตร**เป็นเพศชาย เมื่ออายุครบ 20 ปีขึ้นไป จะต้องบวชเป็นพระ พ่อแม่ที่ได้บวชลูกของตน ก็จะได้**อานิสงส์**บุญมาก หากตายไปในอนาคต พ่อแม่ก็จะได้รับผลบุญนำพาวิญญาณผู้ตายขึ้นไป**สถิต**บนสวรรค์ แล้วก็ถือกันว่า บวชเณรให้แม่ บวชพระให้พ่อ

4. เกาะชายผ้าเหลือง

การใช้ผ้าเหลืองแทนพระสงฆ์นั้น ยังปรากฏในสำนวน ผ้าเหลืองร้อน มีความหมายว่า พระภิกษุสามเณรอยาก**สึก** ตามที่มาของสำนวนที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นนั้น เราจะพบว่า สำนวนเกาะชายผ้าเหลือง สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อและวัฒนธรรมทางศาสนาในสังคมไทย

ตัวอย่างการใช้สำนวน

ลูกชายของบ้านนี้จะไปบวชให้พ่อแม่ได้เกาะชายผ้าเหลือง

คางเหลือง

ความหมายของคำศัพท์

คาง	หมายถึง	น. ส่วนหน้าสุดของขากรรไกร อยู่ใต้ปาก
เหลือง	หมายถึง	ว. สีส่องสีขมนี้

ความหมายของสำนวน

คางเหลือง	หมายถึง	ป่วยหรือบาดเจ็บมากจนแทบเสียชีวิต มักใช้ว่า ไม่ตายก็คางเหลือง
-----------	---------	--

ที่มาของสำนวน

สำนวนนี้เกี่ยวกับการต่อสู้และวิธีการรักษา ที่ประเทศไทย มีการต่อยมวยกัน ในสมัยก่อน เวลานั้นมวยต่อยมวย ปลายคางจะเป็นจุดสำคัญของร่างกาย ถ้าต่อยที่ปลายคางเมื่อโดน**กระทบ**อย่างรุนแรงจนได้รับบาดเจ็บ นิยมใช้ไฟลมารักษาตามตำราแพทย์แผนโบราณ โดยนำไฟลมาทาบริเวณปลายคางเพื่อ**บรรเทา**

5. คางเหลือง

อาการ ไฟลจะออกสีเหลือง การใช้ไฟลสีเหลืองมาทาตรงคาง คางจึงเป็นสีเหลือง

สำนวนคางเหลืองสะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาพื้นบ้านที่รู้จักนำสมุนไพรมาใช้บรรเทาความเจ็บปวดและรักษาโรค และไฟลก็เป็นส่วนผสมสำคัญของน้ำมันมวย ช่วยบรรเทาอาการปวดเมื่อยและ**ฟกช้ำ**

ตัวอย่างการใช้สำนวน

เมื่อเข้าเกิดอุบัติเหตุรถชนกันอย่างรุนแรง คนขับไม่ตายก็คางเหลือง

กาคาบพริก

ความหมายของคำศัพท์

กา	หมายถึง	น. ชื่อนกชนิดหนึ่ง ตัวสีดำ
คาบ	หมายถึง	ก. เอาปากจับหนีบไว้,
พริก	หมายถึง	น. ผลของไม้ล้มลุกชนิดหนึ่ง มีรสเผ็ด

ความหมายของสำนวน

กาคาบพริก	หมายถึง	สีแดงตัดกับสีดำเด่นชัด ใช้หมายถึงคนผิวดำแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีแดง
-----------	---------	--

ที่มาของสำนวน

สำนวนนี้ ใช้ผิวเนื้อสีดำของคนเปรียบกับกาตัวดำ เสื้อผ้าสีแดงเปรียบกับพริกสีแดง คนผิวดำใส่เสื้อผ้าสีแดง ใช้หมายถึงคนที่แต่งตัวไม่เป็น สวยงาม ไม่เหมาะกับสภาพตัวเอง ทำให้ดูขัดตา สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมของคนไทย สีแดงกับสีดำเป็นสีที่ไม่เข้ากัน

6. กาคาบพริก

ตัวอย่างการใช้สำนวน

เพื่อนคนนี้ตัวดำ แต่ชอบใส่เสื้อผ้าสีแดง เหมือนกาคาบพริก

ผู้ตีตีนแดง ตะแคงตีนเดิน

ความหมายของคำศัพท์

ผู้ตี	หมายถึง	น. คนที่เกิดในตระกูลดี
ตีน	หมายถึง	น. อวัยวะส่วนล่างสุดของคน
แดง	หมายถึง	ว. สีอย่างสีแดงหรือสีชาด
ตะแคง	หมายถึง	ก. เอาข้างลง
เดิน	หมายถึง	ก. ก้าวไปข้างหน้าโดยสลับเท้าเพื่อให้ร่างกายเคลื่อนที่

ความหมายของสำนวน

ผู้ตีตีนแดง ตะแคงตีนเดิน	หมายถึง	ผู้ที่ไม่ชินกับการทำงานหนักหรือไม่เคยผ่านความยากลำบาก
--------------------------	---------	---

ที่มาของสำนวน

สมัยก่อน ชาวบ้านมักจะเดินเท้าเปล่า ฝ่าเท้าจึงด้านและหยาบ แต่พวกผู้ดีซึ่งคือผู้ที่เกิดในตระกูลดี หรือผู้ชนชั้นสูง ไม่ค่อยได้ทำงานทำการ อยู่บนเรือนคอยชี้แนะสั่งให้คนรับใช้ทำโน่นทำนี่ และเวลาเดินได้สวมรองเท้า ฝ่าเท้าจึงไม่ด้านไม่หยาบ และออกสีแดงเรื่อๆ

ตัวอย่างการใช้สำนวน

7. ผู้ตีตีนแดง ตะแคงตีนเดิน

สงสัยน้องสาวเธอจะเป็นพวกผู้ตีตีนแดง ตะแคงตีนเดิน ไม่ช่วยทำงานบ้านเลย

คำศัพท์

คำศัพท์	ความหมาย	คำอธิบายภาษาจีน
รำ	น. ผงเยื่อหรือละอองเมล็ดข้าวสาร	糠
สีข้าว	ก. หมุนบดข้าวเปลือกเพื่อให้เปลือกออก	碾米
เครื่องจักร	น. กลอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นเครื่อง เพื่อใช้ในการผลิตสิ่งใดสิ่งหนึ่ง.	机器
อุปการะ	ก. ช่วยเหลือเกื้อกูล อุดหนุน	养育
วิวาท	ก. ทะเลาะ	争吵
ฟืน	น. ไม้สำหรับใช้เป็นเชื้อไฟ	柴
เชื้อเพลิง	น. สิ่งที่ทำให้เกิดการเผาไหม้	燃料
เขม่า	น. ละอองดำ ๆ ที่เกิดจากควันไฟหรือดินปืน.	烟灰, 煤灰
เกาะ	ก. อาการที่เข้าเป็นหมู่หรือกลุ่มเดียวกัน.	聚集
เจลิยว	ก. นีกระแวงขึ้นมา	怀疑, 猜疑
สรวงสวรรค์	น. พ้า	天堂
คุณ	น. ความดีที่มีประจำอยู่ในสิ่งนั้น ๆ	美德
จีวร	น. เครื่องนุ่งห่มของภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนา	袈裟
กุศล	น. บุญ	功德
นุ่งห่ม	ก. แต่งตัว	穿着
บุตร	น. ลูก	孩子
อานิสงส์	น. ผลบุญ.	善果
สถิต	ก. อยู่ ตั้งอยู่	在, 存在
สึก	ก. ลาสิกขา	还俗

บทที่ ๗ สักกับสำนวน

กระทบ	ก. โดน ปะทะ	撞击
บรรเทา	ก. ทำให้ทุเลา	缓解
ฟกช้ำ	ว. บวมช้ำ บอบช้ำ.	淤青
ตะแคง	ก. เอียงข้างลงหรือหันข้างเข้า	歪, 斜
ฝ่าเท้า	น. พื้นของเท้า	脚掌
ด้าน	ว. กระด้าง ไม่นิ่ม	硬, 粗糙
สีแดงเรื่อๆ	ว. สีแดงอ่อนๆ	浅红色

แบบฝึกหัด

เลือกสำนวนเติมในประโยคให้ถูกต้อง

เขี้ยวๆ อย่าเฉลี่ยว่าองคินทร์

ผู้ดีตื่นแดง ตะแคงตื่นเดิน

ก้นหม้อไม่ทันดำ

ข้าวแดงแกงร้อน

กาคาบพริก

๑. เธอเป็น _____ หรือไง เห็นเพื่อนยกของหนักก็ไม่เข้ามาช่วย

๒. ทำไมแต่งตัวเหมือน _____ ไม่เหมาะกับสภาพของตัวเองเลย

๓. _____ ที่พ่อแม่เลี้ยงดูเรามา ตอบแทนยังไงก็ไม่อาจทดแทนได้หมด

๔. ลูกไปเรียนที่ต่างประเทศต้องดูแลตัวเองให้ดีๆ อย่าเชื่อใครง่าย ๆ _____

๕. เธอต้องคิดให้ดีๆ นะ เพิ่งแต่งงานกันไม่นาน _____ ก็คิดจะหย่าแล้ว

แบบทดสอบระหว่างเรียนบทที่ ๗

ให้กากบาท (x) ข้อที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

1. ข้าวแดงในสำนวนข้าวแดงแกงร้อนหมายถึงข้อใด

- ก. ข้าวเหนียวแดง
- ข. ข้าวย้อมสีแดง
- ค. ข้าวหมก
- ง. ข้าวซ้อมมือ

2. ข้าวแดงแกงร้อนมีความหมายว่าอย่างไร

- ก. อุดมสมบูรณ์
- ข. บุญคุณ
- ค. อยู่ดีกินดี
- ง. คู่สามีภรรยาเพิ่งสร้างครอบครัวใหม่

3. ประโยคข้อใดใช้สำนวนกันหม้อไม่ทันคำได้ถูกต้อง

- ก. เมื่อใช้หม้อหุงข้าวเสร็จต้องล้างให้สะอาด ไม่งั้นกันหม้อไม่ทันคำ
- ข. สองสามีภรรยาคู่นี้เพิ่งแต่งงานกัน ยังรักกันมาก เหมือนกันหม้อไม่ทันคำ
- ค. คุณตาของคุณยายใช้ชีวิตร่วมกันมาหลายสิบปี กันหม้อไม่ทันคำก็หย่ากันแล้ว
- ง. สามีเขาเพิ่งแต่งงานกันไม่นานก็เกิดอุบัติเหตุ กันหม้อไม่ทันคำก็ต้องจากกันไป

4. เขียวๆ อย่าเฉลียวว่าองค์อินทร์สอนให้เรารู้ว่า

- ก. ควรมีวิจารณญาณในการตัดสินใจ
- ข. ควรมีความกตัญญูต่อผู้ที่มีบุญคุณ
- ค. ควรซื่อสัตย์
- ง. ควรมีความรับผิดชอบ

5. สำหรับสำนวนเกาะชายผ้าเหลือง ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. ผ้าเหลืองหมายถึงจีวร หรือพระสงฆ์
- ข. พ่อแม่ที่บวชลูกจะได้รับบุญมาก
- ค. ลูกที่บวชเป็นพระเป็นลูกผู้ชายและลูกผู้หญิง
- ง. พ่อแม่ที่บวชลูก หากตายไปในอนาคต ก็จะได้รับบุญนำพาวิญญาณขึ้นไปอยู่สวรรค์

6. ที่มาของสำนวนคางเหลือง เกี่ยวข้องกับกีฬาใด

- ก. การต่อมวย
- ข. ฟันดาบ
- ค. กระบี่กระบอง
- ง. มวยปล้ำ

7. คางเหลืองมีความหมายว่าอย่างไร

- ก. เป็นโรคชนิดหนึ่ง
- ข. คางโดนต่อยหรือกระแทบแล้วฟกช้ำ
- ค. สีหน้าไม่ดี
- ง. ป่วยหรือบาดเจ็บมากจนแทบเสียชีวิต

8. ในสำนวนกาคาบพริก กาหมายถึงข้อใด

- ก. ผิวเนื้อสีดำ
- ข. อัมพฤกษ์
- ค. ขยัน
- ง. ขี้ขโมย นิสัยไม่ดี

9. สำหรับผู้ตีดินแดง ตะแคงดินเดิน ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. สำนวนนี้ใช้ประชดคนที่มีความรับผิดชอบ
- ข. สำนวนนี้ใช้ประชดคนที่ไม่ซื่อสัตย์
- ค. สำนวนนี้ใช้ประชดคนที่ไม่ยอมทำงานหนัก
- ง. สำนวนนี้ใช้ประชดคนที่อกตัญญู

10. คำอธิบายที่เกี่ยวกับสำนวน ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. สำนวนข้าวแดงแกงร้อนปลูกฝังค่านิยมในเรื่องกตัญญู
- ข. สำนวนเกาะชายผ้าเหลืองสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมความเชื่อทางด้านศาสนาพุทธ
- ค. สำนวนกาคาบพริก สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมในการแต่งตัว สีดำกับสีแดงเป็นสีที่เข้ากันดี
- ง. สำนวนคางเหลืองสะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาในการใช้สมุนไพรบรรเทาความเจ็บปวดและรักษาโรค

บทอ่านเสริม

สำนวนจีนที่มีคำบอกสี

ในสำนวนไทยมี “ข้าวแดง” แต่ในสำนวนจีนมี “ข้าวเหลือง” ในภาษาจีน มีสำนวน “黄梁美梦” อ่านว่า “หวงเหลียงเหมยเมิ่ง” คำว่า “หวงเหลียง” แปลตามตัวหนังสือโดยตรงคือ “ข้าวเหลือง” ซึ่งคือข้าวฟ่าง “เหมยเมิ่ง” แปลว่าความฝัน สำนวนนี้มีความหมายว่า “ฝันกลางวัน” สำนวนนี้มีที่มาจากเรื่องเล่าว่ามีหนุ่มคนหนึ่งชื่อหลูเซิง เจอนักบวชคนหนึ่งที่อยู่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง หลูเซิงปันกับนักบวชว่าตนเองอยากจน นักบวชจึงมอบหมอนใบหนึ่งให้กับหลูเซิง หลูเซิงใช้หมอนใบนั้นนอนขณะที่เจ้าของโรงเตี๊ยมกำลังหุงข้าวฟ่างอยู่ หลูเซิงหลับไปแล้วฝันว่าตัวเองร่ำรวยและเจริญรุ่งเรืองมาก แต่พอตื่นขึ้นมากลับพบว่าข้าวฟ่างยังไม่สุก ความร่ำรวยเจริญรุ่งเรืองเป็นเพียงแค่ความฝันสั้นๆ

“ข้าวเหลือง” หรือข้าวฟ่างนั้น กระจายพันธุ์ที่บริเวณลุ่มแม่น้ำหวงเหอที่ภาคเหนือของประเทศจีน เป็นอาหารหลักของคนจีนภาคเหนือในสมัยโบราณ ภาคเหนือของจีนอากาศแห้งแล้ง ข้าวฟ่างเป็นพืชที่ทนความแห้งแล้งได้เป็นอย่างดี จึงเหมาะกับการเพาะปลูกที่ภาคเหนือของจีน เพราะฉะนั้น “ข้าวแดง” ในภาษาไทยกับ “ข้าวเหลือง” ในภาษาจีน สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางเกษตรและวิถีชีวิตของคนไทยและคนจีน เพราะฉะนั้น คำบอกสีที่ปรากฏในสำนวน สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของประเทศนั้นๆ ด้วย

บรรณานุกรม

- ศุภยา พรพิริยะกุลชัย. (2553). *ถึงพริกถึงขิง : มุมมองใหม่สู่ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : River Books
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2558). *ภาษาไทย คำพ้องเพย สำนวนไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ : สำนักงานราชบัณฑิตยสถาน.
- วรวรรณ คงมานุสรณ์. (2553). *รู้ถ้วนสำนวนไทย*. กรุงเทพฯ : กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- ศูนย์พัฒนาหนังสือ. (2545). *สำนวนไทย*. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ.
- สง่า กาญจนาคพันธุ์. (2538). *สำนวนไทย*. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	รูปภาพ	ที่มาของรูปภาพ
ภาพประกอบที่ 1	ข้าวแดงแกงร้อน	รูปภาพวาดโดยนางสาวแพรวพลอย เรื่องสิทธิชัย วันที่ 1 ธ.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 2	ก้นหม้อไม้ทันดำ	รูปภาพวาดโดยนางสาวแพรวพลอย เรื่องสิทธิชัย วันที่ 4 ธ.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 3	เขี้ยวๆ อย่าเฉลียวว่าองคินทร์	รูปภาพวาดโดยนางสาวแพรวพลอย เรื่องสิทธิชัย วันที่ 7 ธ.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 4	เกาะชายผ้าเหลือง	รูปภาพวาดโดยนางสาวแพรวพลอย เรื่องสิทธิชัย วันที่ 9 ธ.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 5	คางเหลือง	รูปภาพวาดโดยนางสาวแพรวพลอย เรื่องสิทธิชัย วันที่ 11 ธ.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 6	กาคาบพริก	รูปภาพวาดโดยนางสาวแพรวพลอย เรื่องสิทธิชัย วันที่ 15 ธ.ค. 2562
ภาพประกอบที่ 7	ผู้ดีตื่นแดง ตะแคงตื่นเดิน	รูปภาพวาดโดยนางสาวแพรวพลอย เรื่องสิทธิชัย วันที่ 20 ธ.ค. 2562

บทที่ ๗ สื่อกับสำนวน

เฉลยแบบทดสอบท้ายบท

1. ง 2. ข 3. ง 4. ก 5. ค 6. ก 7. ง 8. ก 9. ค 10. ค

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

ให้กากบาท (x) ข้อที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

1. พืชใดใช้เหง้าในการสกัดสี

- ก. ขมิ้น
- ข. ตาล
- ค. ย่านาง
- ง. พุดจีน

2. พืชใดสามารถใช้ตกแต่งอาหารให้มีสีเขียว

- ก. กระเจี๊ยบ
- ข. หญาฝรั่ง
- ค. คำฝอย
- ง. ย่านาง

3. ส่วนใดของอัญชันสามารถใช้สกัดสีได้

- ก. เกสร
- ข. กลีบ
- ค. เหน้ง
- ง. กาบ

4. สีม่วงที่อยู่ในขนมขอม่วง มาจากพืชชนิดใด

- ก. อัญชัน
- ข. ขมิ้น
- ค. ใบเตย
- ง. กระเจี๊ยบ

5. นักเรียนชื่อน้ำดื่มมาหนึ่งแก้ว ดังรูปด้านขวา คือน้ำอะไร

- ก. น้ำใบเตย
- ข. น้ำกระเจี๊ยบ
- ค. น้ำอัญชัน
- ง. น้ำหญ้าฝรั่ง

6. พืชกับสีที่ทำจากพืช ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. ทับทิม — สีเหลือง
- ข. คราม — สีดำ
- ค. ครั่ง — สีแดง
- ง. ห้อม — สีนํ้าเงิน

7. พืชใดสามารถทำสีเหลืองได้

- ก. มะเกลือ
- ข. ฝาง
- ค. ห้อม
- ง. ขนุน

8. เราสามารถใช้ส่วนใดของทับทิมในการทำสีเหลือง

- ก. เปลือกผล
- ข. เมล็ด
- ค. ดอก
- ง. ใบ

9. รูปภาพด้านขวา เป็นผ้าที่ย้อมสีจากพืชใด

- ก. ขมิ้น
- ข. คำแสด
- ค. คราม
- ง. มะเกลือ

10. ข้อใดไม่ใช่ข้อดีของการย้อมผ้าด้วยสีธรรมชาติ

- ก. ปลอดภัยต่อผิวหนัง และไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของทั้งผู้ที่ย้อมสีและผู้ที่สวมใส่เสื้อ
- ข. สีที่ได้มาจากธรรมชาติเข้มข้นและมีความคงทนสูง ไม่ซีดจางง่าย
- ค. ลดปัญหาด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- ง. เป็นกระแสให้คนทั่วไปได้ตระหนักถึงความสำคัญในการอนุรักษ์และสืบทอดภูมิปัญญาไปอย่างต่อเนื่อง

11. ในเรื่องสีประจำวัน วันเสาร์ตรงกับสีใด

- ก. สีเขียว
- ข. สีม่วง
- ค. สีแดง
- ง. สีเหลือง

12. ในเรื่องสีประจำวัน วันอาทิตย์ตรงกับสีใด

- ก. สีเขียว
- ข. สีม่วง
- ค. สีแดง
- ง. สีเหลือง

13. ข้อใดคือพาหนะของพระพุทธ

- ก. ม้า
- ข. เสือ
- ค. ช้าง
- ง. กวาง

14. คำในข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. โค-ควาย
- ข. พยัคฆ์ – เสือ
- ค. ราชนีห์-สิงโต
- ง. พญาक्षร- ช้าง

15. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสีแผ่นดิน ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. สีแผ่นดินมีเนื้อหาอิงประวัติศาสตร์ไทยใน 4 ภูมิภาค
- ข. ผู้แต่งของสีแผ่นดินคือ หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช
- ค. สีแผ่นดินมีเนื้อหาอิงประวัติศาสตร์ไทยในช่วง 4 รัชสมัย
- ง. สีแผ่นดินเป็นนวนิยายที่มีชื่อเสียงที่สุดเล่มหนึ่งของประเทศไทย

16. ธงประจำสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีคือธงสีอะไร

- ก. ฟ้าย
- ข. ส้ม
- ค. ม่วง
- ง. เหลือง

17. วันชาติไทยคือวันไหน

- ก. วันที่ 3 มิถุนายน
- ข. วันที่ 28 กรกฎาคม
- ค. วันที่ 12 สิงหาคม
- ง. วันที่ 5 ธันวาคม

18. พระราชโอรส คำสามัญคือข้อใด

- ก. ลูกสาว
- ข. น้องชาย
- ค. ลูกชาย
- ง. น้องสาว

19. วันคล้ายวันพระราชสมภพ คำสามัญคือข้อใด

- ก. วันบวช
- ข. วันเกิด
- ค. วันสมรส
- ง. วันเสียชีวิต

20. ธงที่อยู่ด้านขวา คือธงประจำพระองค์ใด

- ก. สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินี
- ข. สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิริวัณณวรีฯ
- ค. สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง
- ง. สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

21. แถบสีที่อยู่บนธงชาติไทย จากข้างบนถึงข้างล่าง เรียงตามลำดับคือ

- ก. สีแดง-สีขาว-สีน้ำเงิน-สีขาว-สีแดง
- ข. สีแดง-สีน้ำเงิน-สีขาว-สีน้ำเงิน-สีแดง
- ค. สีน้ำเงิน-สีขาว-สีแดง-สีขาว-สีน้ำเงิน
- ง. สีน้ำเงิน-สีแดง-สีขาว-สีแดง-สีน้ำเงิน

22. สีน้ำเงินที่อยู่บนธงชาติไทยมีความหมายว่าอย่างไร

- ก. ศาสนา
- ข. ชาติ
- ค. ประชาธิปไตย
- ง. สถาบันพระมหากษัตริย์

23. สีใดในธงชาติไทยหมายถึงสถาบันชาติ

- ก. สีน้ำเงิน
- ข. สีขาว
- ค. สีแดง
- ง. สีเหลือง

24. เกี่ยวกับธงชาติไทย ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. ธงชาติไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "ธงไตรรงค์"
- ข. ภายในผืนธงชาติไทยแบ่งเป็นแถบสี 5 แถบในแนวนอน
- ค. วันที่ 28 กันยายนของทุกปีคือ"วันพระราชทานธงชาติไทย"
- ง. ธงชาติไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เริ่มใช้ตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5)

25. ในเรื่องสีที่อยู่บนธงชาติไทย ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. สีที่อยู่บนธงชาติไทยมีทั้งหมดสามสีคือ สีแดง สีขาว และสีน้ำเงิน
- ข. สีแดงอยู่ตรงกลางของธงชาติไทย และมีขนาดใหญ่กว่าแถบสีอื่นเป็น 2 เท่า
- ค. สีแดงหมายถึงสถาบันชาติ สีขาวหมายถึงสถาบันศาสนา สีน้ำเงินหมายถึงสถาบันพระมหากษัตริย์
- ง. สีน้ำเงินเป็นสีประจำวันพระราชสมภพของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว(รัชกาลที่ 6)

26. สีทองให้ความรู้สึกอย่างไร

- ก. ความสำคัญ คุณค่า สูงศักดิ์
- ข. บริสุทธิ์ ผุดผ่อง
- ค. อ่อนหวานสดใส
- ง. ความมีชีวิตชีวา ร้อนแรง ความปรารถนา

27. สีใดแสดงถึงความบริสุทธิ์ ผุดผ่อง

- ก. สีแดง
- ข. สีขาว
- ค. สีทอง
- ง. สีชมพู

28. ในเรื่องขันหมากในพิธีแต่งงาน ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. คนไทยนิยมจัดสิ่งของในพานขันหมากเป็นเลขคู่ เพื่อความเป็นสิริมงคล
- ข. คนไทยนิยมนำต้นกล้วยและต้นไผ่ไว้ในพานขันหมาก และผูกผ้าแดง
- ค. คนไทยผูกผ้าแดงหรือติดกระดาษแดงในพานขันหมาก เพื่อจัดแต่งให้สวยงาม
- ง. คนไทยผูกผ้าแดงหรือติดกระดาษแดงในพานขันหมาก เพื่อแสดงความเป็นมงคล

29. หลังจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ รัชกาลที่๙ เสด็จสวรรคต คนไทยไม่ได้ปฏิบัติตัวอย่างใด

- ก. คนไทยส่วนใหญ่ติดโบว์สีดำ เพื่อไว้ทุกข์ให้กับรัชกาลที่๙
- ข. คนไทยส่วนใหญ่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่มีสีดำ เพื่อไว้ทุกข์ให้กับรัชกาลที่๙
- ค. อาคารสถานที่ต่างๆได้ประดับผ้าระบายสีขาว-ดำด้วยเพื่อไว้ทุกข์ให้กับรัชกาลที่๙
- ง. คนไทยส่วนใหญ่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสดฉูด เพื่อไว้ทุกข์ให้กับรัชกาลที่๙

30. เกี่ยวกับสีในประเพณีไทย ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. สีในประเพณีไทย มีทั้งแสดงเป็นสิริมงคลและความโศกเศร้า
- ข. การรับรู้สีที่ปรากฏในประเพณีไทย จะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น
- ค. ในฐานะที่เป็นผู้เรียนชาวต่างชาติ เราควรยึดวัฒนธรรมของตนเป็นหลัก ปฏิบัติตัวตามวัฒนธรรมของตน
- ง. เราต้องเข้าใจความแตกต่างของวัฒนธรรม ควรแต่งตัวให้ถูกกฎระเบียบและเหมาะสมกับกาลเทศะ

31. ส่วนวน "ข้าวแดงแกงร้อน" ปลุกฝังค่านิยมในเรื่องใด

- ก. ความซื่อสัตย์
- ข. ความขยัน
- ค. ความรับผิดชอบ
- ง. ความกตัญญู

32. ได้บุญกุศลเมื่อลูกบวชในพุทธศาสนา หมายถึงส่วนใด

- ก. เกาะชายผ้าเหลือง
- ข. เขียนว่าอย่าเฉลี่ยว่าพระอินทร์
- ค. คางเหลือง
- ง. ผู้ดีตื่นแดง ตะแคงตื่นเดิน

33. ส่วนวน "คางเหลือง" มีความหมายว่าอย่างไร

- ก. สีหน้าไม่ดี
- ข. เป็นโรคชนิดหนึ่ง
- ค. คางโดนต่อยหรือกระแทบแล้วฟกช้ำ
- ง. ป่วยหรือบาดเจ็บมากจนแทบเสียชีวิต

34. "_____ที่พ่อแม่เลี้ยงดูเรามา ตอบแทนยังงี้ก็ไม่อาจทดแทนได้หมด" ตรงที่ขีดเส้นใต้ ควรเติมส่วนวนในข้อใด

- ก. คางเหลือง
- ข. กาคาบพริก
- ค. ข้าวแดงแกงร้อน
- ง. กันหม้อไม่ทันดำ

35. ในเรื่องส่วนวนที่เกี่ยวกับสี ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. กันหม้อไม่ทันดำสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของคนไทย
- ข. ข้าวแดงแกงร้อนสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมด้านวิถีชีวิตของคนไทย
- ค. เกาะชายผ้าเหลืองสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมความเชื่อทางศาสนาพุทธ
- ง. ส่วนวนคางเหลืองสะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาในการใช้สมุนไพรบรรเทาความเจ็บปวดและรักษาโรค

36. ข้อใดเป็นคำเรียกสีพื้นฐานหมด

- ก. สีน้ำตาล สีเทา สีคราม
 ข. สีแสด สีชมพู สีน้ำเงิน
 ค. สีเนื้อ สีแสด สีเหลือง
 ง. สีม่วง สีเขียว สีครีม

37. สำหรับคำขยายคำเรียกสีโดยเฉพาะ ข้อใดถูกต้อง

- ก. แดงซีด
 ข. ขาวป้อ
 ค. เขียวแจ๋ด
 ง. ดำปี้

38. ข้อใดไม่ใช่คำเรียกสีที่เป็นคำเรียกดอกไม้ ต้นไม้และผลไม้

- ก. สีลูกหว่า
 ข. สีตองอ่อน
 ค. สีหยก
 ง. สีจำปา

39. สำหรับคำเรียกสีที่เป็นคำเรียกสิ่งของเฉพาะ ข้อใดถูกต้อง

- ก. แดงอิฐ
 ข. ขาวขี้ม้า
 ค. เขียวเลือดนก
 ง. เหลืองมรกต

40. เกี่ยวกับคำเรียกสี ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. คำเรียกสี สีกะปิ สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมการกินของคนไทย
 ข. คำเรียกสีที่เป็นคำเรียกดอกไม้ ต้นไม้ ผลไม้ แสดงให้เห็นว่าคนไทยผูกพันกับธรรมชาติ
 ค. เขียวมรกต เขียวขี้ม้า เขียวไข่กา สีตองอ่อนสะท้อนให้เห็นถึงคนไทยช่างสังเกต มีความละเอียดในการแยกความแตกต่างของสี
 ง. สีโกโก้ สีกาแฟ สีช็อกโกแลต สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมการกินของคนไทย

เฉลยแบบทดสอบหลังเรียน

1. ก	2. ง	3. ข	4. ก	5. ค	6. ข	7. ง	8. ก	9. ค	10. ข
11. ข	12. ค	13. ค	14. ก	15. ก	16. ค	17. ง	18. ค	19. ข	20. ค
21. ก	22. ง	23. ค	24. ง	25. ข	26. ก	27. ข	28. ข	29. ง	30. ค
31. ง	32. ก	33. ง	34. ค	35. ก	36. ข	37. ง	38. ค	39. ข	40. ง

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	MAO PING
วัน เดือน ปี เกิด	25 September 1992
สถานที่เกิด	Kunming City,Yunnan province,China
วุฒิการศึกษา	Bachelor of Arts (China) Yunnan Minzu University Master of Arts (Thai) Srinakharinwirot University
ที่อยู่ปัจจุบัน	Kunming City,Yunnan province,China

